

C S E U Z L A Z L Ó

2 kerék 4 földrész 5 olimpia

1992 Barcelona 5198 km

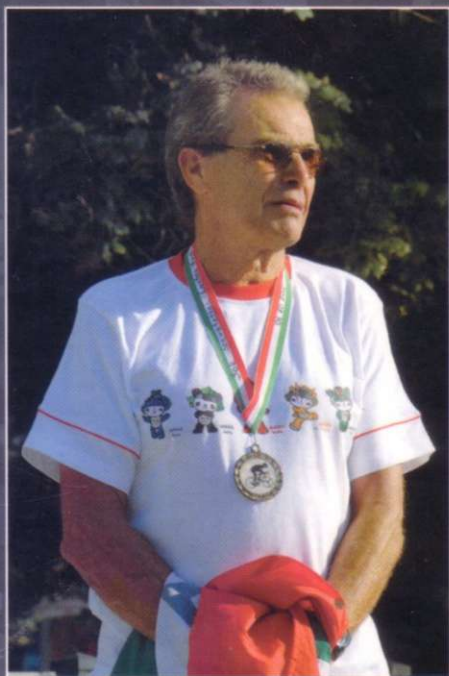
1996 Atlanta 7378 km

2000 Sydney 8136 km

2004 Athén 5322 km

2008 Peking 11428 km

Talán a túráimmal bizonyítani tudtam azt, hogy akaraterővel, egészséges életmóddal és alapos felkészüléssel még az olyan közepes képességekkel rendelkező emberek is elérhetnek kiemelkedő teljesítményeket, mint amilyen én vagyok, még akkor is, ha közelednek életük utolsó szakaszához. Nagyon nagy tettekre lehetünk képesek, ha hajlandóak vagyunk tenni érte, küzdeni céljaink eléréséhez. Úgy érzem, hogy minden ember tud nagyot nyújtani, ha másként nem, saját adottságaihoz képest.

Engem a sport tett akaratilag és lelkiileg is erőssé. Ennek köszönhetem, hogy életem nehéz szakaszaiban is felül tudtam emelkedni a megpróbáltatásokon.

Ferenc Gyárfás

C S E U Z L Á S Z L Ó

2 kerék 4 földrész 5 olimpia

Agenda
NATURA®

Veszprém • 2008

© Cseuz László 2008
Minden jog fenntartva

Olvasószerkesztő: Balázs Irén

Műszaki szerkesztő: Csalagovits István jr.

Kiadja az Agenda Natura Bt.
8200 Veszprém, Kistó u. 8.
Felelős kiadó: Faa Zoltán

Nyomdai munkálatok:
Faa Produkt Kft.
8200 Veszprém, Kistó u. 8.
Felelős vezető: Faa Zoltán

Készült 10,25 B/5 ív terjedelemben
Myriad Pro betűtípussal

ISBN 978-963-9849-05-1

Előszó

A rendkívüli élményeket, egyedülálló teljesítményt megörökítő kötet az akarat diadalát hirdeti. Cseuz László, a hatodik ikszen túljáró szentesi testnevelő tanár annak idején, tizenhat éve gondolt egy nagyot és merészet, némi felkészülés után elkerekezett Barcelonába, a XXV. Nyári Olimpiai Játékok városába. A hétköznapiak egyáltalán nem nevezhető benyomások hatására azután a folytatás mellett döntött. Atlantába készült. A La Manche csatornáig kerekezett, majd átrepült az óceánon, és New Yorktól ugyancsak kerékpáron tette meg az utat az olimpia színhelyére. Majd a következő három olimpiára, Sydneybe, Athénbe és Pekingbe is elvitte a Szentes felirattal díszített három színű magyar zászlót. Lelkesen szurkolt a magyar olimpikonoknak

2 keréken, 4 földrészen, 37 462 kilométert hagyott maga mögött, s 5 olimpián járt, bízatta személyesen a magyar olimpiai versenyzőket. Így hát a tanár urat nyugodt szívvel tisztelhetjük, nevezhetjük AZ AKARAT BAJNOKÁNAK.

„Bebizonyítottam,- írja a kötet zárszavában - hogy akaraterővel, egészséges életmóddal és alapos felkészüléssel még az olyan közepes képességekkel rendelkező emberek is érhetnek el kiemelkedő teljesítményt, mint amilyen én vagyok. Még akkor is, ha közelednek életük utolsó szakaszához. Nagyon nagy tettekre lehetünk képesek, ha hajlandók vagyunk tenni érte, küzdeni céljaink eléréséért. Úgy érzem, minden ember tud nagyot nyújtani, ha másként nem, saját adottságaihoz képest. Engem a sport tett akaratilag és lelkileg is erőssé.”

Biztos vagyok abban, hogy mindazok, akik kezükbe veszik ezt a könyvet és elolvassák a hangulatos élménybeszámolót, azok kedvet kapnak ahhoz, hogy kerékpárra pattanva, ha nem is egy olimpia színhelyére kerekezve, de rövidebb utakon, próbára tegyék akaraterejüket.

Mindehhez sok sikert, a szerzőnek pedig kívánok további jó egészséget, és újabb túrákat két keréken.

dr. Schmitt Pál

a Magyar Olimpiai Bizottság elnöke

Ajánlás

Különleges kötetet vehet most kezébe az olvasó.

Azt sokan természetesnek vesszük, hogy a világ nagy sportversenyeiről – különösen az olimpiákról – sportolók, újságírók, illetve különböző résztvevők megjelentetik élményeiket.

Ez a könyv attól különleges, hogy egy olyan sportember 5 olimpiáról szóló élményeit foglalja magába, aki túl a negyedik ikszen - amikor az aktív sportolók már rég abbahagyják pályájukat – érzett késztetést arra, hogy kipróbálja magát, s felszínre hozza azt a képességet és készséget, ami eddig benne szunnyadt.

Négy kontinens öt olimpiáját foglalja magában a kötet. Az ötödik, Afrikát szimbolizáló karika csak azért maradt el, mert ott még nem rendeztek olimpiát.

Cseuz László a sportnak azt a legnemesebb szellemét testesíti meg, amely a felkészülésbe vetett hitet, munkát és elszántságot ötvözve sarkall teljesítményre, s feszegeti az emberi teljesítőképesség határait.

Az elmúlt két évtizedben Szentés környékén sokan csodálattal, büszkeséggel és elismeréssel szemlélték, amint kerékpárjával napsütésben és hűvös szélben, esőben és tikkasztó szárazságban rózta a kilométereket, készülve a nagy megmérettetésre.

Az ellenfél nem egy másik versenyző volt, hanem saját kishitűségünk, időnként a kor, és a sokszor már görcsbeforduló izmok. De az akaraterő, az elszánt céltudatosság, a kitűzött cél elérésének a vágya túllendítette Lacit a holtponton.

Ez az, ami a sport igazi szellemét és ez által az új generációknak a példát jelenti.

A sport iránti elkötelezettsége nem csak saját teljesítményében nyilvánult meg, hanem pályaépítésben, generációk számára élményt jelentő teljesítmény-versenyekben, amelyek közül a 23 órás nagy bringaváltó örökbe beírta nevét a város sporttörténetébe.

Jó szívvel ajánlom e kötetet mindenkinek, aki a sport iránt akár csak érdeklődőként is vonzódik, s remélem sokak számára jelent majd inspiráló erőt. Körtől függetlenül sohasem késő a karosszékből felállni, izmainkat megmozgatni s kipróbálni azt, hogy képességeinknek csak akaratunk és elszántságunk szab határt.

Szirbik Imre
polgármester
országgyűlési képviselő

Tartalom

Barcelona	9
Atlanta	36
Sydney	59
Athén	91
Peking	116

Magamról

1944-ben születtem Budapesten. A háború után leköltöztünk édesapám szülővárosába, Szentesre.

Már gyermekkoromat is meghatározta a sport szeretete. Igyekeztem minden sportágat megismerni, amire a városban lehetőségem volt. Nyáron az uszodában, tavasszal és ősszel a tenisz- és futballpályákon, télen a folyók és tavak jegein, valamint asztalitenisz- és tornatermekben töltöttem szabadidőmet, de a saját és barátaim udvarain is megszerveztük a sportolásunkat. Nagyon sokszor a tanulási idő helyett is.

1952-ben a helsinki olimpia nagy magyar sikereinek közvetítéseit édesapámmal sokszor irigykedve hallgattam. Ezek voltak az első sportközeli élményeim. „De jó lenne, ha egyszer én is köztetek lehetnék!” – gondoltam akkor. Csodáltam édesapám fejjállását otthon egy matracon és keresztapám kézállását a falnál.

Én is olyan ügyes és erős szerettem volna lenni.

Általános és középiskolás koromban azon igyekeztem, hogy lehetőleg minél több sportágban képviseljem iskoláimat. Ennek ellenére egy sokoldalú, de közepes képességű, közepes eredményekre képes fiatal sportoló lettem. Mégsem tudtam elképzelni, hogy a sport ne legyen mindennapjaim szerves része.

Érettségi után jelentkeztem a Testnevelési Egyetemre, ám a felvételin látottak ráébresztettek arra, hogy az akkori felkészültségem nem tesz alkalmassá a sikerre. A tanulmányi eredményeim is elmaradtak az elvártaktól. Ennek ellenére nem akartam lemondani álmairól. A kitartásom és akaraterőm 3 év múlva gyümölcsözőt. Mint a Budapesti Sportcsarnok segéd munkása, a nyolcórás munka mellett szeptembertől májusig napi 3-4 órát edzettem. Ehhez erőt kaptam Balczó Andrástól (többszörös olimpiai és világbajnok öttusázó). aki hajnalonként megjelent a sportcsarnoknál, hogy napi sok kilométeres futóedzését elvégezze. Nem értettem, miként tudja ezt edzői felügyelet nélkül is megtenni. Talán ezért voltam képes arra, hogy ebben az időszakban nem voltam moziban vagy színházban, nem jártam sporteseményre vagy szórakozni. Edzettem a hét minden napján, szombaton és vasárnap is.

Ennek köszönhetően felvettek a Testnevelési Egyetemre, ahol 1971-ben kaptam tanári diplomát, mellette öttusa szakképzésen vettem részt, és edzői képesítést szereztem torna, úszás, labdarúgás, röplabda sportágakban. Már ekkor éreztem, hogy akaratilag az átlagnál többre vagyok képes, de bizonyítékot csak akkor szereztem, amikor megismerkedtem a triatlon sportággal.

Államvizgám után két héttel már munkába álltam mint főfoglalkozású úszóedző Szentesen.

Nyolc éven keresztül tanítottam és edzettem a szakosztály fiataljait 5–14 éves korig. Több tanítványom került a korosztályos ranglista legjobbjai közé. Legbüszkébb arra vagyok, hogy többségük egyetemi vagy főiskolai diplomát szerzett. Ezután általános és középiskolákban tanítottam, és 4 évig voltam a Városi Sportcsarnok igazgatója. Ebben az időszakban az volt a fő célom, hogy minél több fiatallal szerettessem meg a testedzést, az egészséges életmódot. Tizenöt éven keresztül készítettem jégpályákat az iskolák udvarán, legtöbbször éjszaka. Számtalan, nagy tömegeket megmozgató szabadidős sporteseményt szerveztem elsősorban a nemzeti ünnepeinkhez kapcsolódva (15 órás futó és úszóváltó, valamint floorball torna, 23 órás tekergés, futóváltó és floorball torna, 48 órás úszóváltó, 12 órás korcsolyázó váltó). Természetesen nem hanyagoltam el saját fizikumom karbantartását sem. Részt vettem az Olimpiai ötpróbákban, Nonstop négypróbán, Legügyesebb – legerősebb vetélkedőkön, Balaton átúszásokon stb., de tanárként az iskoláim sportfoglalkozásain is.

2007. évben mint a szentesi Horváth Mihály Gimnázium testnevelő tanára, nyugdíjba vonultam.

Előzmények

Negyvennégy éves koromban, 1988-ban elhatároztam, hogy elindulok a szombathelyi „Vasi Vasember” triatlonversenyen. A célom nem lehetett más, mint teljesíteni az előírt távokat (úszás: 1500 m, kerékpározás: 45 km, futás: 11 km). A szeniorok között a középmezőnyben végeztem, ami első próbálkozásra elfogadható volt, de a verseny végére annyira elfáradtam, hogy megfogadtam – soha többet!

Így gondoltam kb. 1 órán keresztül. A helyszín hangulata csökkentette fáradtságomat. Érezhető volt, hogy különleges a triatlonisták közössége. Önzetlenül örültek egymás sikereinek, buzdították a gyengébbeket, a sportszerűség határait nem átlépve segítették egymást.

Eldöntöttem – közöttük a helyem!

A szombathelyi versenyjegyzőkönyv ismeretében úgy gondoltam, hogy komoly edzésekkel a korosztályom legjobbjai közé kerülhetek. Olyan munkát kezdtem el, amit fiatalabb koromban még soha. Az eredmények sem maradtak el. A következő évtől kezdve a versenyek többségéről éremmel térhettem haza, többször lettem dobogós az országos bajnokságokon is.

Éveken keresztül májustól szeptemberig csaknem minden héten indultam versenyen. Ezekben a gyermekeim is velem voltak, segítettek az előkészületekben. Cintia 1990-ben teljesen váratlanul bejelentette, hogy ő is szeretne indulni egy kisebb versenyen. Ettől kezdve együtt edzettünk és jártunk városról városra. Különleges élményt jelentett, hogy hamarosan a saját gyermekemtől szenvedhettem vereséget. Ez többet ért, mint megannyi győzelem. 1991-ben mindketten megyei felnőtt bajnokságot nyertünk. Ugyanebben az évben sikerrel teljesítettem a hosszú távú magyar bajnokság követelményeit (3,8 km úszás, 180 km kerékpározás, 42 km futás).

Cintiával mindig sokat beszélgettünk a triatlonról, a versenyekről, távlati terveinkről és esélyeinkről. Ma már nem tudom, hogy ki vetette fel először a barcelonai kerékpározás tervét, de a döntés hamar megszületett.

Július 1. – Augusztus 8.

Előkészületek

Az eddigieknél is rendszeresebbé tettük az edzéseinket. A szentesi strandon bármikor úszhattunk, legtöbbször a városban futottunk, ahol kijelöltünk 4, 6 és 8 km-es köröket. Sokszor bicajoztunk a 8 km-es körben, de természetesen többszöri ismétléssel. A Csongrád – Gátér útvonalat sűrűn választottuk, ahol veszélyes helyzetekbe is kerültünk a kerékpárosokat nem becsülő autósok miatt. A téli kerékpáros edzéseket bevittük a lakásba. Ezt egy görgő segítségével oldhattuk meg. Közben lehetett olvasni, tv-t nézni. Cinti sokszor kerékpározás közben tanult.

Hiába edzettünk komolyan, ha az úthoz szükséges anyagiak nem álltak rendelkezésünkre. A Délvilág hasábjain kértünk szponzori segítséget. Nagy örömmünkre a szentesi Metafor Kft. néhány napon belül jelentkezett, és vállalta az út költségeinek fedezését. A hódmezővásárhelyi Warion Kft. pedig rendelkezésünkre bocsátott egy-egy „Gepida 200 típusú City Bike 26” kerékpárt teljesen felszerelve, utazótáskákkal együtt. Mi a hálósákokat és a sátrat vásároltuk meg, valamint számos praktikus dolgot, amelyek az utazáshoz nélkülözhetetlenek voltak. Az indulás előtt még részt vettünk néhány triatlonversenyen. Az utunkat is úgy terveztük, hogy hazaérkezésünk után el tudjunk indulni az országos bajnokságon Fadd-domboriban. A versenyen én elindultam, Cintia ezt nem tehette meg.

Június 30. kedd

Az indulás előtti izgalmam nem ismer határokat. Az eddigi lelkiismeretes, mindenre kiterjedő felkészülést hiányosnak érzem. Az elmúlt hetekben sokszor és alaposan átbeszéltük az út részleteit, felszerelésünk leltárát, mégsem vagyok nyugodt. Ezt Cintia nem tudhatja meg. Neki egy határozott apára, útitársra van szüksége, neki az ad biztonságot. A bennem lévő feszültséget ő nem érezheti. Bármilyen történik az úton, nekem higgadtnak kell lennem.

Délután felpakoltunk mindent a kerékpárokra. Előre és hátra is kettő-kettő táskát a kerek két oldalára, a csomagtartóra sátrat, hálósákot, esőkabátot. Ahogy megemeltem a kerékpárt és levittem az utcára, megijedtem. Hogyan tudunk majd a több mint 40 kg-os kerékpárral hegyet mászni? Hihetetlennek éreztem. Önbizalmam megcsappant, nem volt könnyű eltitkolni. Akkor nyugodtam meg kissé, amikor felültem a kerékpárra, és mentem néhány száz métert. Csaknem olyan könnyedén gurult, mint csomag nélkül. Megpróbáltam nem a hegyekre gondolni.

Este még egyszer alaposan átnéztünk mindent, előkészítettük a másnapi indulásunkat. Gykezettünk korán elaludni, ami nemigen sikerült.

Elindultunk

Július 1. szerda

Szép reggelre ébredtünk. Jó így elindulni. Lakásunk előtt ismerősök, barátok, kollégák, érdeklődők gyülekeztek. Mindenkinek volt egy-egy biztató szava, de érezhettük, hogy féltenek bennünket.

Pontosan 6 órakor startoltunk Szeged felé. A tegnapi szorongás teljesen elmúlt, vidámak, jókedvűek voltunk. Vásárhelyen a Warion Kft. vezetője búcsúzott el tőlünk, Szegeden a Sajtóháznál a Délvilág készített velünk rövid riportot, s a körzeti rádióknak is nyilatkoztunk. Jó volt érezni, hogy figyelemmel kísérik utunkat. Máris sok elismerést kaptunk, pedig még semmit sem tettünk. Enyhe hátszél segítségével 172 km megtétele után érkeztünk meg a bajai kempingbe, ahol fizetés nélkül tölthettük el első éjszakánkat. Elalvás előtt kellemeset úsztunk a Sugovicában.

Július 2. csütörtök

Izgalommal tekintettünk a mai nap elé, mert most vizsgáztunk először hegymászásból. Szentesen erre nem volt lehetőségünk felkészülni. Bonyhád közelében számunkra szokatlan emelkedőket kellett legyőznünk, ami elég nehezen sikerült, pedig ezek még csak dombok voltak. De hát hol vannak még az igazi hegyek?

Dombóvár előtt egy hirtelen jött zápor valóságos gőzfürdőt idézett elő a forró aszfalton. Látni is alig lehetett. Ez a nap is jól végződött, hiszen a kaposvári kemping is ingyen befogadott bennünket. Cintia nagyon erős izomlázra panaszkodott, masszírozást kért és kapott. Később ilyen gondunk már nem volt.

Július 3. péntek

Különösebb nehézség nélkül tekertünk Körmend felé. Egy sokáig érthetetlen esemény zavarta meg utunkat Zalaegerszeg előtt. Vendéglőben ebédeltünk, amikor egy fekete pontot fedeztem fel a combomban. Először kullancsra gyanakodtam (ettől nem kellett megijednünk, mert kaptunk védőoltást). Cintia megpiszkálta és észrevette, hogy egy nagyon vékony és hegyes drót fúródott a lábamba. Szerencsére a végét meg lehetett fogni, így ki tudtuk húzni a kb. 4 centis acélodrót. A zalaegerszegi kórházban biztonsági okokból kértem tetanuszoltást. Estére a lábam begyulladt, és érzékeny lett, ezért Körmenden újra a kórházba mentünk. Itt megnyugtattak, hogy nincs miért izgulnunk. Két nap múlva megszűnt az érzékenység.

A rejtély néhány nap után megoldódott, ugyanis a hálózásokban a tenyerembe akadt egy hasonló drót. Lehet, hogy drótperemes hálózásokat vásároltunk? Ezt az éjszakát vízitúrázók és szúnyogok társaságában a Rába partján töltöttük a sátrunkban.

Ausztria

Július 4. szombat

Reggel a Metafor munkatársai ébresztettek bennünket. Kíséretükkel 11 óra körül értünk határközelbe, ahol bőséges ebédet rendeltek nekünk. Ahogy Rábafüzesnél átléptük a határt, éreztük, hogy ez egy más világ. A rend és tisztaság már az első kilométereknél szembetűnő volt. Bár én nem szeretnék ott élni, tetszene, ha a mi kis országunkra is egyszer ez lenne jellemző. Szerencsére ez elsősorban nem pénz, hanem jó szándék kérdése.

Este érkezünk meg első ausztriai állomásunkra, Straßba. Itt édesanyám ismerőseitől (Rosi és Roderik Pucher) kaptunk szállást és bőséges ellátást.

Július 5. vasárnap

Zuhogó esőre ébredtünk. Nem várhattuk meg a végét, mert ma komoly hegyi kaland várt ránk. A másfél órás esőben az esőkabátunk jól vizsgázott.

Több mint 4 órán át 25 km-t haladtunk felfelé. Az 1340 méteres csúcs elérése nagyon keserves volt. Cintiát különösen kifárasztotta, de én sem mosolyogtam közben. Fáradtságunkat gyorsan eloszlatta a panoráma, amely a csúcscról tárult elénk. Csodálatos volt; úgy éreztük, érdemes ilyen látványért szenvedni. Az indulás előtti aggódásom ettől kezdve teljesen megszűnt. Most már

kezdttem bízni utunk sikerében, s tudtam, hogy leányom ugyanezt érezheti. Negyedóra alatt újra a hegyek alján voltunk, mert a túloldalon csak 9 km-es út várt ránk.

Ezen a vidéken a buszmegállókban friss újság található, persely gyűjti az árát. Hihetetlen nyugalmat éreztünk. Barátságos, kedves emberekkel találkoztunk. Egy kisvárosban egyházi ünnepséget tartottak. Megleptük a hívőket, de ők hamarosan finom kenyérrel kínáltak meg bennünket.

Egész utunkon ma volt az egyetlen alkalom, hogy nem értük el a tervezett kilométert. A szokatlanul kemény hegyi terep miatt ezt bocsánatos bűnnek tartottuk. Eberndorfnál kempingben sátoroztunk.

Július 6. hétfő

Kényelmes tempóban, gyakori pihenővel haladtunk az olasz határ felé. Nagyon sok kerékpárossal találkoztunk, de érdekes, hogy elsősorban a 40-50 évesek uralják az utakat. Elegáns kerékpáros öltözékben, szuper bringákkal és kicsi táskákkal közlekednek, tehát nem turisták, hanem amatőr sportolók. Ugyanezt tapasztaltuk Olaszországban és Franciaországban is.

Késő délután értünk Tarvisioba. A kemping, ahol az éjszakát töltöttük, egyszerű volt, és rendetlen.

Olaszország

Július 7. kedd

Reggel szakadt az eső. Szomorúan vettük észre, hogy a sátor sarkában áll a víz. Az eső ellenére elindultunk, de hamarosan egy sportboltban kerestünk menedéket. Egy óra múlva az ég kitisztult, és mehettünk tovább.

Egy kivilágítatlan és hangszigetelés-mentes alagúton kellett keresztülmenni. Mindketten nagyon féltünk, mert iszonyatos dübörgés volt, és nagy forgalom. Életünk első alagútja megviselt bennünket. Az alagút végén Cintia elsírta magát.

Udinét csúnyának találtuk, ezért megállás nélkül hajtottunk át a városon. Portogruaro előtt egy foci pályánál ideális sátorhelyre leltünk. Hajnali 3 órakor óriási vihar kezdődött. Néhány perc alatt teljesen átázott a sátor, vizes lett a hálósák és ruháink is. Teljesen elázva meghúzódtunk egy tetővel ellátott szabadtéri színpadon. A nagyon kevés száraz ruhánkba burkolózva vártuk a reggelt és a vihar végét.

Július 8. szerda

Az éjszakai elázás után kellemes út következett. A nap kisütött, a hőmérséklet gyorsan emelkedett. Jó hangulatban, jó iramban haladtunk, gyorsan elér-

tük Velencét. Mindkettőnknek csalódást okozott. Érdekes város, de lepusztult állapotban van. Az épületek rozogák, a csatorna csaknem mindenütt bűdös. A kerékpáros közlekedés komoly nehézséget jelentett. Csaknem húsz alkalommal kellett a csatorna feletti lépcsőkön áthurcolni a bicajokat. A Szent Márk tér előtt feladtuk a harcot, és visszafordultunk. A várost elhagyva tiszaujvárosi buszvezetőkkel találkoztunk, akik kenyérrel és konzervekkel ajándékoztak meg. Velük ebédeltünk. Kora délután érkezünk meg Mirába, ahol a sporttelep gondnoka fogadott be bennünket. Megszárítottuk az elázott holmikat, és mos-tunk is. Megfőztünk egy zacskós levest, ami több mint 20 alkalommal jelentette fő étkezésünket. Ha éhesek voltunk, dupla adagot főztünk. Sokáig szívesen fogyasztottuk ezt, de az utolsó héten már rá sem bírtunk nézni. Meguntuk.

Július 9. csütörtök

A gondnok bácsi ébresztője után egy kicsi bolt küszöbén bőségesen meg-reggeliztünk, kávéfőztünk, majd elindultunk Verona felé. Padovában megáll-tunk a Szent Antal-templomnál, amit belülről csak Cintia láthatott, mert engem nem engedtek be a rövid nadrágomban.

Gyorsan kellett haladnunk, mivel egyre veszesebb viharfelhők kavarogtak minden irányból, azonban szerencsénkre még az eső előtt sikerült megérkez-nünk egy fedett benzinkúthoz. Több órán keresztül lehetetlen volt továbbmen-ni, mert annyira esett. Itt két Puerto Ricó-i férfitől kaptunk fél kiló meggyet és

két dobozos kólát, mert ki tudtuk nyitni a borosüvegüket. Szeretnék – mondták – ha meglátogatnánk őket az otthonukban. Én úgy tudom, hogy mostanában nem lesz ott olimpia, tehát a látogatás elmarad. Közben beesteledett, és szállás után kellett nézni. Először egy lépcsőház tetszett meg, de inkább elindultunk kifelé a városból. Néhány km után egy nyitott kerítés mögötti parkolóban állítottuk fel sátrunkat.

Július 10. péntek

Reggelre vendégeink érkeztek, ugyanis a cipőnk és a sátor is tele volt meztelen csigákkal. Induláskor vettük észre, hogy éjjel bezárták a kaput, csak ekkor tudtuk meg, hogy egy kemping területén éjszakáztunk. Rövid kerekezés után megérkeztünk a Garda-tóhoz. A strandon alaposan megfürödtünk a tusolónál, én Cintia kedvéért leborotváltam tíznapos szakállamat. Szerinte olyan voltam szakállal, mint egy elgyötört nyugdíjas. Kora délután értünk Cremonába, ahol magyar fiatalokkal találkoztunk. Ők a budapesti Táncsics Gimnázium diákjai voltak, szintén kerékpárral igyekeztek Barcelonába. Vidám, aranyos gyerekek voltak. Együtt sátoroztunk a Pó partján.

Július 11. szombat

Zuhogó esőre ébredtünk. Mivel korábban vettünk egy nagy műanyag takarót a sátorhoz, nem kellett félnünk a beázástól. Akkor még nem gondoltuk volna, hogy a továbbiakban egyetlen esőben sem lesz részünk. Viszont a

műanyag takaró nagyon hasznos volt, mert ebbe csomagoltuk be éjszakára a kerékpárokat. Délig nem tudtunk kimozdulni, ezért nekünk is a pestiek kísé-
rő autója hozott ennivalót. Kora délután elköszöntünk a fiúktól, és folytattuk
utunkat. Ők csak az olimpia második hetében akartak megérkezni Barceloná-
ba.

Egy kis falu kútjánál elvégeztük mosással egybekötött tisztálkodásunkat.
Néhány kilométerrel később egy mezőgazdasági épület mellett nagyszerű sá-
torhelyet találtunk. Bőséges vacsora után tértünk nyugovóra. Mindketten na-
gyon jól aludtunk.

Július 12. vasárnap

Nem keltünk korán, mert ma mindössze 80 km-t kellett megtennünk Ge-
nováig, illetve Voltri-ig, a külvárosi negyedig. Az út nem volt könnyű, mert 25
km-en keresztül csak felfelé haladtunk. Mégis nagy örömmel tekertünk, mert
tudtuk, hogy a vízilabdás Sprok Tibor jóvoltából nagy-nagy szeretettel várnak
bennünket.

Az uszoda presszójának tulajdonosa, Mauro és családja másfél napig igye-
kezett mindenben a kedvünkben járni. Este egy pizzériában megettük utunk
egyetlen – számunkra amúgy megfizethetetlen – pizzáját. Két éjszakát ven-
déglátóink lakókocsijában tölthettünk.

Július 13. hétfő

Délelőtt úsztunk egy jól az uszodában, majd bementünk Genova köz-
pontjába megnézni a hajózási világiállítást. Elég sokat fizettünk ezért, de a
hajómakettek és a különleges tengeri állatok látványa miatt nem éreztük pénz-
kidobásnak. Este Mauroék vendégeként finom olasz ételeket kóstolhattunk
meg, majd elvittek megnézni egy focimeccset a kivilágított Méle-i hegytetőn.

Franciaország

Július 14. kedd

Az uszoda presszójában megreggeliztünk, majd elindultunk Franciaország
felé. Mauro szerint teljesen sík terepen haladhatunk. Ebben nem lett igaza, de
az eltévedésünk is közrejátszott abban, hogy a parti út helyett a hegyek között
léptük át a határt. Mentonban a város szélén sziklás, köves parton kerestünk
szálláshelyet. A műanyag takaróval becsomagoltuk a bicikliket, és sátor nélkül
a hálósáokban aludtunk a köveken. Tőlünk nem messze egy holland – indonéz
pár éjszakázott. Közben Mentonban is ünneplik a franciák Bastille ostromát.

Július 15. szerda

A mai utunkat hegymászással kezdtük. Hamarosan megérkeztünk Monte-Carlóba. A szembetűnő gazdagság inkább nyomasztó volt, mint irigylésre méltó. Ugyanezt éreztük Nizza és Cannes esetében is. Közben Antibes-ben megtekintettük a Picasso Múzeum kiállítását – kevés kulturális programunk egyikeként. Arra sajnos nem volt időnk, hogy keresgéljük a látnivalókat. A Cannes és Szt. Raphael közötti szakasz utunk legnagyobb élménye volt. Késő délután jártunk erre, így a hőség sem gyötört minket. A csodálatos vörös sziklákat, az alattuk elterülő tengert a lemenő nap sugarai még varázslatosabbá tették. E táj szépsége örök emlék marad. A sátnak is ideális helyet találtunk az országút és a sziklás part között.

Július 16. csütörtök

Nem sokkal az indulás előtt zalaegerszegi turistákkal találkoztunk, akik már visszafelé igyekeztek Barcelonából. Cintia fel van háborodva, hogy én már fogytam, bezzeg rajta semmi hasonló nem látszik még. Ezen a napon követte el leányom az egyetlen nagyobb tájékozódási hibáját. Harminc kilométeren keresztül haladtunk a hegyekben teljesen feleslegesen, hiszen könnyen a tenger közelében maradhattunk volna. Egyébként nélküle eltévedtem volna, különösen visszafelé, amikor meglepően pontosan emlékezett az apró részle-

tekre is még az esti sötétségben is. Én erre képtelen voltam. Ha a lányom nincs velem, lehet, hogy még ma is úton vagyok?

Este nem találtunk jó szálláshelyet a La Ciotat-i parton, ezért elindultunk Marseille felé. Tizenöt kilométer után egy kőbányában állítottuk fel sátrunkat.

Július 17. péntek

Cintia nagyon megszerette ezt a helyet. Azt terveztük, hogy visszafelé is itt alszunk, de nem sikerült, mert akkorra bezárták a bánya kapuját. Marseille előtt az egyik legnehezebb szakasz várt ránk, amit az óriási hőség is fokozott. Hatalmas sziklák, félelmetes szakadékok (a mélyben autóroncokkal) jellemezték a vidéket. Kicsit tartottunk a várostól, mert a hírek szerint a bűnözők paradicsoma. Délben mi ezt nem tapasztaltuk, mindenki nagyon készségesen segített útbaigazítani minket. A város után eltévedtünk, mert az útjelző táblák sokszor félreérthetőek voltak. Ezt visszafelé el akartuk kerülni, ami miatt ismeretséget kötöttünk a rendőrséggel. Erről majd később!

Arles felé több mint harminc kilométeren keresztül erős hátszél repített. A városban bevásároltunk. Megismertük a raviolit (paradicsomos mártásban vagdalttal töltött tészta). Csak melegíteni kell, tehát gyorsan tálalható. Ezt legalább tizenötször ettük, végül meguntuk. Arles után St. Gilles mellett egy bokrokkal határolt tisztáson találtunk nagyon hangulatos táborhelyet.

Július 18. szombat

Mindketten nagyon jól aludtunk, kipihentük magunkat, így gyorsan haladtunk a nagy melegben is. Ezekben a napokban többször találkoztunk egy francia motorossal, úgyhogy a spanyol határ közelében már régi ismerősként köszöntünk el egymástól. Délután megérkeztünk Sète elővárosába. Iszonyatosan ronda és félelmetes volt, gyanús külsejű emberekkel. Féltünk. Szerencsére nem sokáig. Szinte pillanatok alatt megszépült minden. Az elővárosi mocskot csodaszép épületek, tisztaság, rend váltotta fel. A város után kb. 10 km hosszú strand mellett haladunk el. Autók százai parkoltak az út két oldalán. Lassan besötétedik, ideje aludni. Ám hol? Ismét sokszor eltévedünk. Teljesen sötét lesz, de nincs jó hely. Végül egy kamionparkolóban állítjuk fel a sátrunkat. Nem is volt rossz!

Spanyolország

Július 19. vasárnap

Jól haladunk a spanyol határ felé. Az út szemetes, sok a hulladék. Unalmunkban menet közben valami értékeset keresünk. Versenyzünk egymással, ki talál valamit. Egy Ford-emblémával én lettem a győztes.

A határvidék olyan, mint a hullámvasút. Kemény hegymászás után gurulhatunk lefelé. Ezt többször megismételhattük. Nem könnyű a csúcsra érni, de fentről különösen szép e táj. Ragyogó öblök, hangulatos kisvárosok várnak bennünket minden völgyben.

Egy sziklacsúcs tetején (néhány lépésre alattunk a tenger) tértünk aludni. Kicsit féltünk, mert egy autó közeledett felénk reflektorozva. Nem messze tőlünk megállt. Cinti hamar elaludt, de én nem voltam nyugodt. Alig aludtam valamit, nem értettem meg az autós szándékát.

Július 20. hétfő

Reggel megtudtuk, hogy az autós is csak aludni jött a hegyre. Szegényt fel kellett költeni, mert nem fértünk el az autója és a szakadék között.

Délelőtt végre találtunk egy gyümölcsöst, óriási őszibarackokkal, de nem voltak elég érettek. Azt hittük, hogy utunk során sokszor ehetünk érett gyümölcsöket is. Tévedtünk. Este Cintia egy liter tejet ivott meg, ami az őszibarackkal keveredve több mint egyórás rosszullétet okozott. Napraforgók vendégeiként töltöttük el éjszakánkat.

Július 21. kedd

Sátorbontáskor vettük észre, hogy egy óriási hangyaboly tetején vertünk sátrat. Szorgalmasan takarították el vacsoránk maradványait. Kényelmesen haladtunk, mert már közel voltunk Barcelonához. Délelőtt megérkeztünk Platja D'aro-ba, egyik kedvenc helyünkre. Homokos strandját, sziklás kikötőjét hamar megszerettük. A sziklák között nagymosást tartottunk. Sajnos a sós vízben nem habzott a szappan. Közben egy kb. 25 cm-es polip tapogatta végig a lábamat. Kicsit megijedtem, de a polip is, mert hamar eltűnt. A tenger feletti magaslaton az egész út legjobb szálláshelyét fedeztük fel. Ma csak 50 km-t tekertünk, ezért volt időnk mindenre. Nézelődtünk és lustálkodtunk.

Július 22. szerda

Sokáig aludtunk, mert pihenőnapot terveztünk. Reggeli előtt futottunk a tengerparton. Itt sokan kocogtak – fiatalok, idősek, nők és férfiak. Szokatlan volt, hogy éjszakára nem láncolták össze az asztalokat és székeket a tengerparti éttermek és eszpresszók előtt úgy, mint otthon. Ebéd után Cintia közli, hogy elege van a semmittevésből, menjünk tovább. A legközelebbi városban St. Feliu-ben megálltunk vásárolni. A boltban egy Ulmban (Németország) élő magyar családdal, Pappékkal találkoztunk. Ettől kezdve két napon keresztül a vendégeik voltunk. Egyik szállodai szobájukban aludtunk, kirándulni vittek, bemutatva a környék legszebb részeit.

Július 23. csütörtök

Szokatlan volt ágyban aludni, de pihentebben ébredtünk. Legalább háromnapi reggelit kellett elfogyasztanunk, délben sült csirkét kaptunk. A családfő szerint okosabban tenném, ha áttelepülnénk Németországba, de én szeretem Szentest, nem tudom elképzelni, hogy elhagyjam.

Kora délután bőséges uzsonnával felpakolva folytattuk utunkat. Calellába az esti órákban érkezünk. A sétálóutcában egy pesti csoporttal találkoztunk. Megszervezték, hogy a kerékpárunkkal együtt fel tudjunk szökni a negyedik emeleti szállodai szobájukba.

Július 24. péntek

A pestiek nagyon segítőkészek voltak. Ágyba kaptuk a reggelit, és útravalót is készítettek. A portás bácsi nagyon meglepődött, amikor felpakolt kerékpárokkal hagytuk el a szállodát. Ahogy megérkeztünk Barcelonába, azonnal az olimpia helyszínére, a Montjuic-ra siettünk.

Egyetlen létesítményt sem láthatunk belülről, a biztonsági apparátus ezt nem engedte meg. Egy nappal a megnyitó előtt nem érezzük felkészültnek a várost. Sok helyen még parkosítanak, kisebb építkezések folynak, a város rendetlen. Számomra csoda, hogyan változott meg minden másnapra, amikor már a tökéletes felkészültséget láthattuk. Este sokáig kerestük a szálláshelyet, mert tartottunk attól, hogy az olimpia biztonsága miatt nagyobb

a szigor, nehezebben fogadják el a vadkempingezés tényét. Szürkületkor az autópálya melletti bokros-fás területen állítottuk fel sátrunkat. Itt sem voltunk egyedül, sokfajta ártalmatlan bogár is bebocsátást kért.

Megkezdődik az olimpia

Július 25. szombat

Legfontosabb reggeli feladatunk volt, hogy megfelelő tisztálkodási lehetőséget keressünk. Különös tekintettel az olimpiára, nem akartunk „slamposak” lenni. Az egyik külvárosi lakótelep terén felfedeztünk egy kutat. A lakók csodálkozó mosolya mellett alaposan megfürödtünk, néhány ruhadarabot kimosztunk, én pedig megborotválkoztam. Utunk során nagy örömet jelentett, ha sikerült megfelelő „fürdővizet” találni. Az útmenti kutakat nagyon hiányoltuk.

Még egyszer végigsétáltunk a belvároson, ahol alkalmi zenekarok és tánc-csoportok szórakoztatták az ünnepre készülő tömeget. Nyugalom és béke volt a városban.

Délben már újra a hegyen voltunk. Nézelődtünk, barátkoztunk, többek között amerikai turistákkal.

Látszott, hogy a spanyolok a biztonságra nagyon figyelnek, rendőröket és páncélozott járműveket láttunk mindenfelé. Ekkor még nyugodtak és barátságosak voltak a rendőrök. Sajnos a megnyitó alatt a stadionon kívül rekedt emberekkel, így velünk is gorombán viselkedtek. Hirtelen ötlettel a tömeget két csoportra osztották, így majdnem elvesztettük egymást Cintiával. A lovasrendőr eltörte a biciklinken lévő nemzeti zászlót, mert a lányom nélkül nem voltam hajlandó elindulni.

A megnyitó ünnepséget nemcsak mi „élvezhettük” kívülről, hanem emberek ezrei.

Sokat nem láthattunk, de azt éreztük, hogy a stadionban nagy ünnep folyik. Nagyon jó érzés volt, hogy japánok, mexikóiak, amerikaiak és még sokan mások filmezték, fotóztak minket, érdeklődtek, honnan jöttünk.

Az ünnepség végén egy magyar forgatócsoporttal találkoztunk. Azt sem kérdezték meg, hogy van-e valami gondunk. Elrohantak, mert – mint mondták – megy a buszuk. Megtudtuk, hogy viszonylag olcsón kaphattunk volna belépőket még ma is jelentős eseményekre (öttusa, kézilabda, vízilabda), de ekkor már a költségvetésünkön és a programunkon sem változtathattunk. Sajnos! Végigmentünk a csodálatosan feldíszített és kivilágított belvároson, majd pontosan éjfélkor elhagytuk Barcelonát.

Elindulás haza, kalandos visszaút

Július 26. vasárnap

Jó érzés volt elindulni haza. Hajnali háromkor Calella picit terén Cintia a hálósákjába bújt, és napfelkeltéig a diszkóból hazatérő fiatalok csodálkozása mellett aludt a járda szélén. Én rendbe tettem a táskáinkat, és megszámloltam a maradék pezetánkat. Egy enyhén italos fiú ezt észrevette. Tőlem néhány lépésre megállt, gondolkodott, elindult, újra megállt, és odajött hozzám. Nagyon elesettnek hitt bennünket, mert akart adni ezer pezetát. Csalódottan távozott, mert nem fogadtam el tőle. Jópofa volt!

Hat órakor újra útnak indultunk. Néhány kilométer után megkértem Cintit, hogy most őrizze ő az álmom! Félő volt ugyanis, hogy a kerékpáron alszom el. Egyórás alvás után pihentnek éreztem magam. Indulni kellett, mert a határ még messze volt.

Délben Platja D'aro-nál felkerestük kedvenc helyünket a sziklacsúcson, és aludtunk két órát. Délután 3 órakor bőséges ebéd után indultunk tovább. Megállás nélkül hajtottunk, és 7 órára elértük a francia határt.

Itt közgázos fiatalokkal találkoztunk, akik mikrobusszal járták be Európát.

Le Boulou után, 224 km megtételével tértünk nyugovóra. Kicsit zavaróak voltak a változó távolságból hallatszó lövések, de nem tudtuk kideríteni eredetüket.

Július 27. hétfő

Az út elején el voltunk keseredve, mert szokatlanul erős ellenszelünk volt, amit az emelkedők még nehezebbé tettek. A nagy hőség miatt legalább 10 liter folyadékot fogyasztottunk. A fenekünk is egyre érzékenyebb. Próbáljuk ápolni, de mivel sokszor az izzadságban ülünk, ez nem könnyű feladat. Majd otthon!

Béziers után a szél mérséklődött, így újra jó iramban haladhattunk. Grande Motte-ba több mint 200 km után érkeztünk meg. Ez egy nagyon szép kisváros, parkokkal, kisebb erdőkkel és a Franciaországban szokatlan tisztsággal. A homokparton hálósákban aludtunk.

Július 28. kedd

Hajnalban dübörgésre és reflektorfényre ébredtem. Rendőrrazziára gondoltam. Hamar megnyugodtam, hiszen csak munkagépek jöttek rendbe tenni a strandot. Biztos voltam abban, hogy el kell hagynunk a partot, hogy ne zavarjuk a munkájukat. Nem így történt. A gépek kikerültek minket, így ez a terület aznap nem lett gondozva. Ezalatt Cintia zavartalanul aludt tovább.

Arles-ig újra erős ellenszelünk volt, onnan viszont Marseille határáig szinte teljes szélcsend. Kifelé ezen a szakaszon eltévedtünk, amit el akartunk kerülni. Erre csak úgy volt biztos esélyünk, ha felmegyünk az autópályára, amit itt nem tehattünk volna meg. Hamarosan leállított bennünket egy rendőrségi mikrobusz. Igen feldúltak voltak, lökdösték a kerékpárokat, majd bedobálták a buszba. Nem hitték el, hogy eltévedtünk. Igazuk volt! Elindultak velünk, de nem tudtuk, hogy hová visznek bennünket.

A szigorúságuk megszűnt, amikor megtudták úti célunkat. Néha már mosolyogtak is. A kerékpárral is járható útnál kipakoltak bennünket, majd barátságosan elköszöntek. Ezen a szakaszon volt az egyetlen defektünk. A javítás

közben Cintia levest főzött, amit gyorsan megettünk, mert nem akartunk sötétben hegyet mászni. Kb. tíz km-t kellett felfelé tekerni. A La Ciotat-i homokparton hálósákban aludtunk, a sátrat nem állítottuk fel.

Július 29. szerda

Hajnalban halk beszélgetésre ébredtem. Fiatal strandtakarító fiúk ültek nem messze tőlünk, akik csak akkor kezdték el a munkát, amikor mindketten felkeltünk. Igazán figyelmesek voltak. Alig tettünk meg Toulon felé egy rövid szakaszt, amikor Sanary-ban egy lejtő végi kanyarban hirtelen feltűnt egy lassító. Gyors haladás mellett a megpakolt kerékpárokkal nem könnyű ezen átjutni. Nekem sikerült. Közben kiabáltam a lányomnak, hogy vigyázzon, de utána rögtön hallottam Cintia bukását. Mivel nem láttam, nem tudtam megítélni annak súlyosságát. Rohantam hozzá. Kicsit furcsa szemekkel rám nézett, megszólított úgy, mintha régen nem látott volna. A fejét elfordítottam és láttam, hogy ömlik belőle a vér, a sebnél egy almányi puha dudor. Nagyon megijedtem, de higgadtnak kellett maradnom, ne lássa rajtam az aggodást és félelmet. Csak az nyugtatott meg, hogy folyamatosan beszélt hozzám, ha nem is teljesen értelmesen. Ragyogó napsütés mellett azt kérdezte, hogy nappal van vagy éjszaka. Később megtudtam, hogy ő erre nem emlékezett. A mentőautóban hamarosan kitisztult teljesen a tudata.

A kerékpárokat betettük egy néni házába, amit délután csak rendőrségi segítséggel találtam meg, mert a mentővel a szomszéd város kórházába mentünk. Cintia infúziót kapott, megröntgenezték, a sebeit kipucolták és összevarrták, majd elhelyezték egy kétágyas szobában.

Július 30. csütörtök

Egynapos bizonytalanság után megnyugtattak, hogy nincs különösebb gond, mehetünk tovább, de csak holnap, és lehetőleg ne menjünk 200 km-nél többet. Délután kiengedték Cintiát, és egy közeli kempingben helyezkedtünk el. Kimostam mindent, leányom pótolta a naplója hiányosságait. A kényszerpihenő használt mindkettőnknek.

Július 31. péntek

Cintia úgy érezte, hogy panaszmentes, a seb nem zavarja, ezért hallani sem akart arról, hogy később érjünk Szentésre a tervezettnél. Reggeli után elindultunk, és nagyon jól haladtunk. Mint a következő néhány napon mindig, Cintia délben aludt egy órát, én pedig elkészítettem az ebédet.

Már sötétben haladtunk át Cannes-on. Megfogadva az orvosi tanácsot, „csak” 189 kilométert bicikliztünk. Nizza elején a kavicsos parton aludtunk a hálósákban a szállodasor és a tenger között. Nyugalmunkra a mellettünk dolgozó halászok vigyáztak.

Augusztus 1. szombat

Az olasz határ közelében kerékpáros turistákkal találkoztunk, hozzánk hasonlóan sok csomaggal. Meglepő volt, hogy a 8-10 fős csoportot nyugdíjasok alkották. A hőség nehezen volt elviselhető. Csodálom a lányomat, aki még összevarrt fejjel sem nyugösködik. Elég jól ismerem, de ilyen kitartásra, fegyelmezettségre nem számítottam. Amit ő ezen az úton végigcsinált, az valóságos csoda. Nagyon büszke vagyok rá!

Késő este értünk Genovába. Mauro édesanyja bőséges vacsorával fogad, ami után gyorsan lefekszünk, mert közel van a reggel. Egy lakókocsiban töltöttük az éjszakát.

Augusztus 2. vasárnap

Kicsit elaludtunk, mert jólesett a kényelmes fekhely. Indulás előtt az uszoda presszójában kaptunk reggelit. Csalódnunk kellett, mert a várt 6 km helyett tizenkettőt kellett felfelé hajtani. A csúcson megpihentünk egy fogadóban, ahová sok kerékpáros is betér, mert ez a terep a genovaiak és a mélieiek edző-

pályája. Később egy közel 40 fős diák kerékpárverseny mezőnyével találkozunk, amelynek résztvevői maximális rendőri és rendezői biztosítás mellett tekertek felfelé. Mi viszont csaknem 20 km-t ereszkedtünk lefelé. Vogherában Cintia szeretett volna aludni egy kicsit, de a nagy hőség ezt lehetetlenné tette. Az árnyékban is folyt rólunk a víz. Este értünk Cremonába. A főutcán ujjongva vettünk észre egy kutat. A hirdetőoszlop takarásában boldogan mostuk le magunkról a napi út porát. Nem sokkal a város után, az autóutak találkozásánál szinte nappali világítás mellett vertünk sátrat. Már nem gondoltuk, hogy a vadkempingezés veszélyes lehet. Az egész úton egyetlen rossz szót, bántó megjegyzést sem kaptunk, inkább elismerést éreztünk.

Augusztus 3. hétfő

Háromnegyed 6-kor már úton voltunk, de csak 10 órakor tudtunk reggelizni, mert addig nem találtunk boltot. Az út egyhangú és unalmas volt. Ezt csak estefelé tudta feloldani a Padova és Treviso közötti néhány falu a szokatlanul szép házaival és tisztaságával. Az esti sötétségben egy kicsit eltévedtünk, ezért is tettünk meg 232 km-t. Hazafelé alig volt időnk valamire, arra viszont vigyáztunk, hogy a piszok ne egyen meg bennünket, tisztességesen tudjunk étkezni és megfelelően aludni. Naponta 14-17 órát bicikliztünk. Minden sikeres nap után nagyon boldogok és büszkéek voltunk, különösen akkor, ha a szálláshelyet is jónak minősítettük. Így ma is, mert az autóút körforgalmának közepén, fordomenták között aludhattunk.

Augusztus 4. kedd

Szerettük volna napfelkelte előtt elhagyni a szálláshelyet, ezért negyed hatkor volt ébresztő. Cintia kicsit morcos volt, de a tegnapi nap után ez érthető. Hamarosan megvigasztalódott, mert egy pizzeria teraszán az első napsugaraknál ehettük meg bőséges reggelinket (tej, lekvár, szalámi, nutella). Kávét is főztünk, átnézhattuk a tulajdonos újságjait, akinek teljesen természetes volt, hogy saját tarisznyából ettünk az üzlete előtt.

Otthon legtöbbször elzavarják azokat, akik nem fogyasztanak. Sajnos csak az utunk utolsó napjaiban győződünk meg arról, hogy itt ez nem szokás. A presszóban, vendéglőkben készségesen töltötték meg kulacsainkat, ingyen használhattuk a patyolattiszta mellékhelyiségeket. Nem szóltak meg azért, mert legtöbbször csapzottan, piszkosan tértünk be hozzájuk, pedig csak nagyon ritkán voltunk fizetővendégek.

Erős ellenszélben értük el Ausztriát. Kicsit félni kezdtünk az Alpoktól, ugyanakkor örültünk, hogy újra megcsodálhattuk a táj szépségeit, békéjét. Thörl után egy kis falu határában, a kerítés mellett aludtunk.

Augusztus 5. szerda

Egy kis pékségnél dióscsigát reggeliztünk (micsoda luxus!). Nagyon nehéz nap várt ránk, hiszen Lavamünd után 1340 kilométerre kellett felkapaszkodnunk. Nem is sikerült tartósan a nyeregben maradnunk. 9 km-en keresztül toltuk felfelé a kerékpárokat, de a sok csomaggal az is kimerítő volt.

A csúcson az örömünk határtalan volt. Ekkor vált számunkra biztossá a sikeres hazatérés. Almdudler üdítővel ünnepeltük a hegy legyőzését. Innen több mint 20 km-en keresztül csurogtunk lefelé. Közben besötétedett, ám a gyenge forgalom miatt nyugodtan haladhattunk. Egy patak partján lévő góré mellett aludtunk.

Újra itthon, a fogadtatás

Augusztus 6. csütörtök

Vidáman és gyorsan haladtunk a magyar határ felé. Az utat megpróbáltuk rövidíteni, több-kevesebb sikerrel. Egy útmenti kútnál „tisztába tettük” magunkat, hogy ünnepélyesebbé tegyük a hazaérkezést. Már magyar földön, pontosan kettő órakor találkoztunk támogatónk, a Metafor képviselőivel. Bőséges ebédet rendeltek. Jó volt újra itthon lenni.

Körmenden be kellett menni a kórházba, hogy Cintia varratait kisedjék.

Kiderült, hogy egy vérömleny miatt fel kellett nyitni a sebet, de ez nem akadályozta további utunkat.

Több mint 220 km után érkeztünk meg a balatonkeresztúri Margaréta étterembe. A fiatal tulajdonos féláron adott ízletes vacsorát, a kertben pedig felállíthattuk a sátrunkat.

Augusztus 7. péntek

Cintia születésnapja. Fantasztikusan öregszik, már 16 éves. Még aludt, amikor egy közeli vendéglőben ünnepi reggelit rendeltem. Meghatódott, amikor meglátta a szépen terített asztalt, de másnap arra kért, együnk úgy, mint legtöbbször utunkon, tehát minden felhajtás nélkül, egyszerűen, az út vagy a járda szélén. Azt hiszem, hogy ez a megértő igénytelensége volt 39 napos kirándulásunk sikerének fő titka. Soha nem követelőzött, tudta, hogy sokat kell nélkülöznie, de boldogan vállalta ezt.

Siófokon újra a kórházba mentünk, mert a sebet át kellett köttetni. Enyingi ebédszünet, simontornyai pihenő után kora este értünk Dunaföldvárra, ahol egy cukrászda vendégei voltunk. Ugyanitt egy külföldi csoport is felköszöntette Cintiát.

Akasztóig sötétben haladtunk a veszélyes, nagy forgalmú, keskeny úton. Sokszor az árokpartra kellett húzódnunk. Az útmenti fák takarásában állítottuk fel a sátrunkat, remélve, hogy utunk utolsó éjszakája nyugodt és zavartalan lesz.

Augusztus 8. szombat

Jót aludtunk. Nagyon korán, reggeli nélkül indultunk el, amit aztán Kiskőrösön az ABC lépcsőjén pótolunk, majd igyekeztünk Soltvadkertre fagylaltozni. Egy sorompó miatt öt perccel később értünk Szegedre a Sajtóházhoz, ahol a támogatóink (Metafor, Warion) munkatársai virággal, pezsgővel és ajándékkal köszöntöttek minket.

A Délvilágnak adott beszámoló után siettünk haza, mert Szentesen kellett lennünk 7 órára. A településről nem messze kollégák, ismerősök, triatlonisták köszöntőjét fogadtuk.

A városban Bocskay Pista, a sportközpont vezetője Trabantjával és kürtszóval biztosította a zavartalan utat. Csodálatos ünneplés várt ránk. Legalább kétszáz ember vastapsa mellett tettük meg az utolsó métereket. Nagyszerű volt így hazaérkezni. Érezhettük az emberek őszinte szeretetét és tiszteletét. Elérzékenyültem. Ezért érdemes volt 5198 km -t biciklizni!

Kerékpározásunk útvonala

Szentes–Barcelona

- július
1. - Szentes – Baja 172 km
 2. - Kaposvár 130
 3. - Körmend 172
 4. - Straß (Ausztria).120
 5. - Eberndorf 115
 6. - Tarvisio (Olaszország).103
 7. - Portogruaro 115
 8. - Mira 123
 9. - Verona 135
 10. - Cremona 118
 11. - Tortona 118
 12. - Genova 80
 13. - Genova (pihenő)
 14. - Menton (Franciaország).165
 15. - St. Raphael 121
 16. - La Ciotat 150
 17. - St. Gilles 146
 18. - Béziers 141
 19. - Cerbere 146
 20. - Torroella (Spanyolország).06
 21. - Platja D'aro 50
 22. - St. Feliu (pihenő).8
 23. - Calella 60
 24. - Barcelona 60
 25. - Barcelona (pihenő)

A visszaút:

- július
26. - La Boulou (Franciaország).224 km
 27. - La Grande Motte 220
 28. - La Ciotat 204
 29. - Sanary (baleset).10
 30. - La Seyne (kórház)
 31. - Nizza 189
- augusztus
1. - Genova (Olaszország).201
 2. - Cremona 205
 3. - Treviso 232
 4. - Thörl (Ausztria).199
 5. - Arnfels 168
 6. - Balatonkeresztúr 226
 7. - Akasztó 183
 8. - Szentes 147

A megtett távolság: 5198 km

Szentes – Barcelona (pihenőnap nélkül) 22 nap
átlag 120 km

Barcelona – Szentes (baleset nélkül) 12 nap
átlag 200 km

(A beszámoló Cintia naplója alapján készült.)
A térképet lásd a következő oldalon!

A Reggeli Délvilág Szerkesztőségétől novemberben levelet kaptunk:

MEGHÍVÓ

A Reggeli Délvilág sportrovata az idén is megválasztotta Csongrád megye legjobb sportolóját, csapatait, edzőjét.

Örömmel értesítjük, hogy Ön (Önök) is a díjazottak közé került(ek). Az Év Sportolójának ünnepélyes díjátadását 1992. december 19-én, szombaton délután 17 órától tartjuk Szegeden az „Aranyhal” csárdában, melyre szeretettel meghívjuk s megjelenésére feltétlenül számítunk.

A díjazottak

Az év Csongrád megyei sportbravúrja:

Cseuz László - Cseuz Cintia
(Szentes – Barcelona kerékpárút)

A szerkesztőségtől kapott díjunk:

Július 1. – Augusztus 12.

Előkészületek

Amikor a leányommal fáradtan, lefogyva 5198 km után megérkeztünk Barcelonából Szentesre, természetesnek tartottam azt az újságírói kérdést, hogyés négy év múlva? Válaszunk azonnal igen volt, tehát négy év múlva olimpia Atlantában, ahol ott kell lennünk! Úgy éreztem, hogy döntésünket semmi és senki nem változtathatja meg. A következő években mindig kitaláltam valamit, amit a felkészülés egy-egy állomásának tartottam.

1993-ban körbetekertem az országot az alábbi útvonalon:

Szentes – Makó – Battonya – Gyula – Berettyóújfalu – Debrecen –
Kisvárd – Sárospatak – Miskolc – Ózd – Balassagyarmat – Esztergom –
Győr – Mosonmagyaróvár – Sopron – Szombathely – Lenti – Nagykanizsa – Barcs
– Mohács – Szeged – Szentes.

Az út 6,5 napig tartott és 1690 km-t tettem meg. A napi átlagom 241 km volt.

Egy hét múlva részt vettem egy 100 órás kerékpározáson Egerben, itt 1240 km-t tudtam teljesíteni. Cintia ekkor Svájcban dolgozott és tanult, így nem tudott velem tartani. **1994-ben mint gimnáziumi osztályfőnök 11 nap alatt 35 tanítványomat kerestem fel kerékpárral.**

Az 1912 km-es családlátogatás útvonala:

Szentes – Szolnok – Tiszaújváros – Szerencs – Karcag – Szentpéterszeg – Nagyszénás – Szeged – Temerin (Jugoszlávia) – Kecel – Perkáta – Menckshely – Szentendre – Hódmezővásárhely – Szentes

1995-ben Cintia svájci túrára hívott.

Meg akarta mutatni azt az országot, ahol három évig dolgozott és tanult. **Két hét alatt 2981 km-t bicikliztünk.** A napi átlag: 207 km volt, az egyik nap 305 km-t tudtunk megtenni.

Az útvonal:

Szentes – Ausztria – Szlovénia – Ausztria – Olaszország – Svájc (Olten) – Németország – Ausztria – Szentes

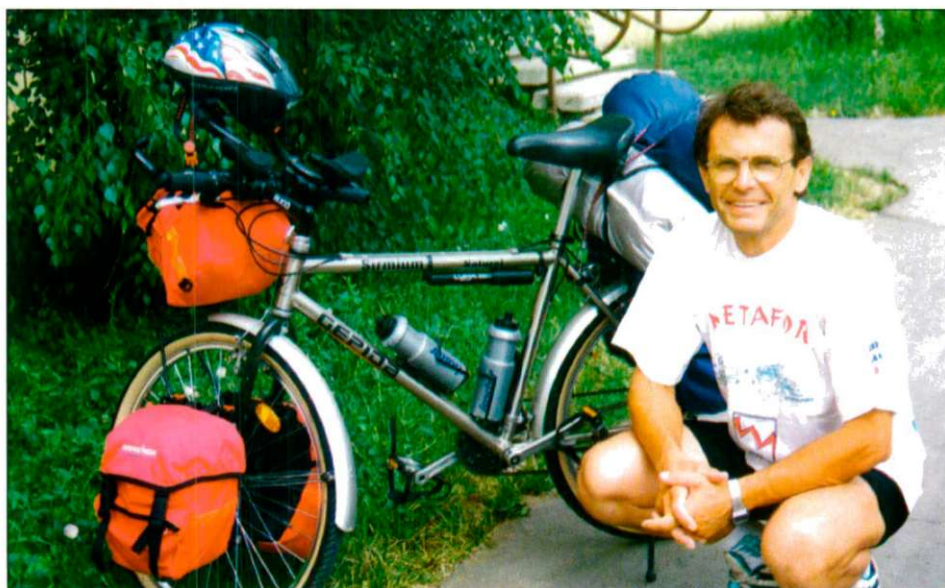
1996 elején megkezdődtek a szervezői munkák az atlantai úthoz. Cintia eldöntötte, hogy most nem tart velem. Ennek érthető magyarázata volt. Még mindig Svájcban élt, ahol egy klub segítségével komolyan készült az országos triatlonbajnokságra (a középtávú bajnokságon 2. lett), másrészt pedig nagyon hiányoztak a szentesi és triatlonos barátok, valamint elszólitotta mellőlem a szerelem. Alapos felkészülés után sikeres felvételi vizsgát is tett.

A szentesi Metafor és a hódmezővásárhelyi Warion Kft. betartva 4 évvel ezelőtti ígéretét, most is vállalták a fő támogatói szerepet. Ugyanakkor mások is hozzájárultak az út sikeréhez.

Természetesen Cintia is részt vett a szervezői munkában. Vele terveztük meg az útvonalat az amerikai földrészen a megvásárolt térkép segítségével. Sajnos nem jelölték meg, hogy a távolságokat mérföldben kell értenünk. Emiatt Amerikában akadt egy kis gondom...

Számomra fontos volt, hogy csak ott üljek repülőre, ahol feltétlenül szükséges. Mivel jegyet a Párizs – New York járatra kaptam, a tengerparti Dunkerque érintésével akartam megérkezni a francia fővárosba.

A téli időszakban is komolyan edzettem. Hetente többször voltam úszni, otthon pedig „görgöztem”. Sajnos a futást jelentősen csökkenteni kellett, mert gyakran volt izomszakadásom. Szerencsére ez sem az úszást, sem a kerékpározást nem gátolta. Tavasztól kezdve mind több időt töltöttem a szabadban, a kerékpár nyergében. A távokat fokozatosan növeltem. **Az indulás előtti hetekben hétköznap 50 - 70 km-t, a hétvégeken 100 - 200 km-t edzettem, egyre nagyobb intenzitással.** Úgy éreztem, hogy a felkészülésem megfelelő volt, az anyagiak a támogatók jóvoltából rendelkezésemre álltak, a kerékpár is felkészült a nagy útra. Irány Amerika – Atlanta, az Olimpia!

Cseuz László nagy kalandja Köln „bevétele” előtt

A szentesi sportcsarnok újonnan kinevezett igazgatója, Cseuz László gondolt – még hónapokkal ezelőtt – egy merészet. Kitalálta, ő bizony, ha török, ha szakad elkerékpározik – Barcelona után négy évvel – egészen Atlantáig, a napokon belül megkezdődő ötkarikás olimpiai játékok helyszínére. Indulása óta eltelt egy hét, izgatottan vártuk már az előre megbeszélt jelentkezését. És a telefon egyszer csak megcsörrent. Kíváncsiak voltunk a „Tanár úr” első beszámolójára.

– „Július 1-jén indultam el, jó hangulatban tekertem. Móránál szálltam meg először, 221 kilométer után. Másnap Bécs külvárosában vertem sátrat, 237 km volt a napi adag. Itt teljesen szétáztam, vizes sátorban és hálósáokban töltöttem az éjszakát. Mivel nem aludtam rendesen, s elég komoly hegyekkel kellett megküzdenem, 155 km után Stenbergben egy kamionparkolóban éjszakáztam. Napközben mindent megszáritottam. A negyedik napon a Duna közelében tekertem, de többször kellett a hegyre is mennem. Ideális kerékpáros idő-

ben, 218 km után Straubing előtt egy kis falu közepén sátoroztam. Az ötödik napon, Nürnberg előtt tévedtem el először komolyabban. Körülbelül 10 km-t tekertem az erdei utakon, mire megtaláltam a helyes irányt, a vihar pedig engem. Hatalmas eső és szél ellen fedett helyre menekültem. 204 kilométer után értem unokabátyámékhoz, Gaál Laciékhoz Erlangenbe.

Itt túlléptem az ezres határt. Mivel felettébb jól haladtam, a követ-

kező napra tervezett adagot két részre osztottam. Csak délután indultam el, 73 km megtétele után Kitzingenben, egy iskolaudvarban aludtam. A hetedik napon Mátéffy Jenő bácsihoz, családom barátjához Hanauba már a kora délutáni órákban megérkeztem. Itt 1241 km-t mutatott az óráim. Másnap egy ülőcsere után esőben elindultam el Köln irányába. Egyébként üdvözetem mindenkinek” – fejezte be első élménybeszámolóját Cseuz László.

DÉLVILÁG 1996. július 10.

Cseuz László nagy kalandja A barátságos Amerikában

A „Tanár úr” első bejelentkezése óta újabb egy hét telt el. Akkor még Köln felé haladt, most már az Újvilág útjain teker.

– „A múltkori jelentkezésem után még két napot töltöttem Németországban. Végig kemény hegyi szakaszokkal, rossz idővel, jelentős ellenszéllel találkoztam. A tizedik napon „átrohantam” Hollandián, ez csak 35 km volt. A kerékpárutakért érdemes volt Belgiumba is mennem, mindenütt nagyon szépen kiépítették.

A következő napon megérkeztem Dunkerque-be, de tengert csak másnap, Calaisnál láttam. A hatalmas víz el-

tűnt a szemem elől, mert Dieppe-ig az út mindig felfelé vitt a hegyek közé. Különösen nehéz szakasz volt ez, az ellenszél alaposan megdolgoltatott. A 13. napon elértem a 2000. kilométert. Nagyon korán elindultam Rouen és Párizs felé. Éjjel értem a fővárosba, de nem találtam meg a belvárost. Reggelig bicikliztem, mire megpillantottam a repülőtéri buszt. A párizsiak nagyon rendesek voltak. Mint első utazót, szinte kézen fogva vezettek mindenhol. A repülőút kellemes volt. New Yorkban a volt szentesi Becsák Zoli fogadott,

s autózott velem 2-3 órát a városban. Másnap már reggel 5 órakor kivitt a városból és elindulhattam Philadelphia felé.

Ahogy kirakott és elhajtott mellőlem, végtelenül elhagyatottnak éreztem magam ebben a hatalmas országban. De később, ahogy a kilométerek teltek, egyre kellemesebb benyomásokat gyűjtöttem az országról: az emberek nagyon barátságosak. Az első éjszakát például egy benzinkutas fiú és családja lakásán töltöttem, ahol fürödhettem, enni adtak, mostam és egy nagyon jót éjszakáztam.

Túl vagyok már a 2500. km-en. A legtöbb, amit megtettem: 257 kilométer volt. Most indulok tovább Washington felé – mondta el szinte egyszerűen a „magányos vándor”.

DÉLVILÁG 1996. július 18.

Cseuz Atlantában

Ismét jelentkezett Cseuz László, a nagy szentesi bringás az óriási vállalkozásának élmeényeivel.

„Július 22-én, a tervezett időben megérkeztem. Nagyon izgalmas út volt, hiszen a 2. napon jöttem rá, hogy a Magyarországon vásárolt térképen mérőföldeket jelölnek, tehát jóval többet kell tekernem Amerikában ezer km-nél. Az emlegetett síkság sem igaz ezen a vidéken, mert Philadelphiától Atlantáig összefüggő sík területtel nem találkoztam. A hőség napról napra vált elviselhetetlenebbé. Az amerikai földrészen 1495 km-t bicikliztem, s ez eddig összesen 3924. A napi átlagon 196 km lett. Eldől, hogy 26-án reggel hagyom el Atlantát, s augusztus 4-én repülök vissza New Yorkból Párizsba,

de augusztus 15-én, ahogy terveztem, Szentesen leszek.

Jelenleg Vida Mihály és felesége (volt székszárdiak) vendég-

szeretetét élvezem, Atlantától 30 mérföldre, Acwort városkában. Innen látogatok be az olimpia helyszínére.”

DÉLVILÁG 1996. július 24.

Búcsú New Yorktól

Tegnap utolsó amerikai tudósítását adta Cseuz László, szentesi tanár. A nagy vállalkozó tegnap elhagyta az amerikai földrészt.

„New Yorkból, a vendéglátó Feld Géza farmingdalei otthonából jelentkezem. A házigazdámról annyit, hogy ő az USA 2. legjobb futója a 60 év felettiek kategóriájában.

Korábban azt mondtam, nem lehetek olyan örült, hogy visszafelé is vállaltam a nyolcnapos erőltetett menetet, ami eléggé megviselt. Úgy látszik, a háromnapos pihenő elég volt arra, hogy még bolondabb legyek. A távot visszafelé hét nap alatt legyűrtem, így elérem az eredetileg tervezett repülőjáratot. Ez azt jelenti, hogy New Yorkból ma, aug. 2-án, az eredeti tervek szerint vágok neki a hazafelé vezető útnak.

Egy kis statisztikával is szolgálhatok: Amerikában 2986

km-t bicikliztem, ami 199 kilométeres napi átlagot jelentett. Jelenleg 5415 km-nél tartok.

Akik már jártak New York környékén, azt mondták, hogy nem létezik megközelíteni a város központját New Jersey ke-

resztül. Ez nekem egy újabb kihívást jelentett. Nagyon fárasztó volt a a leállás nélküli 6-8 pályás út szélén biztonságosan haladni, mindenre figyelni, de jól döntöttem. Átbiciklizni a George Washington-hídon, majd végighaladni a Broadway-n az út egyik legnagyobb élmeénye volt. Azt mondták, hogy a bejövetelem sikere szinte csoda. Én mindenestre nagy megkönnyebüléssel és meglegedettséggel értem el a 177. utcából az 53.-ig, ahol Feld Géza fogadott. Visszafelé kedvezőbb terep és szélviszonyok között jöhettem és a meleg sem volt olyan elviselhetetlen. Volt olyan nap, hogy többször megáztam. Valószínű, hogy a repülőút utáni napot az átállás miatt pihenéssel töltöttem valahol Párizs környékén, majd utána minél hamarabb szeretnék hazazérni. Már nagyon hiányzik Szentes.”

DÉLVILÁG 1996. augusztus 3.

Cseuz ma Szentesen lesz

Cseuz László, aki kerékpáron utazott az atlantai olimpiára, már útból van hazafelé. Tegnap már itthonról jelentkezett.

– „Az ígért pihenőt, a repülőút után, Párizsban nem tartottam meg, hanem elindultam azonnal hazafelé. Igaz, aznap csak 127 km-t tekertem, de mivel Párizsból csak kora

délután jöttem el, ez így nem volt rossz eredmény. Ettől kezdve viszont – egy kivétellel, amikor egész nap esett az eső – mindig 200 km felett teljesítettem. A legtöbbet augusztus 9-én, akkor 252 km-nél fejeztem be a napot.

– Szombaton este fél 6 órakor Hegyeshalomnál át-

léptem a magyar határt, előtte nem sokkal a 7000 km-t...

– Az első magyar éjszakát a győri stadion vendégszobájában töltöttem, vasárnap este Pesten leszek, hétfőn pedig pontosan 18 órakor érkezem haza Szentesre. Csodálatos volt az út, de nem volt könnyű túlélni.

DÉLVILÁG 1996. augusztus 12.

Élményeim

Dombok, hegyek, utak, mérföldek

Július 1-jén kerékpárral indultam el Atlantába, az olimpia városába, hogy 43 nappal később – augusztus 12-én – 7378 km megtétele után hazaérkezhesek szeretett városomba, Szentesre.

Amikor leányommal, Cintiával indulás előtt elképzeltük az útvonalamat, fontos szempont volt, hogy elkerüljem a jelentősebb hegyeket, mert úgy sokkal pontosabban lehet a terveket megvalósítani. A magyarországi szakasz nem hozott meglepetést, de reméltem, hogy Ausztriában a dunai kerékpárút a vízparton halad. Reményeim ellenére nem tudtam kikerülni a hegyvidéket. A hegymászás nehézségeit ellensúlyozta, hogy sokszor hangulatos erdei utakon és árnyékban haladhattam. Az egész európai szakasz sokkal nehezebb volt a vártnál, különösen Németország okozott sok gondot, ahol a hegyeken, a szél és az esőn kívül a hideg is megviselt.

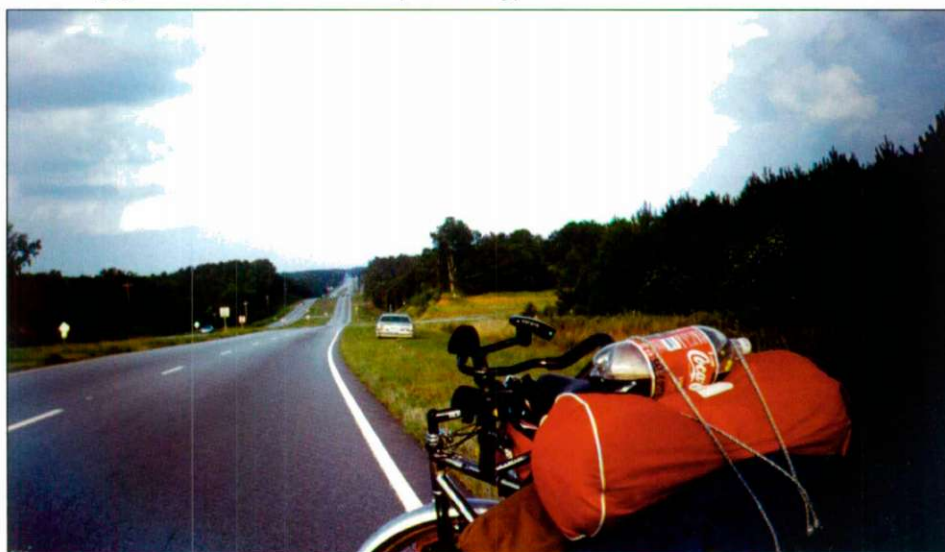
Csak Belgiumban és Dunkerque (Franciaország) előtt tudtam megfelelően haladni, de a széllel itt is küszködni kellett.

Az eredeti tervem szerint Dunkerque-től mentem volna Párizs felé, ám mivel a térkép Dieppe-ig tengerparti utat jelölt, vállaltam a közel 200 km-es ráadást. Vesztemre. Calais után a tenger eltűnt, és Dieppe-ig vissza sem tért, az út a hegyekben vezetett. Rouen és Párizs között a Szajna melletti utat választottam, de a folyót alig láttam, hegyekből viszont éppen eleget.

A triatlonos kormányomat ezért alig tudtam használni, pedig azzal kényelmesebb kerékpározni, széllel szemben könnyebben haladhatok. A szinte állandó kapaszkodás a kormányba azzal járt, hogy mindkét kezem elzsibbadt. Végig nem tudtam rendesen fogni, olvashatóan levelet írni. Nehéz volt a tenyeremből inni, mosakodni. Nem tudtam összezárni az ujjaimat, ezért kifolyt a víz. A zsibbadás hazaérkezésem után is hetekig tartott.

Párizsba késő este érkeztem. A tájékoztató táblák hiánya miatt nem találtam meg a belvárost. Több órán keresztül bolyongtam a francia éjszakában. Egy hosszú egyenes utat választottam, amin keresztül megérkeztem a fákkal sűrűn benőtt nagy parkba, a Bois de Boulogne-be. A Párizst jól ismerők csak úgy nevezték: „a gyönyörök kertje”. Itt a pénzért megvehető testek sokasága lepte el a mellékutakat. Most éreztem életemben először, hogy a nőktől is lehet nagyon félni. Szerencsémre lelki és testi sérülések nélkül hagyhattam el ezt a hírhedt utat. Az éjszakai kalandtúra után csak reggel 6 órakor találtam meg a repülőtérre szállító autóbust.

Előzetes ismereteim alapján biztos voltam abban, hogy Amerikában az Atlanta előtti szakasz kivételével (az Appalache hegység miatt) sík terepen haladhatok. Ez csak Philadelphiáig volt igaz. Nagy hegyek valóban nem voltak, de az utak végig hullámoztak – akadályozva a gyors haladást.

Az amerikai filmek alapján ismerőseim, rokonaim féltettek a kietlen, kopár, lakatlan területektől. Ezzel szemben sokszor erdőben vagy erdő mellett haladhattam. Egymást érték a kisebb és nagyobb települések. A lüktető amerikai élet végig érezhető volt.

Amerikában legtöbbször a 4, 6, 8, néha 12 sávú út szélén kerékpároztam, de nem az autópályán. Ha volt leállósáv, azt egyedül használhattam, ezért az autóktól nem kellett félnem. Ellenben a sok szemét (alkatrészek, gumiabroncsok, üvegdarabok) nagyon lekötötte a figyelmemet. A sokpályás utakon gondot okoztak a ki- és bejáratok. Csúcsforgalomban néha percekig vártam, míg utamat folytathattam, vagy ha a bal oldalon több sávon keresztül kellett kihajtanom.

Az utak számozása, jelölése szinte tökéletes Amerikában. Nem csak a számozás igazít útba, de azt is lehet tudni, hogy az út észak, kelet, nyugat vagy dél felé halad. Így elsősorban visszafelé különösebb eltévedés nélkül haladhattam keresztül a legnagyobb városokon is.

Általában nem volt leállósáv. Az út szélére festett vonalon kellett haladnom sokszor úgy, több órán át is, hogy az út forgalma a csongrádi átlag (Szenteszomszéd városa) tízszerese. Különösen az amerikai szakasz elején éreztem azt, hogy csak a csoda segítségével jutok el Atlantáig. Egy pillanatnyi figyelmetlenség akár az autósok, akár az én részemről végzetes lehetett volna. Ennek ellenére soha nem gondoltam arra, hogy feladjam. Ezt az utat a várható és váratlan veszélyekkel együtt vállaltam. Az utat életveszélyesnek tartom ma is, de nem kerültem nehéz helyzetbe. Az amerikaiak vigyáztak rám! Én azt gondolom, hogy Magyarországon többnyire fegyelmezetten kerékpározom. Ezen a túrán úgy kellett haladnom, mintha soha nem lenne elsőbbségem. Mindent megtettem azért, hogy ne gátoljam mások közlekedését. Furcsa volt, hogy Amerikában alig találkoztam biciklissel. Szokatlan figura lehettem a többpályás utakon, mégis csak egyetlen autós háborodott fel a jelenlétemen.

Terveim szerint Amerikában csak 130-150 km-t tettem volna meg naponta, hogy lássak is valamit, ami szép, érdekes, különleges. Sajnos a második napon jöttem rá, hogy itt a távolságokat mérföldben számolják, így ezer km-rel többet kell teljesítenem. Néhány óráig – talán egy napig – végtelenül elkeseredett voltam a saját butaságom miatt, de eldöntöttem, hogy ennek a kihívásnak is eleget kell tennem. Ettől kezdve nem lehetett egyetlen elpazarolt percem sem. Az étkezést, a tisztálkodást, a mosást és egyebeket is szűk keretekbe kellett szorítani. A napi 200 km (vagy sokszor több) hegyeken, dombokon keresztül, széllel szemben, esőben, viharban csak nagyon fegyelmezett időbeosztással volt teljesíthető.

Kb. 300 km-re voltam Atlantától, amikor az egyik benzinkútnál egy kisteherautó vezetője rá akart beszélni, hogy ne kínlódjak, hanem pakoljuk fel a biciklit az autójára, ő úgyis Atlantába igyekszik. Nehezen törődött bele, hogy erre nem voltam hajlandó. Indulásom után néhány km-rel utolért, és újra erős-

ködött. Fáradozása természetesen most is hiábavaló volt. Hogy segíteni tudjon valamivel, adott 10 dollárt és elköszönt.

Az egyik jelzőlámpánál a mellettem lévő sávban állt egy autó, vezetője egy középkorú hölgy volt. Rám mosolygott és intett, hogy menjek oda hozzá. Nem értettem, miért! Meglepődtem, mert átnyújtott 5 dollárt és jó utat kívánt. Legtöbbször a boltok és benzinkutak előtt a küszöbön étkeztem. Egy odaérkező fiatal hölgy hozzám lépett, és átadott szintén 5 dollárt. Még tiltakozni sem volt időm, mert elment.

Európába visszatérve már elsősorban a honvágy hajtott, minél előbb Szentestre akartam érni. A terep és az időjárás viszonytásaival továbbra is meg kellett küzdeni, de hazafelé ez sokkal könnyebben elviselhető. Végül is a tervezettnél 1178 km-rel többet teljesítve és 3 nappal korábban értem haza. A fogadtatás minden várakozásomat felülmúlta. Csodaszép ünneplés várt a város határánál. Később a lakásomnál is.

Kalandjaim amerikai rendőrökkel

Az indulásom előtt sokat beszélgettem ismerőseimmel Amerikáról – a biztonságról, a várható veszélyekről, az időjárásról, közlekedésről, egyebekről. A legkomolyabb figyelmeztetés arról szólt, hogyan kell viselkednem, ha rendőrökkel találkozom, hiszen ők hihetetlenül kemények, a legkisebb gyanús mozdulatra is durván reagálnak, a fegyver könnyen előkerül. Gondolom, hogy elsősorban a filmekben látottak alapján általánosítottak. Nem vettem nagyon komolyan a figyelmeztetéseket, de azért fenntartásaim nekem is voltak. Mindenesetre kíváncsi izgalommal vártam az amerikai rendőrökkel való találkozásaimat.

Dél-Karolináig észre sem vettem, hogy Amerikában is vannak rendőrök. Láttam őket autóval közlekedni, de intézkedés közben csak néhány forgalomirányítót. Körülbelül 350 km-re voltam Atlantától, amikor a hátsó kerekem egyik küllője kitört. Reméltem, hogy ez nem okoz különösebb gondot. Sajnos rövid idő múlva kitört a második küllő, majd a harmadik is. Ilyen kerékpárral lehetetlenség messzire jutni, ám vasárnap szerelőt találni nem egyszerű. Nehezen, de eljutottam Clintonba, ahol egy benzinkútnál elpanaszoltam gondomat a tulajdonosnak és leányának. Ők felhívták a rendőrsöt. Örömmel újságolták, hogy várnak és ha tudnak, segítenek. A benzinkúttól autóval bevezettek a rendőrségre, ahol a kerékpárom megtekintése után megmutatták a talált (vagy lopott) kerékpárok raktárát. Kaptam szerszámokat és közölték, hogy válasszam ki a megfelelő küllőket és szereljem át a kerékpáromba. Ilyen munkát még sohasem végeztem, de megbirkóztam a feladattal. Közben megkínáltak üdítővel és meleg ebéddel. A rendőrök őszintén örültek, hogy segíthettek. Úgy éreztem, hogy ezt teljesen természetesnek tartották. Barátságosan elköszöntek tőlem, és indultam tovább.

A szereléssel rengeteg időt veszítettem. Elhatároztam, hogy éjjel is fogok bicajozni. Már sötétedett, amikor megérkeztem Abbeville-be. Itt a rendőrségen kértem segítséget, mert nem tudtam telefonálni az atlantai vendéglátómnak, Vida Misinek, pedig ő már régóta várt tőlem híreket. Örömmel segítettek, a várva várt telefonkapcsolat létrejött. Mondtam és mutogattam, hogy szeretnék éjjel is haladni, de nem ismerem a terepet, és a kutyáktól is tartok. Sajnos a párizsi repülőtéren a gázspraymet elvették, amit a támadó kutyák ellen tartottam volna magamnál. Az egyik rendőr mosolyogva nyújtotta át a sajátját, és jó utat, jó éjszakát kívánva elköszöntek tőlem.

Éjfélig jó hangulatban tekertem, de tudtam, hogy aludni kötelező. Ekkor értem egy benzinkúthoz, ahol a tulajdonos záráshoz készülődött. Nem volt kedvem sátrat verni, ezért, amikor a kút bezárt, kerékpáromat az üvegfalhoz támasztottam, elhelyezkedtem előtte a hálósákomban, és rövid idő múlva elaludtam. Hamarosan nagy zajra ébredtem. Felnéztem és láttam, hogy két rendőrautóból hárman ugrottak ki, inkább csodálkozva, mint mérgesen. Miután elmagyaráztam, hogy honnan jövök és hová megyek, megbeszélést tartottak. Szigorúnak akartak látszani, de észrevehető színjáték volt. A legkisebb, szőke rendőr láthatóan jól mulatott. Végül a fekete parancsnok közölte, hogy pakoljak össze, és kövessem őket. Elértük a városháza előtti teret, ahol elmagyarázta, hogy a sövény árnyékában nyugodtan alhatok. Kézfogás után elbúcsúztunk. Úgy gondolom, hogy azért költöztettek el, mert a kivilágított benzinkútnál féltettek az éjszakától.

A következő rendőrkalandomat visszafelé éltem meg. Már hosszú ideje sötét volt, amikor nagy örömmel vettem észre egy tavat, mellette egy ideális sátorhelyet. Ez gazdátlanak tűnt, mert ápolatlan volt, bár közelében volt egy ház. Vacsora után aludni készülődtem, amikor egy autó állt meg a ház mellett.

Kiszállt két leány, egy fiú, majd a vezető is, egy középkorú hölgy. Nem vettek észre, de én hozzáléptem, szépen köszöntem és engedélyt kértem, hogy az éjszakát a ház mellett tölthessem. Ő meg sem hallgatott, csak kiabált és morgott, majd mutatta, hogy takarodjak el. Nem esett jól, ám megértettem. Összepakoltam, és éppen indulni akartam, amikor szirénázva megérkezett egy rendőrautó, amiből kiszállt egy nagy darab, durcás rendőr. Sikerült elmagyarázni, hogy mit keresek az éjszakában ezen a vidéken, valamint azt is, hogy tudomásul vettem a háziasszony tilalmát. Ekkor már nem rám, hanem az asszonyságra volt mérges, mert riasztották. A szótáram segítségével közölte, hogy kövessem, mert mutat egy olyan helyet, ahol nyugodt éjszakám lesz. Ő gondoskodik az éjszakai felügyeletről. Valóban jó éjszakám volt.

Atlantában is csak jó kedélyű, barátságos rendőrökkel találkoztam. Valószínű, hogy az Olimpiai Parkban történt robbantás után már nem voltak azok. De ekkor én már úton voltam hazafelé.

Étkezések, szállások

Ugyanúgy, mint négy évvel ezelőtt a barcelonai kerékpározás alkalmával, most is el kellett dönteni, hogy vagy megpróbálok komolyan figyelni az étkezésekre, vagy a biztonságom érdekében kempingben állítom fel a sátramat, esetleg keresek kiadó szobát. A vártnál magasabb árak miatt ezekre nem lehetett lehetőségem. Természetesen az étkezés a fontosabb. A kényelmes, nyugodt szállás helyett számtalan lehetőség adódhat a – egyesek szerint veszélyes

– vadkempingre, amivel sok pénzt spórolhatok meg, elsősorban az étkezésem javítására. A Metafor Kft. – az út támogatója – a tervezéskor felajánlotta, hogy a rendelkezésemre bocsátott összeget megemeli, de annak elfogadását már nem tartottam volna tisztességesnek. Rokonoktól, ismerősöktől egyébként is kaptam „póttámogatást”, amivel együtt nem féltem az éhenhalástól. Persze arra soha nem gondoltam, hogy egyszer is étteremben ebédeljek vagy vacso-
rázzak.

Itthon vettem néhány zacskós levest, amit a gázfőzőmön elkészíthettem. Mivel három-négy személy részére is elegendő lett volna, kevés vízzel nagyon tartalmas ebédem volt néhány alkalommal. A legtöbb leves nemigen ízlett, de hát az egész úton nem érdekelt, hogy mi a kedvenc ételem. Azt ettem, ami olcsó és kapható volt. Gykeztem változatosan enni, ami csak ritkán sikerült. Európában többször ettem raviolit, ezt már megismertem a barcelonai út idején. Csak melegíteni kellett, így sok időt ezzel nem vesztettem. Amerikában be kellett fejeznem a főzőcskét, mert a párizsi gépen biztonsági okokból elveték a gázfőzőmet. A benzinkutak boltjai határozták meg az étrendemet teljes mértékben. Gyakran előfordult, hogy nem kellett mindent kifizetnem, az egyik boltban ajándékpólót is kaptam.

Sok napon keresztül szívesen ettem ribizlilekváros fánkot, ha egyáltalán volt kedvem enni. A meleg és a magas páratartalom miatt csak a folyadékot kívántam, de tudtam, hogy a hiányos táplálkozásnak komoly következményei lehetnek volna. Atlantáig hét kilót fogytam. Többet nem adhattam le, mert nem volt miből. Visszafelé akkor is ennem kellett, ha nem voltam éhes vagy nem esett jól. Vettem néhány Powerbar energiaszeletet, ami valóban erőt adott, de csak nehezen tudtam megenni, mert olyan, mint az áztatott fűrészpor. Sokszor több mint 10 liter folyadékot ittam. Sajnos az igazán tartalmas italok nagyon drágák voltak, ezért „pancsokat” is meg kellett innom.

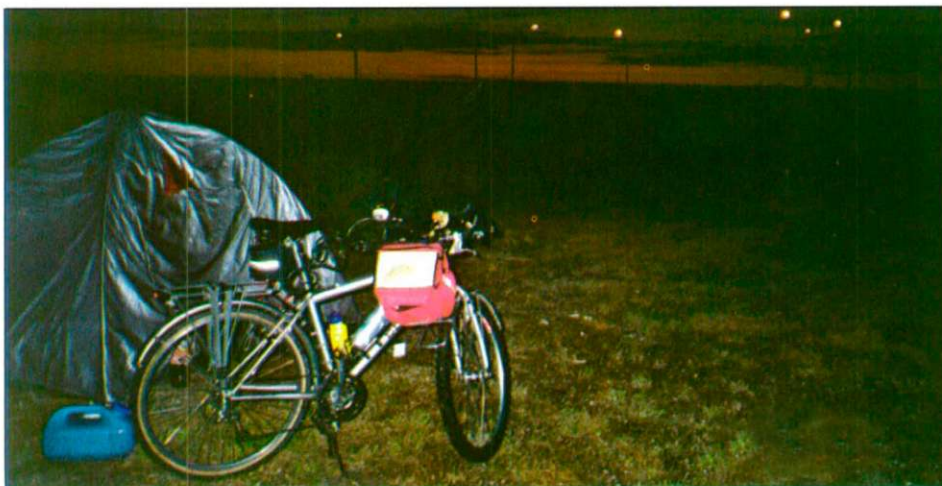
Itthon azt mondták, hogy Amerikában jó dolgom lesz, mert olcsón lehet enni. Én ezt nem vettem észre. Az állandó rohanás miatt nem tudtam megkeresni az áruházakat a nagyobb választékért vagy az olcsóbb áruért. A benzinkutaknál egy egyszerű reggeliért is fizettem négy-öt dollárt. Az út melletti zöldségesektől gyakran vettem banánt, paradicsomot, ezek nem kerültek sokba. A dinnye nagyon drága volt, de kétszer nem tudtam ellenállni a kísértésnek, megkóstoltam a sárga és a görögdinnyét is. A hazai finomabb!

Hazafelé Franciaországban, amikor már biztos voltam abban, hogy lesz elég pénzem Szentéig, egy McDonalds-ban vacsoráztam. Ezt a luxust nehéz volt elfogadni.

A magas árak mellett nem engedhettem meg magamnak, hogy a szállásért fizessek. Legtöbbször közvetlenül az út mellett sátoroztam a bokrok és fák takarásában, hogy senki ne vegyen észre, máskor a munkagépek telephelyén a gépek között. Aludtam kamionparkolóban, iskolaudvarban, egy cirkusz területén, sportpályán, benzinkútnál, nagy forgalmú út mellett.

Minden elalvás előtt volt bennem feszültség, de két olyan éjszaka volt, ami különösen izgalmasnak mondható. A második éjszakámat a Bécs melletti Haselndorfban töltöttem egy elhagyott részen, épületek mögött. A sátorverés előtt több órán keresztül áztam, sajnos mindenem csupa vizes lett. Nem sikerült fedett helyen felállítani a sátram, ezért az is beázott. A nagy esőben nem tudtam száraz ruhát felvenni, így vizesen feküdtem a vizes hálósákba. A sátor egyes részeiben állt a víz. Nem tudtam aludni, mert akkor fáztam. Abban reménykedtem, hogy a testem melege megszáritja valamennyire a ruhámat. Hiába, mert reggel még mindig nedves voltam. Szerencsémre az eső elállt, ki-sütött a nap, így dél körül mindent meg tudtam szárítani. Másnap elkezdett fájni a derekam és a hátam. Félttem, hogy ezek az esős éjszaka következményei. Két nap múlva megnyugodhattam, mert minden fájdalom megszűnt. A másik izgalmas éjszakát már visszafelé éltem át egy francia kisvárosban. Az iskola sportpályájára mentem be, ahol fiatalok kosaroztak két felnőtt jelenlétében. Tőlük kértem és kaptam engedélyt a sátram felállításához. Örültem, hogy milyen jó és biztonságos helyem van. Amikor elaludtam, a fiatalok még játszottak. Nem sokáig örülhettem. Éjjel fél egykor egy motoros jelent meg. Megállt velem szemben kb. 10 méterre és rám világított. Úgy gondoltam, hogy csak a kíváncsiság vezette hozzám. Nem sokkal később újra megjelent, ismét megvilágított – most hosszabban – és távozott. Ezt már nem értettem. Ezen az estén a városban diszkó volt, a zenét én is hallottam. Attól tartottam, hogy a haverjaival visszajön. Lehet, hogy nem bántanak, de teljesen lehetetlenné teszik az éjszakámat. Gyorsan összepakoltam, és a közelben egy benzinkútnál kerestem menedéket. A fiatal tulajdonos megértette az aggodásomat. Egy órát a kút mellett aludtam, amikor a fiú megszánt, és helyet biztosított a raktárban. Reggel 6 órára kértem ébresztőt.

A többi éjszakámat teljesen zavartalanul tölthettem. Egy kicsi izgalom mindig volt bennem, de örültem: a vadkemping nem került pénzbe.

Három nap Atlantában

Atlantába érkezésem napján nagyon meleg volt, magas a páratartalom, az ellenszéllel és a dombokkal is kínlódnom kellett. De boldogan vállaltam minden rosszat, hiszen ekkor már biztos voltam abban, hogy a tervezett időben megérkezem. Ahogy közeledtem az olimpia városába, úgy szűnt meg a fáradtságom, és erősödött bennem a megelégedettség és büszkeség. Nagyon szép ligeteken, parkokon haladtam keresztül. Itt sok futóval találkoztam, az út mellett mókusok sokasága hancúrozott.

Néhány km után hirtelen megjelentek előttem a felhőkarcolók, megérkeztem Atlanta központjába. Azonnal felhívtam a szentesi Média-6 rádiót, és örömmel jelentettem be a jó hírt. Ezután Vida Misivel beszéltem, aki vállalta, hogy három napig gondoskodik rólam. Ők Acworth-ban laknak, Atlantától 30 mérföldre, északra. A 41-es úton elindultam hozzájuk, Misi autójával jött elém. 25-30 km-t haladhattam – már sötétben –, amikor megpillantottam. Nagyszerű érzés volt újra ismerőst látni, magyarul beszélgetni valakivel. Bepakoltunk mindent az autóba, és robogtunk Acworth felé.

Erikát, Misi feleségét nem ismertem, de mint régi barátot köszöntött. Jó érzés volt. Három napig kényeztettek, mindent megtettek azért, hogy ottlétem után megerősödve engedjenek utamra. Egy pillanatig sem éreztem, hogy a jelenlétem terhes lett volna. Náluk volt vendégségben a szekszárdi Horváth Feri és Ági. Nekik szintén sokat köszönhetek.

Az első nap Erikával az Olimpiai Parkot látogattuk meg.

Egy tágas pavilonban árulták az olimpiai emléktárgyakat. Sok apróságot vásároltam rokonoknak, ismerősöknek, amit postán feladtunk. Sajnos a csomag csak novemberben érkezett meg. A Parkban sok ezer ember nyüzsgött. A kivetítő vásznon láthattuk a sporteseményeket, több helyszínen zenekarok játszottak. A szökőkútnál ruhástul lehetett fürödni.

Látványosság, jókedv, vidámság volt mindenhol. Nehéz elképzelni, hogy itt elindulásom után néhány nappal bombát robbantottak. Este megtudtuk, hogy Misi szerzett belépőket a következő napi karddöntőre. Sajnos a magyarok simán elvesztették az oroszok elleni mérkőzést, de örültem, hogy jelen lehettem. Készült egy közös kép a korábbi olimpiai bajnok Szabó Bencével.

Találkoztam a vízilabdásokkal, kézilabdázó hölgyekkel, csapatvezetőkkel és természetesen sok vívóval. Az előcsarnokban néhány percig beszélgettünk Kuncze Gábor miniszter úrral és feleségével. Éjszakai programként megírtam csaknem 60 képeslapot. Horváth Feri megkereste a Telesportot és elmesélte, hogy jelen van egy „őrült” kerékpáros. Megbeszéltem egy riportot Kaplár Józseffel, de végül Gulyás Lászlóval beszélgettem a vívócsarnok előtt. Az MTV-tudósítás végén Kaplár egy ajándékórát ígért nekem, amit csak novemberben kaptam meg. Sajnos nem működött! Az utolsó estét Lawrenceville-ben töltöttük, ahol Csonka József és Valéria asszony látott vendégül bennünket. Itt találkoztam a Mariettában élő Farkas Gáborral és Ágnessel. Jó volt velük!

Másnap korán reggel innen indultam el New York felé.

Elbúcsúztam Atlantától, ahol csak 3 napot töltöttem, de elfelejteni sokáig nem fogom.

Negyvenhárom nap egyedül

Sokan csodálkoztak, hogy nem keresek társat, el merek indulni egyedül Amerikába egy ilyen hosszú útra. Utólag is úgy érzem, hogy a lányomon kívül nem tudtam volna mást elviselni magam mellett 43 napon át, viszont a társamnak is nagyon nehéz lett volna velem. Az út előtt féltem a magánytól, mégis csak ritkán jutott eszembe, hogy mennyire egyedül vagyok. Igaz, ezért nagyon sokat köszönhetek a Média-6 rádiónak, mert vállalták a mindennapos telefonos bejelentkezésem költségeit. De jó volt beszélni anyukámmal, a leánnyommal és a kedvesemmel, akiknek szintén gyakran telefonáltam.

Egy ilyen útra hosszú általában társakkal indulnak el vagy gondoskodnak kísérő járműről. Én nem tudnám elképzelni, hogy autó kísérjen, cipeljék a felszerelésemet, az ennivalómat, az alkatrészeket, hogy orvos és szerelő üljön az autóban. Nekem kell az izgalom, kell, hogy legyenek váratlan események, feladatok. Az amerikai utamon ezekben nem volt hiány. Sikerült leküzdenem a nehézségeket, és épségben hazaértem. Bár lehet, hogy ez nagyképűségnek tűnik, én büszke vagyok a teljesítményemre. Soha nem tudtam előre, hogy hol alszom,

mit eszem-iszom, milyenek lesznek a terepviszonyok és az emberek, akikkel találkozom. Baltimore-ban úgy bicikliztem keresztül, hogy szinte csak fekete emberekkel találkoztam. Kicsit féltem, de ennek nem volt alapja. Többször áztam-fáztam vagy a hőségtől és szélétől szenvedtem, de ez így volt szép.

Újra itthon, fogadás

Mindennél szebb az volt, ahogyan a város fogadott hazaérkezésemkor. Gátér előtt a szentesi triatlonisták vártak rám, Csongrádon Bocskay Pista, a

Sportközpont vezetője, aki autóval magával hozta édesanyámat. A Szentestáblánál több mint ötvenen fogadtak, a lakásomnál több százan. Felejthetetlen volt és megható.

A városi fúvószenekar Mihály Béla vezetésével eljátszotta tiszteletemre a „nyolcadik” olimpiai himnuszt. Ismerősök és idegenek köszöntöttek és gratuláltak, köztük Szirbik Imre, a város polgármestere is.

A volt osztályomból 100-200 km-ről is eljöttek, hogy találkozzanak velem. Minden megjelentnek köszönöm a szép ünnepet. Köszönettel tartozom azoknak is, akik nem voltak jelen, de figyelemmel kísérték utamat a rádión keresztül, izgultak értem vagy a megérkezésem utáni hetekben gratuláltak a teljesítményemhez.

Hálás vagyok mindazoknak, akik ehhez a nagyon nehéz, mind-
amellett sok örömet hozó úthoz hozzásegítettek: elsősorban a szen-
tesi Metafor Kft.-nek, hogy megteremtették az út anyagi fedeze-
tének jelentős részét; a hódmezővásárhelyi Warion Kft.-nek, amely
biztosította számomra a Gepida kerékpárt; a Média-6 rádióknak és a Hód
Kvint Kft.-nek, hogy egész hosszú utamon érezhettem Szentes és a szen-
tesiek közelségét; a polgármesteri hivatalnak, hogy a sátrat biztosították.
Köszönöm a Böbe Fotónak a filmeket, Lantos Baláznak a kazettákat, Komjáti
Magdinak az elemeket, dr. Tóth Gyulának a szótárgépet, dr. Talliánné Bodó
Gabriellának a szemüveget, Pintér Zoltánnak a zoknikat, a vecsési Alto Bt.-
nek a kerékpáros táskákat, dr. Molnár Gyulának pedig az utazás orvosi hát-
terét.

Köszönöm sógoraim, unokatestvéreim, nagynéném, a Németországban élő
Fenyvesi Sándor, Aranyosi Zsolt és Lakos Géza anyagi hozzájárulását, unokabá-
tyám és felesége erlangeni istápolását, a hanau Mátéffy Jenő és felesége ven-
dégszeretét, a New Yorkban fogadó Becsák Zoltán mindenre kiterjedő figyel-
mét, az atlantai Vida Mihályék háromnapos gondviselését, a New York-i, illetve
Farmingdale-i Feld Gézáék segítségét, akik az utolsó amerikai napomat széppé
tették.

Köszönöm anyukám másfél hónapos kitartását, Cintia lányomnak, hogy
végig biztatott, és bízott bennem. Tehát köszönet jár mindenkinek, aki utamat
végigszurkolta, aki lélekben mellettem volt, és köszönet jár azoknak is, akik
elleneyték az utat, mert ők tették akaratomat még erősebbé, általuk lettem
makacsabb, hogy a tervemet megvalósítsam.

Még egyszer mindenkinek köszönök mindent!

Az útvonal

Európa			
július	1.	Szentes – Mór	226 km
	2.	Hasselndorf	226 - 458
	3.	Stenberg	156 - 614
	4.	Straubing	218 - 832
	5.	Erlangen	204 - 1036
	6.	Kitzingen	73 - 1109
	7.	Hanau	132 - 1241
	8.	Hof	123 - 1364
	9.	Blatzhim	144 - 1508
	10.	Brüsszel	202 - 1710
	11.	Dunkerque	220 - 1930
	12.	Dieppe	221 - 2151
	13.	Párizs	278 - 2429 km
	14.	Párizs–New York	(repülőút)
Amerika			
július	15.	Briegeport	95 - 2524
	16.	Baltimore	168 - 2692
	17.	Remington	196 - 2888
	18.	lakatlan terület	229 - 3117
	19.	Thomasville	212 - 3329
	20.	Chester	200 - 3529
	21.	Elberton	196 - 3725
	22.	Atlanta (Acwort)	199 - 3924 km

július 23-25. – OLIMPIA

A visszatérés

AMERIKA			
július	26.	Clinton	239 - 4163
	27.	Concord	223 - 4386
	28.	Roxboro	217 - 4603
	29.	Richmond	245 - 4848
	30.	Baltimore	202 - 5050
	31.	Philadelphia	205 - 5255
augusztus	1.	New York	160 - 5415 km
Európa			
augusztus	2.	New York – Párizs	(repülőút)
	3.	Prouins	127 - 5542
	4.	Vesoul	202 - 5744
	5.	Bázel	215 - 5959
	6.	Brégenz	225 - 6184
	7.	Schongau	181 - 6365
	8.	Mattsee	233 - 6598
	9.	Melk	252 - 6850
	10.	Győr	228 - 7078
	11.	Budapest	138 - 7216
	12.	Szentés	162 - 7378 km

A megtett távolság: 7378 km

A napi átlag: 194 km

Huszonháromszor kerékpároztam 200 km felett

Európában a legtöbb napi km: 278

Amerikában a legtöbb napi km: 245

Az összes km Európában: 4392, Amerikában: 2986

Naponta az 50 km-t leghamarabb 8.58-kor, a 100 km-t 12.15-kor, a 150 km-t 14.55-kor, míg a 200 km-t 17.58-kor értem el.

A nyolcadik atlantai himnusz

Lehettünk ott Cseuz Laci megérkezésekor vagy két-háromszázan, akik hitem szerint ugyanazt éreztük: hogy ez a himnusz ér annyit, mint az atlantai hét; a sportember, akinek a tiszteletére eljátsszák, legalább annyira megérdemli, mint akiknek aranyérmet is akasztottak a nyakába.

Meg aztán ennek a sportembernek valóban csak a dícsőség a jutalma, ha valaki, ő aztán megfelel a legkényesebb olimpiai előírásoknak is. Hogy patetikusan fogalmazzak: Atlanta egyik hőse sem testesíti meg számomra úgy a sport gondolatát, mint ez az egyébként hozzánk annyira hasonló, közülünk való férfi. Hogy a sport nem eszköz, hogy megéljünk, pláne meggazdagodjunk belőle, hanem kihívás, hogy elérjük a célt, amit kitűzünk magunk elé.

Nem a közönség elismeréséért hajt – bár a több százás tömeg vastapsa jólesik neki. Nem az ellenfeleket akarja mindenáron legyőzni – bár nyilvánvalóan örül, ha egy versenyben elől végez. Egyetlen embernek akar megfelelni igazából: önmagának. Egy társaságban valaki megkérdezte: miért nem stoppol, senki nem tudná meg. Mi ismerősök azt válaszoltuk: mert nem Atlantába akar elérni. Hát akkor mit akar? – tamáskodott az illető. – Teljesíteni a feladatot. A modern pszichológia úgy fogalmaz: belülről vezérelt, öntörvényű ember. Ne féljünk a nagy szavaktól: hős.

De közben, újra mondom, közülünk való. Olyannyira, hogy

velem speciel évekig szemben ült a tanáriban. Nem könnyű ember. De aki többet vár a kollégáitól, mint hogy nyugton hagyják, annak nem is olyan nehéz vele. Pedagógusi mi-voltáról csak annyit: öten az osztályából 30-60-100 kilométert utaztak, kollégiumi szobát fizettek, hogy kifizethessék a ragasztópapírból kreált célszalagot, átpingálhassák a Szentestáblát, a nyakába boruljanak osztályfőnöküknek.

– Azt hogy emésztetted meg, amikor a kilométerről kiderült, hogy mérföld, hogy másfélszer annyit kell menned Amerikában...szóval hogy...azért ez mégiscsak...

– Arra gondolsz, hogy lehettem ilyen hülye? Hát igen. Ha ráfogtam volna, ráfoghatam volna valaki másra, sokkal nehezebb lett volna. Így azt mondtam magamnak: te voltál marha, megérdemelted.

– Olyan nem volt, hogy nincs tovább?

– Nem, nem. Az benne volt a kalapban: nem biztos, hogy visszajövök. Az emberrel bármi történhet. Cintia meg is döbrent, amikor erről beszéltem neki. Az óceán túlsópartján még fokozottabb volt a magányérzet. De Cintiával sokkal

jobban féltem volna.

– Cintia, mikor volt nehezebb? Négy éve vagy most?

– Most is nehéz volt. Mindig arra gondoltam, mi lehet vele, ráadásul apu nem is mondta el mindig az igazat. Azért a hangján mindent meg lehetett érezni.

– Nem bántad meg, hogy itthon maradtál?

– Ez volt a legjobb évem eddig mint sportoló, az országos triatlon bajnokságon középtávon második lettem...

– Elnézést, illet volna beszámolnunk róla!

– ...úgyhogy ez azért kárpótolt. Meg apu azt mondta: neki valószínűleg ez az első és utolsó útja Amerikába. Nekem meg még lesz lehetőségem.

– Laci, Sydneybe úszva még, kajakkal vagy vízibiciklivel?

– ...Az tény, hogy Atlanta is már kicsit örültség volt. Ausztrália gyakorlatilag lehetetlenség... De hogy legyen abban is valami kihívás, a nyilvánosság előtt megígérem: akkorra megtanulok egy idegen nyelvet, mert az tarthatatlan, hogy csak magyarul tudok.

– Ha három hét múlva újra Atlantában kezdődne az olimpia, indulnál?

– Ha holnapután kérdeznél, azt mondanám, talán. Tegnap biztosan nem mondtam volna. Ma...

- Keserű Imre -

2000. augusztus 9. - szeptember 27.

Előkészületek

Atlantából megérkezve boldog voltam és megelégedett. Akkor úgy éreztem, hogy soha többé nem megyek ilyen messzire, örültem annak, hogy túléltem, hiszen hihetetlenül nehéz volt. A következő olimpiai helyszínnel, Sydneyvel kapcsolatos kérdéseket határozottan elutasítottam.

Két évvel később már mind gyakrabban gondoltam Ausztráliára, de ismeretségi körömben erről még sokáig nem tettem említést. Egyre erősebb lett az olimpia utáni „vágyam”.

1998-ban egy régen dédelgetett álmomat valósítottam meg. **Teljesítettem a világ legnagyobb profi kerékpáros körversenyének, a „Tour de France”-nak a távjait. Szentesen és környékén a napi munkám mellett mountain bike kerékpáromon 19 nap teljesítettem a 3878 km-t.** Hamarosan megvettem hát egy térképet, majd egy Ausztráliáról szóló 600 oldalas útikönyvet. Ezek tanulmányozása sokáig titokban zajlott, mert biztos voltam abban, hogy mindenki le akar beszélni az újabb olimpiai útról, az újabb „őrült” kalandról.

2000 február elején feloldottam a titkot, hiszen felkészülni nem lehet elzárva a világtól. Mivel újabb négy évvel lettem idősebb, sokkal alaposabb felkészülésre volt szükségem, de a tervezett út is hosszabb volt. Amerika is ismeretlen volt számomra, Ausztráliára ez még inkább elmondható.

Amikor megérkeztem Atlantából, úgy nyilatkoztam, hogy nem megyek Sydneybe, ám megfogadom, hogy addigra az út helyett megtanulok egy idegen nyelvet. Ez nem történt meg, tehát ezért is tartottam kötelességemnek, hogy ott legyek Sydneyben. Számomra csak az volt biztos, hogy az útra fizikailag felkészült leszek. **Március közepétől augusztus elejéig a napi munkám mellett 10476 km-t kerékpároztam, mindössze három nap pihenőt tartottam. Most már tudom, hogy e nélkül nem tudtam volna eljutni Sydneybe.**

Induláskor úgy éreztem, hogy 50 %-nál nincs több esélyem arra, hogy élve hazaérek. Egyedül 8000 km-t biciklizni a „világ végén”, egy ismeretlen országban, ismeretlen feltételek között, kiszolgáltatva mindennek és mindenkinek, őrült ötlet. Ezzel tisztában voltam, de mégsem volt bennem félelem. Szinte

mindenki le akart beszélni az útról. Nem sikerült!

Az anyagi előkészületeket nagyrészt megkönnyítette, hogy Szentes Város Önkormányzata megvette a repülőjegyet, Brezovai Sándor karate Európa-bajnok a teljesen felszerelt Gepida kerékpárt. Sprok Tibor volt válogatott vízilabdás, akinek 8 évig úszóedzője is voltam, teljesen felruházott.

Az ausztráliai magyarok újságjának (Magyar Élet) szerkesztője, Józsa Erika a levelemre postafordultával jelezte, hogy a sydneyi tartózkodásom 6 napján gondoskodnak rólam.

Az Atlasz Biztosító is jelentkezett segítő szándékával.

Abban reménykedtem, hogy – miként a Metafor Kft. segített a barcelonai és az atlantai úthoz – jelentkezik egy nagyobb cég, és vállalja a kinti tartózkodás költségeit. Számítalan levelet küldtem el, de a legtöbbször elutasító választ kaptam, sok sikert kívánva az utamhoz. Az nagyon elkeserített, hogy – bár ígért támogatást – Szentes Város Sportkuratóriuma nem is válaszolt a levelemre. Ugyancsak nem válaszolt a Csongrád Megyei Közgyűlés sem. Atlanta után most is elutasította a kérelmemet az Ifjúsági és Sportminisztérium. Ennek ellenére sok kisebb, de az út szempontjából meghatározó segítséget kaptam a várostól. A családom támogatása nélkül azonban így sem lehettem volna ott Sydneyben.

Nem volt könnyű itthagyni a sportcsarnokot 50 napra, ahol négy évig voltam az intézmény vezetője. Mivel távollétemben jelentős eseményt nem terveztek, és saját rendezvényünk sem volt, valamint megbízhattam munkatársaimban, úgy éreztem, hogy nyugodtan elmehetek. Ekkor még nem gondolhattam arra, hogy megérkezésem után néhány héttel végleg itt kell hagynom a Szentes Városi Sportcsarnokot. Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy egy országos napilap a világ legnagyobb országúti kerékpárosával, Lance Armstronggal egy oldalon tudósított utazási terveimről.

Az út fő támogatói:

Szentes Város Önkormányzata
Fuji robogókereskedés (Brezovai Sándor)
Parma 2000 Kft. – Budapest (Sprok Tibor)

További támogatók:

Atlasz Biztosító (Budapest) Árpád Agrár Rt.	Krárné Lehel testnevelő tanár Lantos Balázs órás-mester	Sebestyén Béla és neje, Erika (Ausztrália)
Berezvai Tibor és neje, Tünde (Perth – Ausztrália)	Lénárd László és neje, Marika (Albany – Ausztrália)	Dr. Soós Beáta szemorvos
Béres Munkavédelem Kft. (Szegvár)	Metafor Kft.	Szabó Péter önkormányzati képviselő
Böbe Fotó, Hegyi Imre órás-mester Hungerit Rt.	Dr. Molnár Gyula főorvos	Szegvár és Vidéke Takarékszövetkezet
Kádár és Pengő GMK	Pegasus Sport Tours Kft.	Szűcs Lajos önkormányzati képviselő
	Piramis Áruház	TEAM Számítástechnika
	Prima Nyomda	Textura Szövetkezet
		Tóth Krisztina (Makó)

A nagy kaland

Szentesről Ausztráliába, Perthbe

Augusztus 9-én pontosan 9 órakor indultam el Szentesről a Városi Sportcsarnok elől Kiskunfélegyházán és Kecskeméten keresztül Budapestre, illetve Budaörsre a lányomékhöz, ahol az éjszakát töltöttem. Nyugodt tempóban haladtam, mert csak 17 órára kellett megérkeznem az Üllői útra Sprok Tibor üzletéhez, ahol egy újságíró várt rövid beszélgetésre.

Sajnos az út nem kezdődött biztatóan, mert Kecskemét előtt a vasúti átjárónál egy furgon belém szaladt. Erősen meglökött, de szerencsémre nem estem el, a lerepülő hátsó táskáim sem kerültek a szemből jövő autók alá. A gépkocsivezető nem tudta megmagyarázni a figyelmetlenségét, rövid beszélgetés után elnézést kért, majd mindketten folytattuk utunkat. Lajosmizsénél Hajdrik Imre cukrász vendége voltam, aki megígérte, hogy hazafelé is meghív egy somlói galuskára.

Dabas után egy kamion miatt le akartam húzódni a padkára, de a rossz minőségű úton megcsúsztam, és berepültem a bozótba. Lejött a bőr a karomról, térdemről, tenyeremről, és erősen megütöttem a vállam. Mivel mountain bike-kal még soha nem volt balesetem, reménykedtem, hogy Ausztráliában már ilyen baj nem ér.

Tévedtem!

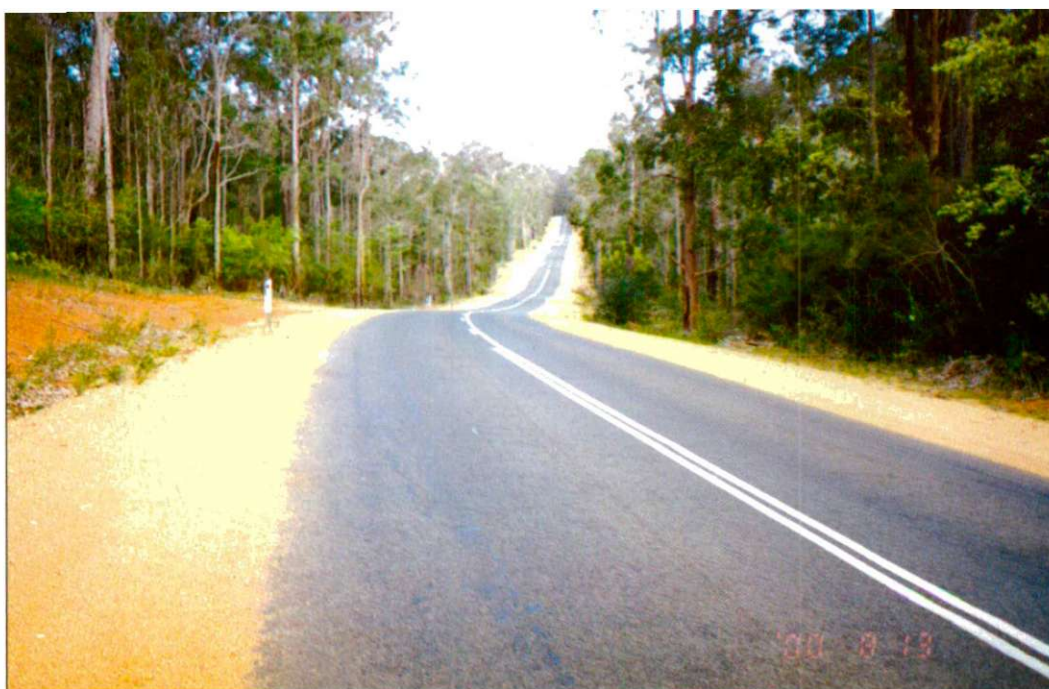
A budapesti Petőfi hídnál az RTL Klub munkatársai vártak, és kísérték végig Budaörsig. Este 10 óra után fejezték be a forgatást, így nem sok időm maradt a pihenésre, de ez egy kellemes gond volt. Korán elindultunk a repülőtérre. Örültem, hogy a túlsúlyos poggyászsomat elfogadták, nem kellett külön fizetni érte. Elbúcsúztam Cintia leányomtól, a férjétől, Gergőtől, édesanyámtól, Pálmi nagynénémtől, ám elkészönt tőlem az RTL Klub is.

A 20 órás repülőút viszonylag kellemes volt, nem éreztem nagyon hosszúnak. Perthben várt Berezvai Tibor, aki több évvel ezelőtt költözött ki Derekegyházi-ról, valamint a náluk vendégeskedő, szintén derekegyházi Hevesi Nelli és Dallos Sz. Zsolt. Megmutatták az óceánpartot, az utat, amelyen elhagyhatom másnap a várost. Bevásároltunk, de Tibor felesége, Tünde még sok finomsággal egészítette ki az „éléskamrámat”. Vettem egy ötliteres műanyag kannát, hogy mindig legyen nálam elegendő folyadék. Nagyon ízletes vacsora és fürdő után elkészítettem a kerékpáromat a reggeli induláshoz. Amikor mindent felpakoltam, megemeltem. Megijedtem, hiszen nagyon nehéz volt. Emiatt az éjszakám sem volt teljesen nyugodt, izgalommal vártam az indulás perceit.

Nyugat-Ausztrália

Vendéglátóim bőséges reggelivel búcsúztak tőlem. Nagyon szép idő volt, amikor augusztus 12-én 7 óra után elindultam. Élveztem a biciklizést. Jó hangulatban kezdtem el a nagy utazást. A Mandurah – Bunbury útvonalon haladtam. Az út hullámzott, de a kedvező szél sokat segített.

120 km után álltam meg ebédelni, amikor még dél sem volt.

Nem éreztem az időeltolódás miatt fáradtságot, álmos sem voltam egész nap. Ezt a mai napig nem tudom megérteni. Az atlantai és a pekingi utam alatt sem volt gondom az átállással. Megláttam az első kengurukat az út szélén, sajnos egyikben sem volt már élet. Egész utamat végigkísérte ez a negatív élmény. Nehéz volt ehhez hozzászokni. Ahogy távolodtam Perthtől, úgy csökkent a forgalom. A bal oldali közlekedés nem okozott különösebb problémát. Ez nekem kedvező volt, mert ha leszálltam, azt a bal oldalon, tehát az úttól kifelé tettem meg. Így biztonságosabb volt.

Estig az eredeti tervnél többet (240 km) tettem meg, mégsem értem el Busseltonig. Nem sokkal előtte egy pihenőhelyen megálltam, mert egy lakóköcsis házaspár is volt ott, így reményeim szerint nyugodtabb éjszaka várt rám.

Konzervet melegítettem, teát főztem, megkóstoltam Tiborék házikolbászát, desszertként megettem fél tábla csokit. Vacsora után hazatelefonáltam. Később a kapcsolat nem volt zavartalan, mert nem kaptam elegendő felvilágosítást a Westeltől a mobiltelefon ausztráliai használatáról. Hetekre kikapcsolták a készülékeket. Különösen a Nullarbor síkságon volt ez izgalmas. Szerencsémre nem kerültem olyan vészhelyzetbe, amikor a telefon segítségére feltétlen szükségem lett volna. Fogalmam sincs, hogy mit tehettem volna egy váratlan betegségnél. Kivel, és hogyan tudtam volna megbeszélni a teendőket? Azt is sajnálom, hogy az itthon megbeszélt SMS-eket nem volt módomban elküldeni és fogadni.

Megnehezítette az utamat az a tény, hogy csak 7 óra körül lett világos, este viszont 18 óra után már sötét volt. Így az eredeti elképzeléseimmal szemben este is kellett kerékpároznom. Ilyenkor mindig féltem egy kicsit, mert az út nem volt belátható, különösen a hegyi szakaszokon. Tartottam az útra tévedő állatoktól is. Az ismeretlen madárhangok is megtévesztőek voltak. Az csak az út végén vált bizonyossá, hogy a „gonosz” emberektől feleslegesen tartottam. A kinti magyarok szerint régóta nem volt arra példa, hogy útonállók támadtak volna meg turistákat. Örülök, hogy én sem lettem kivétel!

Ahogy világosodott, elindultam. Csak 30 km után álltam meg reggelizni, mert az Atlantában kialakult rend szerint először a munka, csak utána jöhet a megérdemelt reggeli. Néhány nap után meg kellett változtatni a napirendemet, mert a rövid napok miatt nem állhattam meg enni. Ezzel sok időt veszítettem volna.

A leggyakoribb napirend:

- ébresztő 5.30-kor;
- gyors mosakodás az 5 literes kannából;
- reggeli a sátorban (még sötét volt);
- a csomagok elkészítése és felpakolása a kerékpárra;
- indulás 6.30 és 6.45 között;
- vásárlás dél körül a legközelebbi boltban;
- ebéd menet közben (ennivaló egy szatyorban a kormányon);
- vacsora sátorépítés után a sátorban;
- tisztálkodás a kempingben vagy a kannából;
- esetenként mosás.

Nagyon sokat kellett kínlódnom a hegyek miatt. Erre nem lehetett itthon felkészülni. Sajnos az első lánckerék legkisebb fogaskerekét nem tudtam használni, mert rosszul lett beállítva. A javításához nem volt szerszámom, így 400 km-en keresztül a használható áttételekkel keserves út várt rám.

Délutántól kezdve egy nagyon szép eukaliptusz-erdőben vezetett az út. A fák magassága néhol meghaladta a 30 métert. Alig volt forgalom. 28 km-en keresztül este is itt haladtam, ezalatt 2 autóval találkoztam. Nyomasztó volt a csend, féltem. A legkisebb váratlan zaj is megijesztett, csak a fölém érő te-lihold nyugtatott meg valamennyire, mert megvilágította az utat. Azt remél-

tem, hogy a főútra érve nagyobb lesz a forgalom. Nem így történt. Gyorsan sátrat vertem egy útkereszteződésnél és elaludtam, mert nagyon fáradt voltam. Jó éjszakám volt! Korán elindultam, mert Albanyban várt Berezvai Tibor barátja, Lénárd László, nem akartam túl későn megérkezni hozzájuk. Csak a város előtt szüntek meg a hegyek, tehát ez is nehéz nap volt. Kicsit eltévedtem a városban, de így is megtaláltam a házukat 7 óra után. Nagyon barátságos fogadtatásban részesültem. Laci felesége, Erika mindenemet kimosott. Amíg a kerékpárt megjavítottuk, a vacsora is elkészült. Előtte kellemes volt a meleg fürdő, utána pedig egy hosszas beszélgetés. Erika elhívta az Albany-i tv-t, amelynek munkatársai indulásom előtt Laci segítségével riportot készítettek velem.

Esőben indultam el. 80 km-en keresztül áztam és fáztam. Az esőkabátom is átázott, alig maradt száraz ruhám. Az ellenszél erős volt, a hegyek sem kíméltek. A tervezettnél kevesebbet haladtam, de ez most nem zavart, mert másnap könnyen pótolhattam a lemaradást. Este az út mellett egy használaton kívüli farm bejáratánál vertem sátrat, amit nem volt könnyű megtenni a nagy szélben, viszont szerencsémre az eső nem esett.

Az első néhány éjszaka nem tudtam hason feküdvé aludni, mert a hegyi terep nehézségei olyan merevvé tették a combomat, hogy az érintése is fájdalmas volt. Egy hét után a lábaim az út végéig panaszmentesek voltak. Sajnos az otthoni bukásnál megsérült vállam is érzékeny volt néhány napig, ezért a bal karomra nagyobb teher hárult.

Másnap reggel az indulásnál nem esett az eső, a szél is kedvezőre fordult. Büntetésből, mert tegnap elmaradtam a tervtől, csak 50 km után álltam meg reggelizni Jerramungupnál, majd újult erővel hajtottam tovább.

Az út mellett észrevettem egy kb. 80 cm-es kígyót (szürkésbarna, narancssárga hassal). Kicsit félve közelről lefényképeztem. A kinti magyarok szerint ez a kígyó nagyon mérges. Szerencsémre rám nem volt az!

A tervem szerint Revenstorpig kellett eljutnom, de mivel 4 órára ideértem, mentem tovább, amíg el nem jött az este. Sátorállítás után, ami egy nagyüzem mellett történt meg, kellemetlen esemény zavarta meg a nyugalmamat.

Aludni készültem, amikor furcsa szagot éreztem. Úgy gondoltam, hogy az üzem területéről fújja erre a szél. Ha az egész éjjel dolgozókat nem zavarja ez, akkor én sem veszem komolyan. Elalvás előtt banánt akartam enni. Ahogy kinyitottam az ennivalós táskámat, erős gázzzag érződött a táskámból. Megtudtam, hogy a gázfőzőm szelepe kinyílt, a furcsa szag rejtélye megoldódott. Ha nem akarok banánt enni, akkor lehet, hogy szép csendesen elalszom – végleg. Szerencsém volt! Ettől kezdve a gázfőzőmet éjszakára kitiltottam a sátorból!

Másnap délelőtt áztam, viszont délután már szép idő volt kedvező széllel.

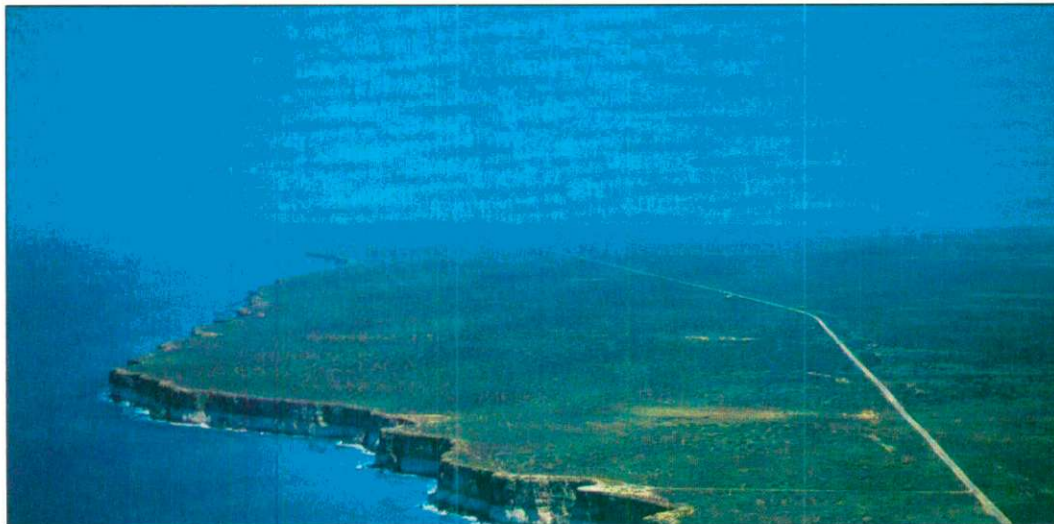
Későn délután elhagytam Esperance-t, és Gibsonnál egy motelnél a WC mögött táboroztam – itt nem láthatott senki. Megérkezésem előtt néhány km-rel „zajos” lett a kerékpárom. Sajnos a csomagtartóm villája eltört, amit dróttal erősítettem meg. Így kerékpároztam közel 1500 km-t, mert csak a Nullarbor-síkság után Cedunában tudták megjavítani.

Gibson és Norsemen között dombokon haladtam keresztül. A különleges növényvilág (a vadvirágok is ebben az időszakban virágoztak) és a rozsdabarna talaj nagyon széppé tette ezt a szakaszt. A nap is egyre gyakrabban kisütött.

Norseman-ben – a Nullarbor-síkság kapujában – kempingben helyezkedtem el, mert nagyon elkoszolódtam, és mosnom is kellett. Sokáig élveztem a meleg fürdőt, a gép pedig mosott és szárított. Kíváncsi izgalommal vártam a

másnapot, amikor elindultam a Nullarborra, a félsivatagos területre, amiről szinte semmit sem tudtam, ám másoktól sem kaptam elegendő és megfelelő információt.

A kinti magyarok ettől a területtől különösen féltettek. Volt, aki vakmerőnek tartott, de volt, aki azt mondta, hogy nem lehetek teljesen normális, ha itt egyedül akarok áthaladni. Ezeknek a jelzőknek volt igazságtartalmuk, mégsem tartottak vissza, hanem elszántabbá tettek.

Nyugat-Ausztrália után az órák 1518 km-t mutatott.

Mivel nem tudok angolul, összeállítottam egy anyagot, ami tartalmazott egy bemutatkozást, valamint minden olyan problémát, ami előfordulhatott az úton. Ezt a vejem lefordította angolra.

– Cseuz László magyar (szentesi) testnevelő tanár vagyok. A sportcsarnok vezetője. Ez a harmadik olimpiai kerékpártúráim. 8 éve az akkor 16 éves lányommal Barcelonában voltunk (5198 km.), 4 éve egyedül mentem Atlantába (7378 km). Most a Perth–Adelaide–Melbourn–Sydney–Brisbane–Sydney útvonalon közel 8000 km várrám. 56 éves vagyok, a leányom 24, a fiam 21 éves, egyetemisták. Szeptember 20-án szeretnék Sydneybe érni, így naponta átlagban 210 km-t kell megtennem. Perthben, Melbourne-ben, Bribie Island-on és Sydneyben biztosítva a szállásom, a többi napon ott alszom, ahol az éjszaka elér. Szeptember 25-én Sydneyből repülök Budapestre. Sajnos angolul nem beszélek, ezért kérem, hogy legyenek hozzám türelmesek. Van nálam néhány útitisztár, amik segítségemre lehetnek.

Az alábbiakban összegyűjtöttem a számomra várhatóan fontos kérdéseket:

– Valószínű, hogy eltévedtem. Megmutatom a térképen, hogy hová szeretnék eljutni.

– Nincs ivóvizem, legyen szíves mutassa meg, hogy hol jutok hozzá. Kérek szépen ivóvizet.

- Hol találok toalettet? Szeretnék megmosakodni. Hol van erre lehetőségem? Szeretnék kimosni néhány ruhadarabot.
- Kevés pénzem van. Hol lehet olcsón vásárolni?
- Orvosra van szükségem. Lázas vagyok. Erős hasmenésem van. Megütöttem a fejem, karom, lábam. Fáj a fogam. Megcsípett egy rovar. Megmart egy kígyó. Gyógyszerérzékeny vagyok. Hol van gyógyszertár?
- Kerékpárszerelőt keresek. Ki kell cserélni a fékpofákat. Ki kell cserélni az első (hátsó) külső gumit. A küllő kitört, legyen szíves cserélje ki. Zörög a lánc, nézze meg legyen szíves az okát, ha szükséges, cserélje ki. Kérem, hogy nézze át a kerékpáromat, mert még messzire kell eljutnom.
- Szabad itt sátorozni? Engedje meg, hogy itt sátorozzak. Nincs pénzem szállásra.
- Ha itt nem lehet kerékpározni, akkor legyen szíves mutassa meg a térképet, hogy merre mehetek!
- Baleset ért ... és ... között a ... km-nél! Kerékpárral vagyok, kérem segítsenek! Erős vérzésem van! Eltört a lábam, karom! Nyílt sebem van!

A Nullarbor Plain („fátlan síkság”) – félsivatag

Ezen a különleges síkságon 5 nap alatt hajtottam keresztül, tehát az 1251 km-t 252 km/nap átlaggal teljesítettem. Norseman után sokáig hiába vártam a fátlan síkságot, de nem jött. A táj ugyanolyan szép volt, mint tegnap. Síkság sem volt, az út hullámzott. Nem volt nagy forgalom. A két-három pótkocsis kamionok negyedóránként suhantak el melletttem 100 km feletti sebességgel. Kezdetben ez ijesztő volt, de hamar megszoktam, mert vigyáztak rám. A megfelelő oldaltávolságot betartva előztek, szembejövő forgalom esetén pedig türelmesen, dudálás nélkül beálltak mögém, és várták a szabad utat. A dombok teteje előtt félreálltam – mert nem lehetett tudni, hogy a domb túloldaláról jön-e szembe jármű –, hogy ne tartsam fel a kamionokat, amelyekkel főként autókat, szarvasmarhákat, birkákat szállítottak.

Lakókocsis turisták közlekedtek még erre felé, akik barátságosan üdvözöltek. Ennek is volt köszönhető, hogy a félelmem e tájtól fokozatosan csökkent, majd csaknem teljesen megszűnt. Úgy éreztem, hogy befogadott az ország.

192 km-t haladtam úgy, hogy egyetlen házzal sem találkoztam. Ez nem zavart, inkább végtelen nyugalmat, békét éreztem ezen a vidéken. Balladóniából gyors vásárlás után továbbmentem, mert még világos volt, bár tudtam, hogy a „semmi-be” megyek, hiszen a legközelebbi település kb. 200 km-re volt. Egyébként erre felé a település egy benzinkutat, egy kis boltot és néhány helyen kempinget jelentett.

10 km-t haladtam, amikor láthatóan megváltozott a környezet. A fák száma rohamosan csökkent, fokozatosan tűnt el a korábban megismert ausztrál növényzet és vált uralkodóvá az alacsony bozót (sóbozót). Lassan sötétedett, de a ragyogóan csillagos égről elegendő fényt kaptam, ami megnyugtató volt. 235 km után megálltam egy parkolóban, ahol zavartalan volt az éjszakám.

Hideg, de szép reggelre ébredtem. 1 órát fázva bicikliztem, amikor felkelt a nap soha nem látott tündökléssel és fénnel. A napszemüveg sem védett meg. Az egyik kezemmel eltakartam a napot, mert úgy éreztem, ha ezt nem teszem, megvakulok. Lehet, hogy a különleges napnak és fényeknek az lett a következménye, hogy a látásom megváltozott. Majd a szemorvosom megmondja, hogy jó vagy rossz irányba. A szélről és az erős sugárzástól sebes lett mind a két fülem. Csak a Sydney előtti napokban gyógyultak meg.

A szél kedvező volt, élveztem a tekerést. Ezen a napon láttam meg az első élő kengurut, amit csak messziről tudtam lefényképezni, mert elmenekült. A tevéket közelről láttam, de ezekben már nem volt élet. A 3 tevéen látszottak a kamion okozta súlyos roncsolások. A hullákat a dögevőkre és a természetre bízzák, elszállításukról nem gondoskodnak. Láttam egy érdekes, kb. 35 cm-es gyíkfélét is, vastag, nem vékonyodó 10 cm-es farokkal. Kis kövekkel felmérgettem. A nagyra tátott szájában egy rövid, csőszerű nyelv volt.

Végighaladtam Ausztrália leghosszabb egyenes útján (146,6 km). Olyan, mintha vonalzóval rajzolták volna meg. Nekem inkább érdekes volt, mint unalmas.

Ezen a napon két horvát családdal együtt éjszakáztam egy parkolóban. Meghívtak vacsorára, és útravalót is készítettek. Ők Melbourne-be igyekeztek lakókocsival.

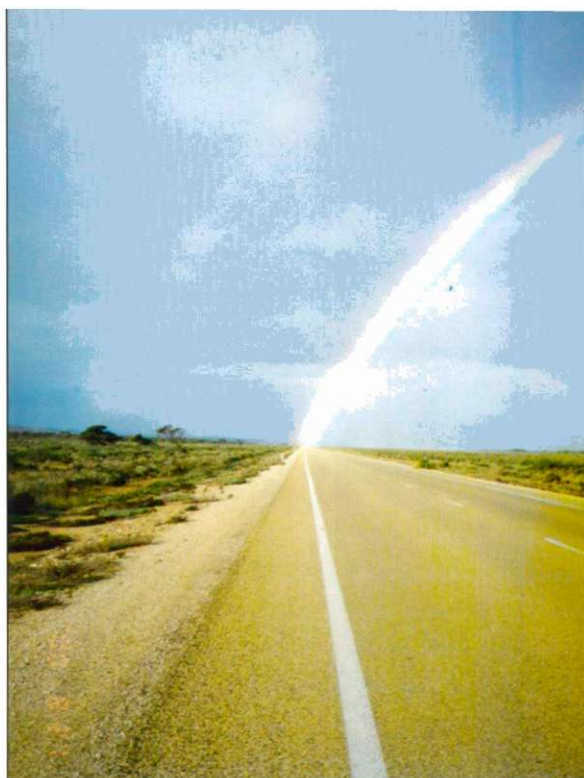
A következő két napon is sokat segített a szél (240+303 km-t teljesítettem), viszont nagyon gyakran esett az eső. A záporok miatt legalább harmincszor kellett az esőkabátot és nadrágot felvennem. Ezek 1-2 percesek voltak, villámgyorsan jöttek és mentek. A záporok közötti napsütés megszáritotta a

ruhámat. Sok szivárványt láttam, előfordult, hogy egyidőben kettő volt az égen.

A hátszeles kerékpározás is csaknem olyan fárasztó tud lenni, mint az ellenszeles, mert ilyenkor azért kell keményen nyomni a pedált, hogy a szél aznap minél messzebbre segítsen, előnyt tudjak szerezni. Amikor Yalata-ba megérkeztem – több mint kétórás esti kerekezés után – az előnyöm 90 km lett. Ez azért fontos, mert bármikor történhet olyan esemény (defekt, baleset, betegség, ellenszél, hegyek), ami akadályozhatja a tervezett haladást. Az „előre biciklizés” biztonságot ad.

Yalata-ban egy benzinkút fedett teraszán töltöttem az éjszakámat. Itt több helyiség nyitva volt, de emberrel nem találkoztam – reggel sem. Sajnos a hátszél is megszűnt, délig szembefújt. Ekkor a tegnapi 303 km-ért megettem jutalombédemet: melegített konzerv, camembert sajt sok szelet kenyérrel, 2 joghurt, 1 csoki, 1 banán. Tele gyomorral sokáig nehéz volt a tekerés, hányinger is kerülgetett. Ekkor elhatároztam, hogy a jutalomnak ezt a formáját el fogom kerülni. Inkább megdicsértem magam – az is jólesett!

Megjelentek legnagyobb ellenségeim, az ausztrál szarkák (magpie). Sydneyig gondoskodtak arról, hogy az utam ne legyen zavartalan. Teljesen váratlanul zuhanórepüléssel közelítettek meg, nemegyszer megkopogtatták a fejevédmot. Ha megálltam a kerékpárral, akkor felszálltak a villanyvezetékre, ha elindultam, újra támadtak. A támadásuk főleg a nagy forgalomban volt veszélyes. A fészekrakó időszakban különösen agresszívek. Az ausztrál iskolákban a magpie veszélyeire is oktatják a gyerekeket. Mivel a tarkójukon támadják meg az embereket, a megfordított baseballsapka viselése elegendő óvintézkedés. Biztos, hogy az autókkal is szórakoznak, mert rengeteg döglött madarat láttam az utak mentén.

Zuhogó esőben értem Ceduna-ba, a km-órám 2769-t mutatott. A város előtt fokozatosan csökkentek a Nullarbor Plain ismertetőjelei. A növényzet dússabb és zöldebb lett, kisebb erdőket is láttam.

Megkerestem a kempinget, mert alapos fürdésre vágytam, és mosnom is kellett. Szárítógépet is használhattam, így minden ruhám bekerült a mosógépbe.

Sokáig nem értettem, hogy miért van az út mellett mindenütt kerítés. Úgy gondoltam, hogy a farmokat választja el egymástól. Ez nem így van. Az állatokat védik az autóktól, az autókat az útra tévedő állatoktól. A kerítés minden jelentősebb út mellett megtalálható. Ennek ellenére sok „renitens” állat fejezi be az életét az utakon.

Jó érzés volt, hogy szerencsésen, különösebb baj nélkül haladtam keresztül a „fátlan síkság”-on. Büszke voltam, hogy teljesítettem azt a szakaszt, amitől a leginkább féltettem. Én is féltem, ha nem is nagyon hangoztattam itthon. A túlélési esélyeimet most már 50%-osnál többre becsültem. Végül csak kellemes élmények és emlékek maradtak meg bennem.

Az Eyre-félsziget és az Adelaide-i baleset

Cedunában végre sikerült a csomagtartó villáját megjavíttatni egy Toyota szervizben, de hogy elkerüljem a bajt, a másik oldalt is megerősíttettem. Egy kerékpáros boltban vettem új pedálokat, mert a régiek rakoncátlankodtak, a gázfőzőmhöz palackokat, egy lámpát a kormányra és egy szandált. Azért döntöttem így, mert az egyik cipőm a gyakori eső miatt csaknem szétrohadt. A szandálból kifolyik a víz, és a zoknim is gyorsabban megszárad. Egyébként is kellemes viselet volt, és jól tapadt a pedálhoz.

Itt találkoztam az első ausztrál rendőrrel. Ő egy automatánál segített nekem pénzt felvenni. Később is hiányoztak az utakról, mégis úgy éreztem, hogy az országra a rend és biztonság volt jellemző.

Csak tíz óra után tudtam elindulni. Két út között választhattam. Vagy keresztül megyek az Eyre-félszigeten Port Augusta irányába, vagy megkerülve a félszigetet, Port Lincoln érintésével érek az előbb említett városba. A hosszabb út mellett döntöttem, mert a térkép szerint sokat mehetek a vízparton. Sajnos nem így volt. A több mint 650 km-es (200 km-es kerülőt tettem!) úton alig láttam az óceánt, illetve a Spencer-öböl vizét. A szakaszt nehezzé tette a sok emelkedő, a gyakori eső és ellenszél. Igyekezniem kellett, hogy a korábban megszerzett előnyből minél többet meg tudjak őrizni.

Az első éjszakát Port Kanny-ben töltöttem egy kis kempingben. Este értem ide, a recepció nem volt már nyitva. Ugyanígy jártam Port Lincolnban is. Amikor reggel elindultam, akkor pedig még nem volt nyitva, így mindkét helyről fizetés nélkül távoztam. Ez lehet, hogy bűn, viszont nekem sietnem kellett, nem várhattam meg, amíg a gondnok felébred. Összesen 13-szor voltam kempingben, ezekben csak hatszor tudtam fizetni. Így az egy éjszakára jutó költség csak

3 ausztrál dollár (510 Ft) lett. Volt, ahol 17 dollárt kértek, de oda inkább nem mentem be, azt a luxust nem engedhettem meg magamnak. Nem a biztonság és kényelem miatt mentem kempingbe, hanem azért, hogy ne koszolódjak el teljesen. A barcelonai és atlantai úton egy kút megoldotta tisztálkodásomat, itt az esték hidegek voltak ehhez, de én kutakat sem találtam.

Port Kanny-ben volt az első kutyás kalandom. Amikor reggel elhagytam a szálláshelyemet, az egyik házból rohant felém. Szerencsére az enyhén lejtős úton sikerült felgyorsulnom és kifárasztani a kutyát. A másik eset már Sydney felett volt. Akkor egy szembejövő autó mentett meg a feldühödött kutyától. Egyébként nemigen lehetett látni szabadon rohangáló kutyákat. Ennek ellenére este a városok közelében mindig tartottam tőlük, mert nem lehet látni, hogy honnan és hányan jönnek.

Már közeledtem Port Augusta felé, amikor defektet kaptam. 3582 km után az első! Másnap a másodikat. Mindkettő hátsó defekt volt, aminek a javítása kicsit tovább tart, mint az elsőé. A 3. defektem 5800 km után volt, viszont a következő 2000 km-en további 10 alkalommal kellett gumiragasztással kínlódnom. Előfordult, hogy egyszerre volt első és hátsó defektem. Nem a javításuk bosszantott, hanem az elveszített idő.

A félszigetet 3 és fél nap alatt megkerültem, indulhattam lefelé Adelaide irányába, a szél pedig velem szembe. Három órát áztam, mielőtt esti biciklizés után megérkeztem Port Pirie-be, ahol az Adelaide előtti éjszakát töltöttem.

Esőre ébredtem, a szél is sokáig szembe fújt. A külső gumin sérülést vettem észre, ezért a nagyobb baj elkerülése érdekében kicseréltem a tartalékra. Ez egy speciális külső, ami sokkal vékonyabb, így kicsire feltekerhető, de nagyon érzékeny, sérülékeny, ezért mielőbb vennem kell egy új és erősebb külsőt. Délutántól sík terepen haladhattam, a szél megszűnt. Szerettem volna kevés esti biciklizés után megérkezni Adelaide-be.

A baleset

A négysávos úton nem volt jelentős forgalom. A kétirányú forgalmat 4-5 méter széles zöld terület választotta el. Jó hangulatban és irammal haladtam az út szélén. Biztonsági okokból hátul mindig két villogó piros lámpát használtam. Teljesen váratlanul egy nagy lökés ért hátulról, amitől a kerékpárommal együtt lerepültem az útról. Az esésre nem emlékszem, csak a fejevédő sérüléséből következtettem arra, hogy a fejem is bevertem. Egy furgon szaladt belém, ami tőlem csak 25-30 méterre tudott megállni. Szinte minden csomagom lerepült, amiket gyorsan összegyűjtöttem, nehogy az autók átgázoljanak rajtuk. Végigtapogattam magam, és megmozgattam valamennyi ízületemet, hogy meggyőződjek a sérüléseimről. Fájt a vállam, a térdem és a csípőm. Levetköztem és láttam, hogy több helyen vérzek, de nem voltak mély sebeim. Sérült a csípőm, az alkarom, a térdem és az ujjaim.

A másik oldalon két autó ütközött össze, ahová már megérkezett a mentő és a rendőrség is, ott a tűzoltóság is segített. Innen jöttek át hozzánk. A mentő el akart vinni, ám sikerült megértetni velük, hogy elsősegély után tovább kell mennem. Tetanuszoltást akartak adni, de arra nem volt szükség, mert itthon már kaptam. Legtöbbet a sebemet, azonban kötést nem kértem, mert anélkül gyorsabban szárad.

Nem volt vitás, hogy a gépkocsivezető hibázott. Ezt ő azonnal elismerte. Valószínű, hogy a túloldali baleset miatt nem volt elég figyelmes. Az ő telefonján felhívtam a Perth-i Berezvai Tibort, aki lefordította a kéréseimet: a sofőr gondoskodik a szállásomról, mert sátorban nem volt kedvem aludni, valamint másnap csináltassa meg a sérült kerékpáromat. Ezt ő vállalta. A rendőr megkérdezte, hogy kívánok-e feljelentést tenni. A nemleges válasz után gratulált a vállalkozásomhoz, majd további jó utat kívánt és távozott.

Azt hiszem, hogy a súlyosabb sérüléstől a széles motoros táska mentett meg, aminek az autó ütközött. Ha átlagos kerékpáros táskám van, akkor valószínű, hogy a lábamat éri az ütés. A „bűnös” autós elvitt egy kempingbe, ahol kaptam egy 1. osztályú lakosztályt. Minden jóval fel volt szerelve: légkondicionáló, 2 tv, hűtő, mikró, villanytűzhely, franciaágy (sajnos egyedül aludtam). A kb. 2x3 méteres fürdőkádban egy órán át áztattam a sebeimet.

Átnézve a csomagokat észrevettem, hogy nem csak nekem lettek sérüléseim. Megsérült a hátsó táskám (az oldala kiszakadt, tönkrement a csatja), a sátor merevítői hosszában hasadtak végig (szigetelőszalaggal körbe kellett tekerni), kiszakadtak a sátor és hálósáktartó zsákok, megsérült a fényképezőgép dátumjelzője és a fejtámlám. Ezekért kérhettem volna kártérítést, de akkor további két napig Adelaide-ben kellett volna maradnom. Ehhez pedig semmi kedvem nem volt.

Másnap reggel 9 órakor jött értem az autós, és elvitt egy kerékpáros boltba. A megbeszélt sérülések javítását kifizette, és elköszöntünk egymástól.

Megtudtam, hogy a boltvezető testvére O'Grady, a leghíresebb ausztrál országúti kerékpáros. Darren nagyon precízen átnézett mindent a kerékpáron. Centírozta a kerekeimet, kicserélte a sérült külsőt. A munka végeztével megkínált egy kávéval. 12 órakor elköszöntem és elindultam Melbourne irányába, de másik útvonalon, mert a baleset miatt hátrányba kerültem. Melbourne-ben egy idős hölgy várt, akihez pontosan akartam megérkezni.

Melbourne és Canberra

Nagyon nehezen tudtam kijutni Adelaide-ből, mert nem adtak pontos tájékoztatást. Az autópályára tévedtem, ahonnan egy rendőr nagyon udvariasan elküldött egy mellékútra, ami az Adelaide feletti hegyekre vezetett. Szép volt, de nehezen haladtam. A déli indulás miatt csak 120 km-t tudtam megtenni, de másnap a korai ébresztő és hátszél segítségével a kisebb emelkedők ellenére már 283-at. Persze újra bicikliztem este is. Sötétedéstől kezdve útépités akadályozta a gyors haladást. A forgalom jelentős volt, ezért a kamionok mellől félreálltam az út szélére. Ezt egy rendőr az autójából észrevette és leszólított. Amikor megtudta, hogy mi az úti célom, beállt mögém, és a biztonságom érdekében az utat megvilágítva 10 km-en keresztül kísért egészen Nhil városáig, a kempingbe. Mivel ide is későn érkeztem, fizetés nélkül élveztem a szolgáltatásokat.

Szép, de hideg reggelre ébredtem. Nehezen lendültem bele, azonban a Hörsham környéki virágos erdők, az enyhén hullámos utak jókedvre derítettek. 228 km után megelégedetten érkeztem meg egy kedves kisvárosba, Beaufortba. Itt azt is megengedtem magamnak, hogy egy boltban asztalnál fogyasztottam el egy rántott csirkecombos sült krumplival.

Nagyon csalódott voltam, hogy nem találkoztam Ausztrália jellegzetes állataival. Arra nem volt időm, hogy állatkerteket keressek fel. Így meg kellett elégednem az utak mellett hatalmas csordákban legelésző szarvasmarhával.

Mellettük elhaladva hosszú búúúú-val üdvözöltem őket. Itt nem éreztem az angol nyelvtudás hiányát! Erre különböző módon reagáltak. Volt, hogy több száz méteren keresztül rohantak mellett a kerítésen túl, volt, hogy elmene-kültek minél messzebbre, máskor pedig közel jöttek hozzám, és azért lökdös-ték egymást, hogy szerepelhessenek a fényképeken. Lehet, hogy furcsa, de a magány érzését az állatok jelenléte is oldani tudta. A barátaim szerint rokon-lelkek voltak.

A Melbourne előtti szakasznak is voltak nehézségei, ám az a tudat, hogy hamarosan újra beszélhetek valakivel magyarul, megszépítették azt. Már kora dél után megérkeztem a külvárosba, ahol még sok km várt rám a Mount Waverley kerületig. Kicsit bizonytalan voltam, hogy merre kell mennem, ezért segítséget kértem egy kerékpáros férfitől. Ő egy rövid tanakodás után úgy döntött, hogy elkísér. Legalább 15 km-en keresztül követtem, hajtottam mögötte a megpa-kolt kerékpárral 180 km-rel a lábamban. Szenvedtem, mert a könnyű kerékpár-jával az ismert utakon nagy sebességgel haladt. Jó lett volna néhány fényképet készíteni a városról, de nem akartam megállítani. Nem szólhattam neki, hiszen köszönettel tartoztam az önzetlen segítségéért. A búcsúzáskor tudtam meg, hogy ő is testnevelő tanár.

Pálma asszony nagy-nagy szeretet-tel fogadott. Ő a háború óta él távol, a családom jó ismerőse, de én először találkozhattam vele. Melbourne-ben fél nap pihenőt engedtem meg ma-gamnak, indulásom óta az elsőt. Úgy gondolom, hogy 4676 km után megér-demeltem.

Már vacsora előtt mindent betet-tünk a mosógépbe, rendet csináltam a csomagjaimban. A meleg fürdő után a sebeimet letisztítottam és átkötöttem.

Hosszú idő után újra annyit ehettem, amennyit akartam. Különösen a palacsin-ta ízlett nagyon. A reggeli és az ebéd is bőséges volt és finom. Sok nap után újra működött a telefonom, így több fontos beszélgetésre volt lehetőségem. Sajnos két nap után újra megszűnt a kapcsolat, többször már nem is tudtam telefonálni Ausztráliából.

Pálmától kaptam 200 dollárt. Szerettem volna visszautasítani, de az anyagi helyzetem azt nem tette lehetővé. Ezen az úton sem az ízlésem, hanem a pénz-tárcám határozta meg az étrendemet.

Délben kicsit meghatódva búcsúztam el, hiszen tudtam, hogy soha többé nem fogunk találkozni. A rövid ismeretség alatt is megszerettük egymást.

Kellemetlenül indult a nap. Néhány km után még Melbourne külvárosában furcsa zaj hallatszott a hátsó keréktől. Megijedtem, mert a küllő kiszakadt az

abroncsból, a helyén 5 forintos lyuk tátongott. Tudtam, hogy ezzel nem lehet messzire jutni. Sürgősen szerelőt és boltot kellett keresni.

Újra egy kerékpárostól kaptam segítséget, aki elvitt egy shopba. Mivel a küllőket is újra kellett fűzni, csak 5 órakor indulhattam tovább. A szerelő fiú szerette volna, ha náluk töltöm az éjszakát, mert a mostohaapja magyar volt. A meghívást nem fogadhattam el, hiszen még messze volt Sydney. Mindössze 73 km után egy benzinkút mellett sátoroztam. Az éjszakai viharos szélről csak a nehéz csomagjaim, valamint a saját súlyom mentette meg a sátram.

Másnap 110 km-ig nagy hegyeket kellett megmászni, de később erős szél segítségével sík terepen haladhattam Bairnsdale-ig. Pontosan 5000 km-nél kempingben aludtam – újra fizetés nélkül. Jó éjszakám volt! Nem gondoltam arra, hogy a következő két napon hihetetlen nehézségeim lesznek.

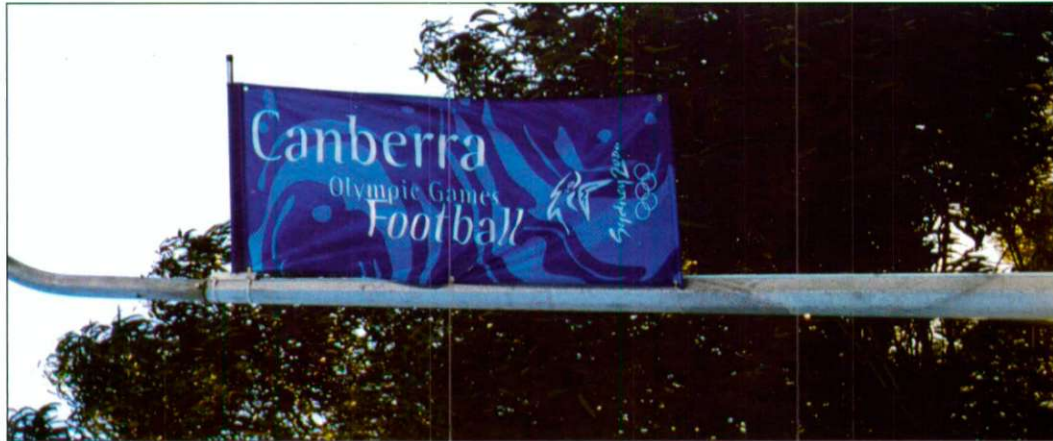
Csak nagyon rövid szakaszokon volt sík terület, ott viszont rendkívül erős volt a szél. Szép volt a hegy, szép az erdő, de ennyi szépség nem hiányzott!

Nemcsak elvesztettem minden előnyömet, hanem hátrányba kerültem. Életem legnehezebb napja volt a Canberra előtti. Még egyik olimpiai utamon sem találkoztam ilyen nehezen leküzdhető hegyekkel. A hőmérséklet is rohamosan csökkent, este már két melegítőben tekertem. A 143 km-t 11 óra 7 perc alatt tettem meg. Nimmitabel motelja mellett vertem sátrat.

Rövid alvás után arra ébredtem, hogy nagyon fádom. Felvettem magamra minden ruhámat (az esőkabátot is!). Elaludtam, azonban hamarosan újra ébren voltam. Megpróbáltam levegővel felmelegíteni a hálósáskot, de nem maradhattam alatta. Csak úgy tudtam aludni valamennyit, hogy hason fekve gyors karmozdulatokkal kifárasztottam és bemelegítettem magamat. Ezt az éjszaka során többször megismételtem.

Reggel egy gyors mosakodáshoz a kulacsban lévő vizet szerettem volna használni. Ezt nem tehettem, mert befagyott mindkét kulacsom.

Későn délután értem Canberrába. Felhívtam a magyar követséget, hogy tájékoztassanak az olimpiai lángról. Megtudtam, hogy a láng egy nappal hamarabb érkezett, de ha elmegyek a Parlamenthez, akkor láthatom, mert onnan este 7 óra után viszik egy ünnepségre. A parkolóban várok 8 óráig – közben megvacsoráztam –, amikor elindultam kifelé a városból, sajnos a lángot nem láthattam.

Egy benzinkútnál egy mikrobusz vezetőjétől megtudtam, hogy hol van a kemping. Ő is oda igyekezett. Elmagyarázta, hogy a lakókocsijában van hely, szívesen befogad éjszakára. Az előző hideg éjszaka után kis fenntartással, de örömmel fogadtam a meghívást. Másnap korán reggel mindketten elindultunk Sydney irányába.

A Bribie Island-i kirándulás

Az első tervek szerint nem akartam elmenni Brisbane fölé a kis szigetre, de egy váratlan meghívás mindent megváltoztatott. Bribie Island-ról Szentesre érkezett Sebestyén Béla, aki megtudta, hogy valaki Szentesről kerékpárral készül Ausztráliába. Amikor meghallotta a nevemet (édesapámmal együtt jártak a szentesi gimnáziumba több mint 60 évvel ezelőtt), üzent, hogy szeretné, ha meglátogatnám, hiszen a sziget nem messze van Sydney felett. Azonnal igenel válaszoltam, még mielőtt megnéztem volna a térképet. Csak később tudtam meg, hogy a meghívás elfogadása 2000 km-es kirándulást jelent. Akkor megijedtem egy kicsit, de eszembe sem jutott, hogy ne menjek el a szigetre, hiszen nem illik visszamondani egy elfogadott meghívást. Egyébként pedig ezzel a külön úttal elérem a 8 ezer kilométert, ami több az atlantainál, a napi km pedig több lesz, mint 210 (Atlantában 194 volt!).

Tehát elindultam Sydney irányába, de csak a külvárosi kerületeket érintettem.

A Sydney előtti kempingben, Bargo-ban volt az egyetlen konfliktusom ausztrál földön. Ide is csak este érkeztem meg, a portán senkivel sem találkoztam. Felállítottam a sátrat a mosdó mellett, bepakoltam, megfürödtem és megvacsoráztam. A fedett teraszon ki akartam cserélni a lyukas felsőt, amikor megjelent a gondnoknő. Közölte, hogy pakoljak el azonnal az épület mögé, mert itt nem lehet sátorozni. Hiába kértem, nem engedte. Közöltem, hogy elpakolok, de hadd várjam meg az egyre erősebben eső végét. Hallani sem akart róla, hanem elkezdte bontani a sátram. Megérkezett egy férfi is, így ketten voltak ellenem. Tehetetlen voltam velük szemben. Most éreztem igazán az angol nyelvtudásom hiányát, bár így legalább nem veszekedtem velük, az teljesen felesleges lett volna. Csak magamban mondtam egy-két csúnyát. Kissé elázva elpakoltam, a csomagjaim sem maradtak szárazak. Azt sem engedték meg, hogy a kerékpáromat fedett helyen javíthassam meg. Annyira felmérték magukat, hogy elfelejtették elkérni a szállásdíjat, reggel pedig már arra nem volt lehetőségük, ugyanis még a sötétben elhagytam a falut.

Csaknem egész nap autópálya jellegű úton haladtam. Délben megérkeztem Sydney egyik kerületébe, Liverpoolba. Nehezen fogtam vissza magam, mert jó lett volna egy kirándulást tenni a citybe. Sajnos az idő sürgetett. Három magyar autós is megállt előttem, mert elolvasta a pólóm feliratát. Az egyik (Vasadi József) megajándékozott 50 dollárral és közölte, hogy legyek nyugodt,

mert hallotta, hogy ki lát vendégül Sydneyben. Ez valóban nagyon jó hír volt.

Kora délutánig nehéz hegyek voltak, utána viszont kellemes terep és segítő szél. Este is nyugodtam bicikliztem, mert a leállósávot csak én használtam. 247 km-t sikerült megtennem, amikor egy benzinkút mellett biztonságos helyet találtam. A viharos szélben nem volt könnyű a sátorverés.

A következő napon többször is veszélyes utakon haladtam, mert erdőtüzek voltak melletttem. Volt, amikor a tűz felé vitt az út (ekkor csaknem egy órát várokoltam, mire el mer-tem indulni), volt, amikor a szél felém fújta a füstöt, és volt, amikor menekülnöm kellett a füst elől (szerencsémre az út jó irányba kanyarodott).

Elég hamar befejeztem a napot, mert a keskeny úton nem éreztem magam biztonságban a sötétség beállta után, különösen az útépitések miatt. Találkoztam egy magyar férfivel, aki figyelmeztetett az esti sátorozásnál a kigyóveszélyre. Moorlandban – kicsit szemtelenül – egy motel bokrai között éjszakáztam.

Abban reménykedtem, hogy a Sydney – Brisbane útvonalon sokat látok az óceánból, de nem így történt. A legtöbb út távol, a hegyekben vezetett. Ezen a szakaszon találkoztam két ausztrál biciklissel, ők Sydney felé haladtak. Az egyik kétkerekű kocsit húzott maga után. Találkoztam egy nagyon kedves japán házaspárral is, magukkal vitték a 3 éves gyermeküket is. Ő a mama első

csomagtartójában ült, alig látszott ki a fejtetőjéből. Közel 3000 km-t kerékpároztak a Darwin – Alice Springs és a Brisbane - Sydney útvonalon.

Woolgollgában 242 km után a városka központjában egy pihenőhelyen, másnap Bangalowban egy parkolóban sátoroztam.

Nyugodt és kellemes alvás után nagyon korán elindultam, hiszen azon a napon meg kellett érkeznem a szigetre. Nem jól indult a nap, mert azonnal hegymászással kezdődött. 55 km-ig sokat kínlódtam, de utána megjött a hátszél, és egészen a szí-

getig segített. Brisbane-ben egy kicsit eltévedtem, azonban egy fiatal autós segített. A folyópartra vitt, feltett egy kis hajóra, ami elvitt a jó út irányába.

Este fél 11-re értem Bribie Island kicsi városába, Woorimba. Ezen a napon 14 óra 10 perc és 16 mp kerékpározás után 273 km-t teljesítettem. Sebestyén Béla és felesége, Erika nagy szeretettel fogadott. Rövid beszélgetés és vacsora után aludni mentem, mert nagyon fáradt voltam. Egy önálló kis házban kaptam tökéletes elhelyezést.

Örültem, hogy elfogadtam Béla bácsiék meghívását. Nagyon kedves, közvetlen embereket ismertem meg, akik két nap után a barátaim lettek. A házuk mellett 60 méterre volt az óceán homokos partja. Hideg volt a víz, de az nem tartott vissza a fürdéstől.

Aludhattam volna sokáig, ám megszoktam a korai ébresztőt, így most sem volt hosszú éjszakám. Erika mindenemet kimosott, én a kerékpáromat takarítottam meg, újraolajoztam a láncot, és megragasztottam három belső gumit. Egy shopban új külsőt vettem a hátsó kerekemre, mert az ismét megsérült. Az egyik küllőm is eltört, azt is cserélni kellett.

Nehéz volt hozzászokni, hogy mindenben kiszolgáltak, de azért jólesett a kényeztetés. A pihenés második napján meglátogatott bennünket Sebestyén Zoli és felesége, Gabi. Zoli Szentesen járt iskolába, sok közös élményre emlékeztünk. Egy kínai étteremben ebédeltünk, ahol tengeri finomságokat kóstolhattam meg.

Béla megmutatta nekem a sziget szépségeit, mindhárom kicsi várost. Sokat beszélgettünk, kérdezősködtem az országról, az úton látottakról. Azért nagyon durcás volt, hogy a bor helyett én mindig gyümölcslevet ittam. Este mindent elcsomagoltunk, mert reggel korán akartam elindulni vissza, Sydney felé. Szívesen visszatérnék valamikor erre a szigetre, de szerintem erre nem sok reményem lehet.

Még sötét volt, amikor elindultam. Izgultam, hogy milyen szelem lesz, mert a szigetre hátszél segített. Óriási szerencsével megfordult, és újra jó irányból fújt. Többnyire a már ismert útvonalon akartam elérni Sydneyt, de szerettem volna egy kicsit többet látni az óceánból, ezért este a főútról letértem, abban a reményben is, kevesebb lesz a hegy. A kétnapos pihenő után újra nagyon élveztem a biciklizést, pihent voltam lelkileg és fizikailag is, ezért 260 km-t tettem meg, egészen Byron Bay-ig. Ezt a kisvárost az „auszik” a világ egyik legszebb óceánparti településének tartják. Nekem is tetszett, este viszont ebből nem láthattam sokat. A part ekkor is szép volt, a homokvár-építők csodákat alkottak. Szerettem volna a központi parkban éjszakázni, de nem lepődtem meg azon, hogy elküldtek. Nem zavart különösebben, mert újra „ingyenes” kempinget találtam.

Reggel sem láttam sokat a városból, hiszen még sötétben elhagytam azt. Az óceánban sem gyönyörködhettem, mert bár a 40 km-es hegyi szakasz után 80 km sík következett, az nem a vízparton vezetett. Ezután jöttek hegyek, de jól be-

melegedve könnyedén győztem le azokat. Este 8 órára sikerült megérkezniem Woolgoolgába, ahol egy pihenőparkban már a sziget felé is nagyon kellemes éjszakát töltöttem.

A következő két napon Kendall-ig és Raymond Terrace-ig változó körülmények között kerékpároztam. Voltak hegyek, szél minden irányból, óceánból szinte semmit sem láttam, de ekkor már semmi rossz nem ronthatta el a hangulatomat, hiszen hamarosan célhoz értem. Kevés pihenővel lendületesen haladtam, nem törődtem a fáradtsággal.

Az utolsó reggel 5 órakor ébren, 6 óra előtt már úton voltam. A megsérült és elhasznált sátrat felállítva hagytam az utolsó kempingben, mert telefonon megtudtam, hogy Sydneyben nemcsak sátorhelyet, hanem paplanos ágyat is biztosítanak. A kakaó savanyú lett, a kenyérem pedig kevés, ezért nem tudtam reggelizni. 70 kilométernél volt lehetőségem enni a Carnexnél, ami a legjobban ellátott benzinkút volt. Annyit ettem, hogy Sydneyig már ne legyek éhes. Most nem spóroltam: 2 db hot dog, fánk, tea, gyümölcssaláta, jégkrém, 2 db banán.

Azok a hegyek, amelyek 10 nappal ezelőtt olyan sok gondot jelentettek, most örömet szereztek nekem. Hajtottam teljes erővel, mert nem éreztem fáradtságot, csak nagy boldogságot és megelégedettséget. Ahogy közeledett Sydney, úgy lettem egyre büszkébb. Sokat kínlódtam, szenvedtem, sokszor fájt a kerékpározás, gyakran áztam és fáztam, de minden teljesített nap után olyan sikerélményben volt részem, amit más elképzelni sem tud. Örültem, hogy magyar vagyok, hogy szentesiként kerékpároztam végig Ausztrálián, pontosan teljesítettem azt, amit magamnak meghatároztam, megfeleltem saját elvárásaimnak.

Sydney

Már fél négykor megérkeztem Sydneybe, az Artarmon Inn-be, abba a szállodába, ahol magyarokat helyezett el a Pegazus Tours. Az iroda vezetője, Mausz Gotthárd osztálytársam volt a Testnevelési Egyetemen még Budapesten, megígérte – ha túléltem a túrát –, hogy minden napra biztosít számomra jegyet valamilyen eseményre. Hat napot töltöttem Sydneyben, de hét jegyet kaptam. Ez nagy segítség volt, mert valószínű, hogy e nélkül nem részesülhettem volna olimpiai sportélményben.

A szállodából telefonáltam vendéglátóimnak (Garancsi Gusztáv és Bánki Zsuzsa), akik azonnal értem jöttek és elvittek Belfieldbe, a házukhoz. A levelemben biztonságos sátorhelyet, mosdási és mosási lehetőséget kértem tőlük. Ezzel szemben ragaszkodtak ahhoz, hogy teljes ellátást adjanak. Azonnal éreztem tiszteletüket és szeretetüket. Biztosítottak, hogy mindenben segítenek, amire szükségem lesz. Azt megtiltották, hogy a városban kerékpárral közlekedjek.

Igazuk volt, mert én sem szerettem volna, ha itt történik valami baj, amikor már minden nehézséget leküzdöttem.

Kényelmes ágyat kaptam, Zsuzsa mindenemet kimosott, újra sokat és finomakat ehettem. Reggelente nem aludtam sokáig, mert bár fáradt voltam, nem akartam sok alvással elvesztegetni az időmet.

Másnap este egy magyar fogadáson vettem részt Rose Bay-ban, ahová a Pegazus főnöke, Gotthárd hívott meg. Bemutatott a megjelenteknek, akik nagy tapsal köszöntöttek. Itt találkoztam dr. Hegedűs Csaba olimpiai bajnokkal (1972 - München), a Birkózó Szövetség elnökével, aki kiemelt lelkesedéssel ünnepelt, sőt kérte, hogy egy közös kép készüljön kettőnkről. Jó érzés volt, hogy egy olimpiai bajnok egy amatőrt így elismert. Beszélhettem Kiss Balázs korábbi és Csollány Szilveszter idei bajnokkal, az olimpiai helyezett Gerebics Roland sportlövővel és Supola Zoltán tornásszal.

Vacsora után Buza Sándor riporterrel beszélgettem (most nem mosópor-reklámot készített!). Csak éjjel egy órára értem haza.

A hat nap alatt gazdag program várt rám. Guszti megmutatta az Operaházát, majd elvitt egy hajókirándulásra Manlybe. A sógorával (Telegdi Lajos) autóval jártuk be Sydneyt egy közel háromórás kiránduláson. Igyekezett minden szépet megmutatni. A vendéglátóimmal egyszer egy klubban vacsoráztunk, ahol olyan sokat ettem, hogy egy ideig megmozdulni is alig tudtam.

Láthattam két női kézilabda-mérkőzést. A románok elleni meccsen találkoztam a korábbi olimpiai bajnok Darnyi Tamással (úszó) és Kovács Antal-

lal (cselgáncs), a sydneyi ezüstérmes Márkus Erzsébettel (súlyemelés) és a bronzérmes sportlövővel, Igaly Dianával, akinek kedvessége és közvetlensége nagyon megragadott. Az Olimpiai Stadionban egy atlétikai selejtező

program és egy esti döntő részese lehettem. Sajnálom, hogy nem örülhettem a kalapácsvető Gécsek Tibor érmes dobásainak, mert azok elmaradtak. A vívócsarnokban a női törözőink nagy csatában elbukták az amerikaiak elleni negyeddöntő mérkőzést, tehát a szurkolásom nem volt eredményes.

Itt találkoztam Szepesi Gyuri bácsival, akivel megbeszéltük, hogy riportot készítek velem a magyar-holland vízilabda-mérkőzés előtt az uszodánál. Sajnos – mivel itt két bejárat volt – elkerültük egymást.

Láttam magyar érdekltség nélküli, közepes színvonalú cselgáncs és ökölvívó-mérkőzéseket.

A két legjelentősebb helyszínen, az Olimpiai Parkban és a Darling Harbour-ban egész nap nagy volt a tömeg, mindenhol jókedv és vidámság. Az elsősorban önkéntes, egyenruhás segítők mindig készségesen és nagyon barátságosan, sokszor

humorosan igazították útba az arra rászorulókat. Így nyelvtudás nélkül sem voltak tájékozódási nehézségeim, de sokat segítettek a mindenütt kapható kis térképek az olimpiai helyszínekről és Sydney központjáról.

Nem csak az olimpia városában volt szinte állandó mosoly az ausztrál emberek arcán, végighaladva az országon ugyanezt tapasztaltam. Sehol nem éreztem magam idegennek, kedvességükkel otthonossá tették a több mint 40 napos barangolásomat.

Az utolsó délelőtt már a készülődés, a hazautazás jegyében zajlott. Zsuzsa és Guszti mindenben segített, nagyon kedves ajándékokat is kaptam tőlük. Sikerként ügyesen elcsomagolni, a kerékpár is jól elfért az autóban, az utaztatásához dobozt kaptunk a repülőtéren. Útközben elköszöntünk Zsuzsa testvérétől, Évától, aki a lábsérülése miatt nem sokat lehetett velünk. Lajos gondoskodott arról, hogy a repülőtéren ne legyenek kommunikációs problémáim.

Vendéglátóim segítségével sok élménnyel lettem volna szegényebb. Olyan sokat kaptam tőlük – szeretetből is –, amit soha nem tudok viszonzni.

Csodaszép napokat töltöttem Sydneyben, de jó volt elindulni haza!

Újra itthon, Szentesen

A több mint egynapos repülőutat nem éreztem különösebben fárasztónak, annak ellenére, hogy alig tudtam aludni. Londonban öt órát kellett várni az átszállással, de ez is gyorsan eltelt, mert átolvastam és kiegészítettem a naplót, összegeztem az út legfontosabb adatait.

Budapesten várt Cintia, a leányom, a férje, Gergő, valamint az édesanyám és a testvére. Bepakoltunk mindent az autóba, és Diósdra hajtottunk, ahová a

lányomék költöztek, majd gyorsan átmentünk Budaörsre a Sláger rádióba, ahol az első hazai riport készült. Innen Gergő szüleihez tértünk be, akiknél nagy lakomát csaptunk, közben pedig elmeséltem a legfontosabb és legérdekesebb ausztráliai élményeimet.

Kevés alvás után korán keltem, mert 7 órakor elindultam haza, Szentesre. Közben még beugrottam Sprok Tiborhoz, az Üllői úti üzletébe egy kis beszélgetésre, és hogy megköszönjem a támogatását. Nyugodt tempóban haladtam, de kicsit félttem a Szentes és Budapest közötti szakasztól.

Lajosmizsén Imre, a cukrász látott vendégül. Az ígért somlói galuskán kívül még sok finomságot kaptam tőle.

Csongrádon, a fürdőnél megálltam, mert nem akartam ápolatlanul megérkezni Szentesre. Megfürödtem, borotválkoztam és tiszta ruhát vettem magamra.

Az ígéretem szerint pontosan 17 órakor megérkeztem a Városi Sportcsarnokhoz. Sajnos a helyi és megyei újság sem írt 50 nap alatt az utamról egyetlen sort sem, a megérkezésem idejét sem közölték, de ezt a rádió sem tette meg. Csak rokonaim, néhány ismerős és tanítványaim köszöntöttek. Az atlantai csodaszép fogadtatással szemben most rossz érzéseim voltak.

Másnap a munkahelyemen megtudtam, hogy távollétemben előzetes bejelentés nélkül névtelen levél alapján pénzügyi vizsgálatot folytattak le. Mint csarnokvezetőt, korábban is értek megaláztatások, kevesen segítették a munkámat, de ez az eljárás minden képzeletet felülmúlt. Két

hét gondolkodás után kértem munkaviszonyom megszüntetését. Ha édesanyám nem élne Szentesen, elhagytam volna a várost is, pedig szerintem kevés ember szereti jobban, mint én.

Négy év múlva szeretnék elmenni a következő olimpiára is, Athénbe. Remélem, hogy 60 éves koromban is egészséges és felkészült leszek, valamint sikerül megteremteni az út anyagi alapját.

Az útvonal:

Szentes – Budapest (Budaörs) Budapest – Perth (Ausztrália) repülőút –
Albany – Revenstorpe – Balladonia – Eucla – Port Lincoln – Adelaide – Nhil –
Melbourne – Brisbane – Bribie Island – Byron Bay – Kendall – Sydney
Olimpia

Sydney – Budapest (repülőút) – Budapest – Szentes (kerékpárral/

A megtett távolság: 8136 km

A napi átlag: 214 km

Hatszor kerékpároztam 250 km felett

Az élményeim összeállításában segítséget nyújtott:

Danku Dorottya, Cseuz Cintia és Maitinsky Gergely

2004. július 30. – szeptember 12.

Előkészületek

A sikeres sydneyi kerékpáros utam után teljesen természetes volt, hogy a következő, athéni olimpián is ott kell lennem, hiszen a helyszín szinte a „szomszédban” van. Ez persze nem jelenthette azt, hogy a felkészülésem felületes lehet, mert sajnos felettem is lassan eljár az idő. Sydney után nem tartottam hosszú szünetet, de elsősorban nem az országutakon, hanem az uszodában igyekeztem megőrizni egy megfelelő edzettségi szintet. A várost ebben az időszakban is elsősorban kerékpárral hagytam el. Többször voltam Szegeden, Vársárhelyen, és ha vonattal utaztam Pestre, magammal vittem a kerékpáromat, majd ügyintézés és vásárlás után hazatekertem.

Az olimpia évében márciustól az indulásig 10.230 km-t edzettem, és igyekeztem jobban odafigyelni az étkezésemre is. Sikerült néhány kilót magamra szedni, amiből a kemény menetelés közben egészségügyi gondok nélkül tudok majd leadni.

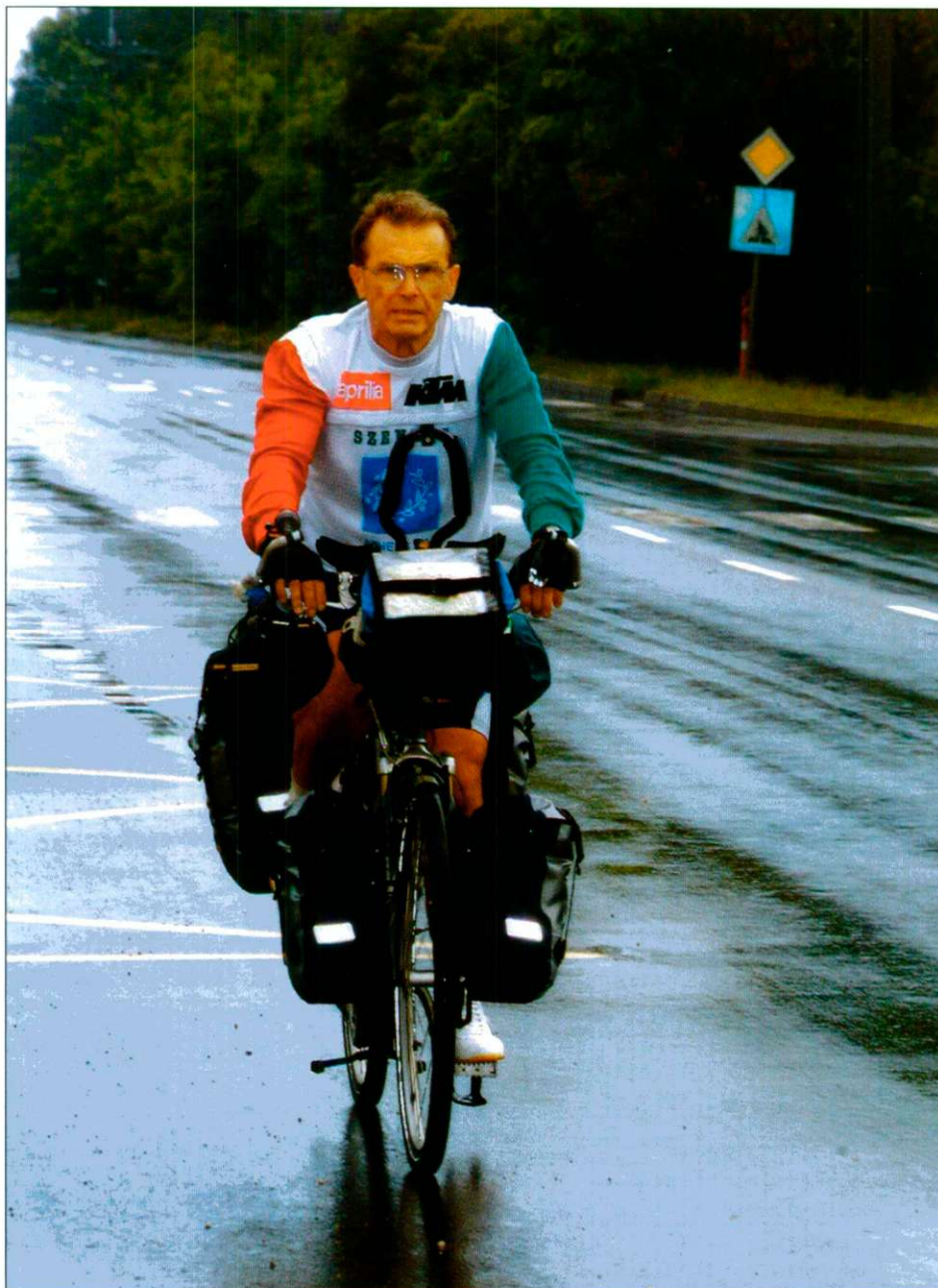
Az eddigi olimpiákon fontos volt számomra, hogy a megtett távolság több legyen az előzőnél, és a napi átlagom is növekedjen. Most csak értelmetlen kerülővel tudtam volna növelni a korábbi olimpián megtett távolságot, viszont a napi átlagot tudom emelni annak ellenére, hogy ez valószínűleg hajnaltól késő estig tartó tekerést jelenthet. A barcelonai 5198 km-nél mindenféleképpen többet akartam teljesíteni. A térkép tanulmányozása után megterveztem az útvonalamat: Szentes – Barcs – Horvátország – Szlovénia – Olaszország – Brindisi (komp) – Görögország – Athén.

Visszafelé Olaszországból felmegyek Ausztriába. Rábafüzesnél lépek be az országba, és a Balatont elhagyva Dunaföldvár, majd Szeged érintése után szeretnék megérkezni Szentesre.

Alapos orvosi ellenőrzést követően, fizikailag és lelkileg felkészülve a szentesi Robogó és Superbike Kft. támogatásával kezdhettem el az immár negyedik olimpiai kerékpáros vállalkozásomat.

Irány Athén!

Az éjszakai eső reggelre elállt, így kellemes időben, enyhe ellenszélben indulhattam útnak július 30-án, pénteken Szeged–Baja–Barcs irányába. A tervezett tempóban bicikliztem, de Baja után egy hatalmas zápor zúdult a vidék-

re, ami miatt egy gépműhely fedett részébe menekültem. A közel másfél órás kényszerpihenő után erőltetett menet következett, mert a mohácsi kompnál is várakoznom kellett. Sellyéig feltétlenül el akartam jutni. Ez csak este fél 10-re sikerült 282 km megtétele után. Segítséggel megtaláltam a strandot, ahol természetesnek tartották, hogy befogadnak éjszakára. Miután megvacsoráztam, még lazító meleg fürdőre is volt lehetőségem. Reggel 6-kor elhagytam a strandot anélkül, hogy a személyzettel rendezhettem volna a szállásdíjat, mert még senki nem volt ébren. Hazaérkezésem után küldtem egy ajándékkönyvet, és felajánlottam a szállásdíj elküldését, de a mai napig nem válaszoltak.

Horvátország, Szlovénia

Barcsnál léptem Horvátország területére. Hamarosan jelentkeztek a kisebb hegyek, ami nem volt megerőltető, de az egész napos ellenszélnek nem örültem. Az itthon kapható térkép nem volt teljesen korrekt, emiatt rátévedtem egy autópálya-szakaszra. Szerencsémre egy jóindulatú rendőr elvezetett a helyes útra. Jó hangulatban és fizikai állapotban érkeztem meg a szlovén határhoz, Breganába. Egy szép és gondozott sportpálya melletti sövények megfelelő védelmet jelentettek éjszakára. Sajnos a közelben nem találtam fürdési lehetőséget, ezért az egy kulacsnyi vízzel kellett megoldani a napi tisztálkodásomat, de a nagy meleg okozta izzadságot nem sikerült lemosni magamról. Így elaludni nem volt kellemes. A frissítő fürdő nagyon hiányzott, de a megtett 235 km okozta fáradtság gyorsan álomba ringatott. A következő napon kb. 50 km után megérkeztek a jelentősebb hegyek, amiket sokszor durva, murvás úton kellett leküzdeni. Tartottam attól is, hogy ezt a szakaszt nem tudom a külső gumik sérülése nélkül teljesíteni. Nehezítette a haladásomat az is, hogy jelentősen eltévedtem. Egy benzinkútnál vásárolt térkép segítségével találtam meg a helyes irányt. Itt többnyire pótoltam a tegnapi tisztálkodásom hiányosságait. Egyre erősebb esőben érkeztem meg Postorjába. Szerettem volna az éjszakát kempingben eltölteni, mert rám fért volna egy „nagymosás” – sajnos nem találtam meg. Viszont egy nagyon szép parkot igen, ahol egy nagy fa védelmében csöpögő esőben vertem sátrat. Nyugtalan éjszakám volt, mert az ismétlődő eső és az erős szél okozta zaj miatt gyakran felébredtem attól félve, hogy a sátramhoz vendég érkezett. 211 km-t sikerült teljesítenem.

Olaszország

Szép volt a következő reggel. Egy gyors étkezés után már 6 órakor elindultam Olaszország (Trieszt) felé. Fokozatosan lett egyre melegebb, de csak 2 óra körül éreztem tehernek. Sok folyadékot fogyasztottam, enni azonban nem volt kedvem. Vettem egy dinnyét, amit az olasz szakasz alatt többször meg-

ismételtem, mert nagyon finom volt, és olcsó. Többnyire az Adria partján haladhattam Vicenza felé, ahol az unokahúgom, Ági várt a családjával, transzparenszel és egy magyar címeres zászlóval, valamint egy fantasztikus vacsorával. Ági kimosott mindenemet, közben megpróbáltam barátságba kerülni kétéves kislányával, Zsófiával – nem sok sikerrel. Jó volt egy kis kényeztetés. Négy nap és 980 km után megérdemelten. Az éléskamrámat feltöltve csak 11 óra körül tudtam elindulni Rimini felé, mert Ági férjével, Edóval átnéztük a kerékpáromat.

Egy törött küllőt is kicseréltek. A nyugodt és hosszú éjszaka után élveztem a tekerést. Néha veszélyes volt a kamionok mellett haladni, de a többség érezhetően vigyázott rám. A meleget továbbra is jól viseltem. A későbbi indulás miatt csak este 10 óra után fejeztem be a napomat, amikor megláttam a Rimini előtti kempinget. 5 nap alatt 1200 km-t tettem meg, de jelentősebb fáradtság jelei még nem mutatkoztak.

A baleset

Újra reggel 6 órakor indultam útnak. A kezdeti órák nehéznek bizonyultak az ellenszél miatt. Volt egy defektem, de az első gumi esetében ez gyorsan javítható. Emiatt csak kevés időt vesztettem. Dél körül egy mellettem haladó mikrobusz váratlanul jobbra kanyarodott egy mellékútra, figyelmetlenségével lelökött az útról. Szerencsém volt, mert könnyen a kerekek alá kerülhettem volna. Csak a lábamon és a karomon lettek felületi sérüléseim. A kerékpár és az utazótászáim is megsérültek, de az utamat nem befolyásolták. A gépkocsi-vezető hölgytől kaptam néhány eurót, ami természetesen nem fedezte a káromat. Hívhattam volna rendőrt vagy feljelentést tehettem volna, de nekem haladni kellett tovább. Végül barátságosan elköszöntünk egymástól.

Délután egy moldovai fiatalember társult mellém, aki estig nem volt hajlandó elszakadni tőlem. Beszélgetni nem tudtunk, de ha egy boltnál megálltam, ő is megállt, ha nekem WC-re kellett mennem, akkor neki is. Reméltem, hogy estig nem jön velem. Sajnos a kempingbe is elkísért. Már-már attól tartottam, hogy ezt a „mássága” miatt teszi. Szerencsémre nem akart egy sátorban aludni velem. Ezen a napon csak 215 km-t bicikliztem, mert az utolsó 3 órában szüntelenül esett az eső.

Reggel már 6 óra előtt elindultam azt remélve, hogy a moldovai „barátom” nem veszi észre távozásomat. Ez így is történt, de a nap elején a megszokott-nál nagyobb tempót diktáltam, hogy semmiképpen ne érjen utol. A délelőtti hegyek miatt most éreztem először magam egy kicsit fáradtabbnak. Délután-tól csak kisebb dombokkal találkoztam, viszont 3 küllőm kitört. Ezekből csak egyet voltam képes megjavítani, ugyanis a lánckerék melletti cseréjéhez speciális szerszám kell. Szerencsére csak 10 km-t kellett küllők nélkül haladni, mert egy kisvárosban találtam szervizt. A kerékpárjavító bácsi már záráshoz készülődött, de amikor megtudta, hogy hová igyekszem, készségesen segített. Éjfélig bicikliztem, mert csak akkor találtam megfelelő szálláshelyet. Végül egy motel mögötti kis erdőben 266 km után állíthattam fel a sátram.

A következő napom jól indult, mert nem volt nagyon meleg, és többnyire hátszél segített. Így sokszor megálltam a benzinkutaknál enni és inni. Ilyen rendszeresen és sokat eddig egyik napon sem ettem. Korán este megérkeztem Brindisibe, ahol először a hajómat kerestem meg, amivel majd Görögországba utazom.

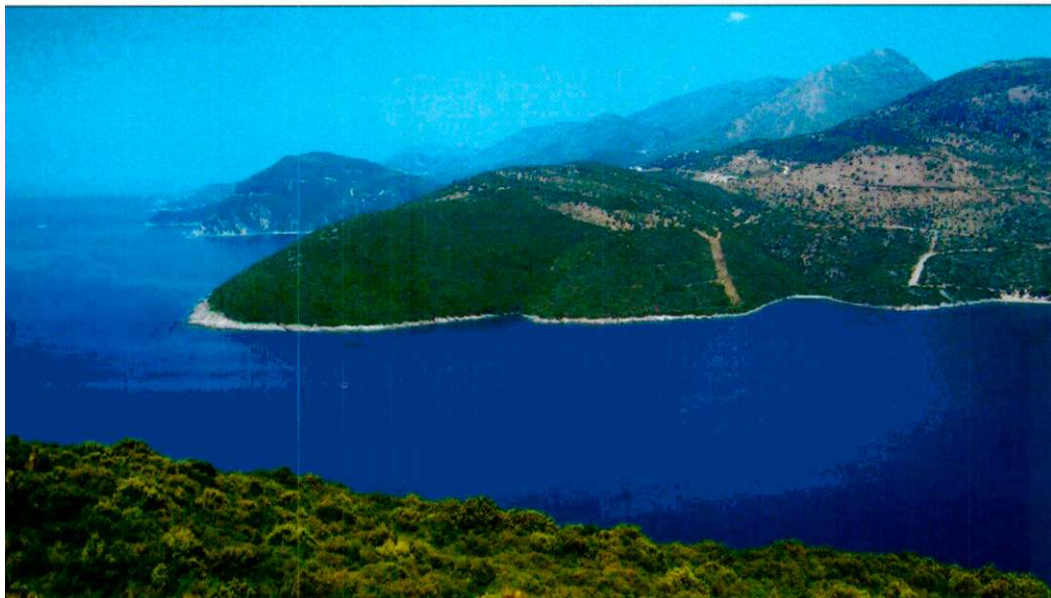
Miután megtaláltam, elindultam kempinget keresni. Úgy tájékoztattak, hogy a városban nincs, ezért kiküldtek egyre messzebb, de sehol nem jártam eredménnyel. Viszont olyan városrészekben haladtam keresztül, ahol többnyire „rossz arcú” embereket láttam. Itt nem mertem vadkempingezni. Sötétedés után már féltem ezen a környéken keresgélni, ezért a tengerben tisztálkodtam, majd visszatekertem a központba, illetve a kikötőhöz. Fél 12-kor a kikötő bejárata már zárva volt, így jobb lehetőség híján a hálósákomban egy betonpárkányon töltöttem az éjszakát.

Ezen a napon 261 km-t mutatott a kilométer órámm. Jó lett volna nyugodtan éjszakázni, de a kikötő előtti nagy forgalom és a sok szúnyog ezt nem tette

felhőtlené. Korai ébredés után bementem a központba, ahol egy bárban úri módon megreggeliztem, majd megkerestem egy internetezőt. Sajnos a digitális gépem csatlakozóját Vicenzában felejtettem, így fénykép küldésére nem volt lehetőségem. Az üzemeltető fiatalember felajánlotta a segítségét, sajnos a valamennyi addig készített képet letörölte. Viszont jó volt átnézni a Szentesi Mozaikot (internetes újság), olvasni az otthoni eseményekről. Délben pizzát ettem és egy nagy dinnyét. A kikötőben fürödtem és mostam, majd felszálltam a hajóra. A kerékpáromnak biztosítottak egy zárható helyet, én is jó helyre kerültem. A hajó nagyon tetszett, nem gondoltam, hogy egy komp ilyen jól felszerelt. Egy 8 eurós kiadós vacsora után kerestem egy nyugodt sarkot a padlósőnyegen, és a hálósákomban hajnalig tartó mély álomba merültem.

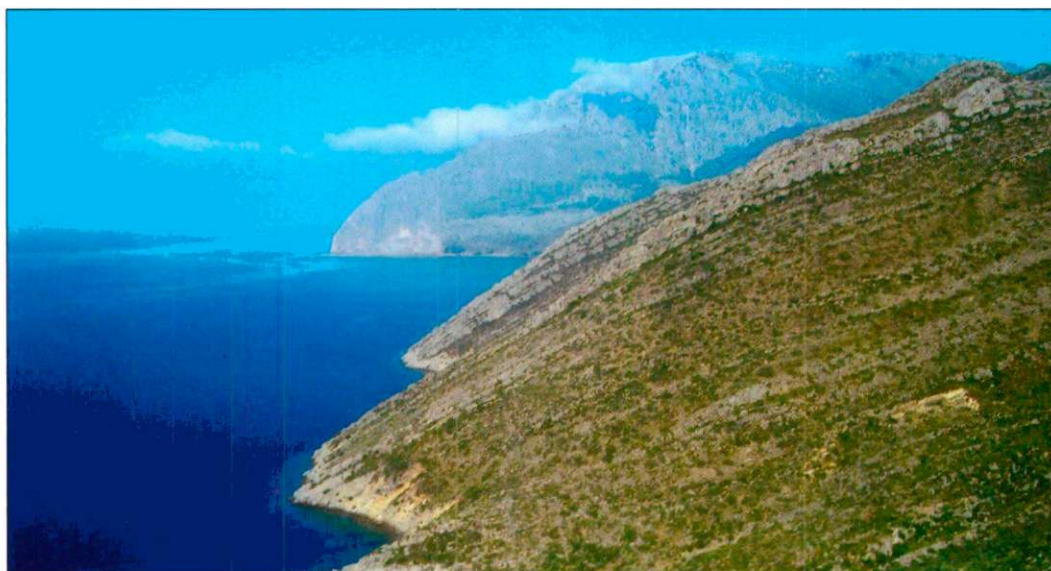
A görög hegyek között

Reggel 7 órakor léptem Észak-Görögország területére egy kis városkában, Igoumenitsában. Bármerre néztem, csak hegyeket láttam. Azonnal elindultam

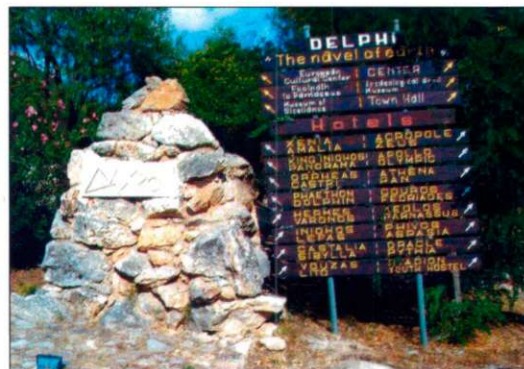
Athén felé. Volt bennem félelem, vajon felkészült vagyok-e a hegyek legyőzésére. Csak 150 km után volt egy kicsit gyengébb szakasz, de az utolsó 30 újra nehéz. A meleget jól viseltem, viszont sok vizet és üdítőt ittam. A hegyek hangulatosabbá tették az utamat, csak nehéz a tervek szerint haladni. Sötétédestől kezdve kemping után érdeklődtem – eredménytelenül. Fél 9-kor megérkeztem egy hangulatos kisvárosba. Egy téren találtam egy félreeső padot, amit kijelöltem szálláshelynek. Megláttam egy locsolócsövet, amivel a fák tövére engedték a vizet. Fürdőnadrágra vetkőztem, és a langyos vízben alaposan

megfürödtem. Nem messze tőlem fiatalok és idősebbek szórakoztak, de az éjszakámat nem zavarták. Esőtől a helyiek szerint nem kellett tartanom, így nem is vertem sátrat. Ilyenkor a kerékpáromat közel tettem magamhoz, elérhető távolságban tartottam egy gázspray-t és egy tört. Az értékeim a kormánytáskában voltak, amelyet egy zörgős zacskóval zártam le. Ez azért volt biztonságos, mert én a legkisebb zajra felébredtem. Természetesen voltak félelmeim, de így utólag úgy érzem, hogy feleslegesen. Nem akart bántani senki. 217 km után a keskeny padon is jó éjszakám volt. Tíz nappal ezelőtt indultam el Szentesről. A rövid éjszakák és a hosszú kerékpáros napok a vártnál kevésbé viseltek meg.

Azt hittem, hogy a nehezén már túljutottam. A következő napom is kelleme-sen indult, hiszen az első 30 km-en sík vidéken haladhattam. Ez azért nagyon jó, mert legalább ennyit kell megtenni azért, hogy kellően bemelegedjek és ráhangolódjak a közeledő hegyekre. A laza tekerés után megérkeztek a hegyek, egyre nehezebb kiadásban.

A delphi-i csúcsra egy 8 km-es szerpentin vezetett, amit a hőség is nehezített, de a vizem is elfogyott. Fent tudtam folyadékot és ennivalót is magamhoz venni, így jó hangulatban indultam tovább. Ezt fokozta a várható lejtő élménye is. Sajnos csalódnom kellett, mert 500 m után újabb 8 km-en keresztül kellett hegyet mászni, hogy felérjek Arahova-ba. Már attól tartottam, hogy ezen a napon nem sikerül

elérnem a 200 km-t. A nap végén azonban megnyugodhattam, mert az utolsó 20 km teljesen sík volt. Végül 203 km után érkeztem meg Livádia-ba, ahol szintén nem találtam kempinget. Egy telefonfülke melletti padon helyezkedtem el két dinnyeárus társaságában. A pad kicsit keskeny volt, de tudtam aludni, igaz, hogy többször felébresztettek a közelemben mászkálók.

Megérkezés Athénbe

A célom egyértelmű volt: fél nap alatt meg kell érkeznem Athénba. Az első km-ek könnyűek voltak, jól bemelegedtem. Ezután olyan nehezen haladtam a hegyek miatt, hogy már-már lemondtam a terveimről. Ezen a szakaszon kellett először tolni a bicajomat, de csak 20 m-en keresztül. Szerencsémre az utolsó 20-30 km könnyű volt. Közel Athénhez találkoztam a fáklyavivők buszával.

Jó érzés volt augusztus 10-én 13.15-kor meglátni az Akropoliszt. Egy kisebb étkezdében megebédtem, majd kényelmes tempóban kitekertem a város déli részén lévő magyar táborba.

Velem egy időben érkezett meg Mausz Gotthárd (csoporthársam volt a Testnevelési Egyetemen), a Pegasus Tours igazgatója, aki a több mint két hétre ingyen szállást biztosított számomra. Nagyon rendesen fogadtak. Jó sátorhelyet kaptam egy árnyékos részen, két szék is segítette kényelmemet. A tábor magyaroknak építették ki,

de fogadtak külföldieket is. Szép strandunk volt, fürdési és mosási lehetőséggel, kis bolttal és büfével. A parton felállítottak egy óriás kivetítőt, ahol az MTV olimpiai adásait élvezhettük. Napernyőket és nyugágyakat is kaptunk.

Egy hétig nem tudtam a tengerben fürdeni, mert az úton megégett a szám, amit mart a sós víz. Első feladatként megfürödtem, kimostam mindegyemet, megtanultam a házirendet. Szokatlan volt, hogy nem kellett mindent kapkodva csinálni. Korán lefeküdtem.

A következő napon is 5-kor ébredtem, kicsit lustálkodtam, de aludni már nem tudtam, megszoktam a korai munkakezdést. Reggeli után egy nyíregyházi rádiós fiú készített velem riportot az internetes újságnak. Sokat bolyongtam a városban, ismerkedtem a körülményekkel, csaknem 50 km-t bicikliztem. Ez nagyon fontos volt, mert ha nem edzek, akkor nem tudtam volna hazamenni. Csak ritkán ültem autóbuszra, így az athéni tartózkodásom alatt pontosan 900 km-t edzettem. Míg a tábor lakói sok estét és éjszakát szórakozással tettek élvezhetőbbé, én ezt nem tehettem meg. Nekem itt is fontos volt a sportszerű életmód.

Nagyon sok ajándékot vettem – reméltem, hogy mindenkinek, aki megérdemelte – és közel 70 képeslapot bélyegekkel.

A fél éjszakát egy függőágyban töltöttem, ekkor a tábor biztonsági őre bárátságosan a sátramba irányított.

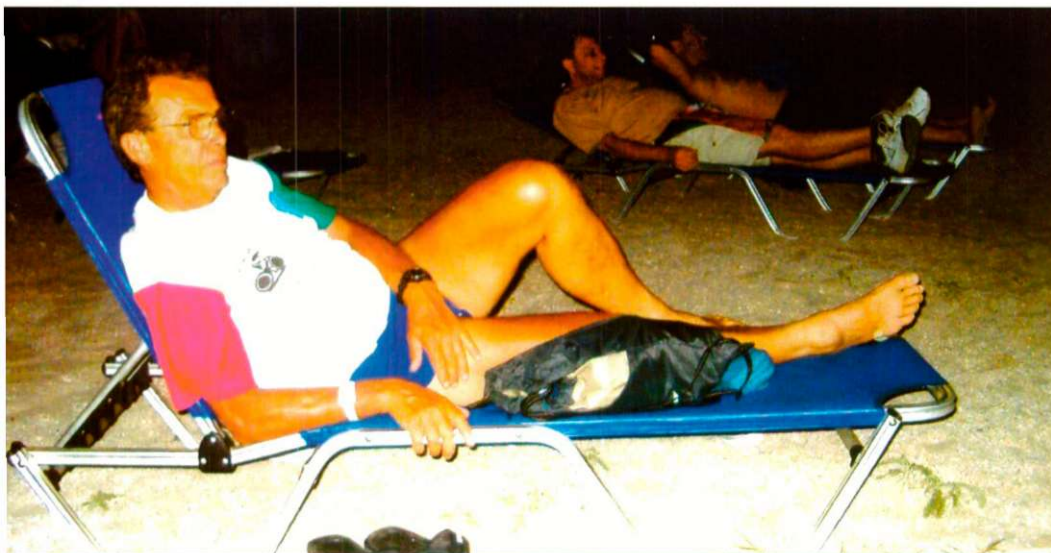
Gyorsan megszoktam, hogy Athénben nem kellett attól tartani, hogy az éjszakai nyugalmat idegenek zavarhatják meg.

A megnyitó előtti napom több órája a képeslapok megírásával telt el. Elvittem a lapokat a postára, utána sikerült csatlakozót venni a digitális géphez. Bíztam benne, hogy a képek elküldése Szentesre zavartalan lesz. Részben az én hibám, részben ismeretlen gondok miatt a képeket csak a lányomékon keresztül (ők Kanadában élnek) sikerült elküldeni. Ezen a napon is sokat csavargtam, természetesen kerékpárral.

Az olimpia

Késői ébredés és reggeli után elindultam kerékpárszerelőt keresni, hogy átnézzék a bicajt. A külsőt is kellett cseréltetnem, mert valami vagy valaki kivágta az oldalát. Elmentem az olimpiai stadionhoz is, ami a tábortól 30 km-re volt. Sajnos nem tudtam közelről megnézni, mert le volt zárva a környék.

Délután viszonylag olcsón megvásároltam a belépőjegyeket: női és férfi kézilabda, valamint vízilabda-mérkőzésekre, evezésre, lövészetre, a kajak-kenu és öttusa döntőkre, kerékpáros időfutamra és a női triatlonra. Este a tábor homokos tengerpartján a legnagyobb kényelemben nézhettük meg a kivetítőn a csodálatos megnyitóünnepséget.

Hosszú éjszaka után korán keltem, mert 9.30-tól kézimeccset nézhettem (az Egyiptom elleni férfit). A közel 300 magyar szurkoló fantasztikus hangulatot teremtett. Szinte otthon érezhettük magunkat. Itt találkoztam Magyar Józseffel, a szentesi Hungerit Zrt. vezérével, de megjelent Gyurcsány Ferenc, akkori sportminiszter is.

A táborban Kulcsár Gergellyel beszélgettem, aki háromszoros olimpiai érmes, mellesleg tanárom volt a Testnevelési Egyetemen. A korábbi olimpiai bajnok Csollány Szilveszter is többnyire a tábor vendégszeretét élvezte. Látszott rajta, hogy élvezi a versenyzés nélküli olimpiai életet is. Ma meglátogattak a szentesi Szt. Jupát SE sportolói Valkai Zsolt vezetésével, akik szintén kerékpárral jöttek Athénba. Szerény anyagi lehetőségeik miatt csak néhány napot tölthettek a görög fővárosban. Zsolt a kerékpárom kisebb hibáit megjavította, amit itt is nagyon köszönök.

Este a kivetítőn láttuk az úszó Risztov Éva és Cseh László versenyzését, a rádión pedig hallhattuk a kardvívó Nemcsik Zsolt ezüstérmes meccsének közvetítését.

A tábor lakói nagyon jó hangulatot teremtettek esténként és éjszakánként a tengerparton. Szerencsém volt, hogy a sátram nem a partközelben volt felállítva, ezért többnyire nyugodt éjszakáim voltak, így ezen a napon is.

Reggel edzésként felmentem a Markopoulo-ban lévő lőtérre. Megnéztem a magyar érdekeltség nélküli koronglövőversenyt. Visszafelé eltévedtem, így Athént megkerülve 23 km helyett 52-t tekertem. Jó edzés volt a hegyes vidéken.

Délután és este „otthon” szurkoltunk a férfi vízilabdásokért, a női kézilabdásokért és a párbajtőröző lányokért. Nagy Tímea Sydney után itt is aranyérmes lett.

Korán lefeküdtem, mert reggel újra a lőtérre mentem, megnézni Sidi Péter versenyzését. A nagy ellenszélben és melegben érkeztem meg a helyszínre, a hegy tetejére. A fedett lelátó jó körülményeket biztosított a közönségnek. Sajnos Sidi Péter lemaradt a döntőről.

Este keservesen nehéz meccsen sikerült a férfi kéziseknek nyerniük. Itt közös fénykép készült a kézilabdás Görbicz Anitával, a vívó Nagy Tímeával és Nemcsik Zsolttal.

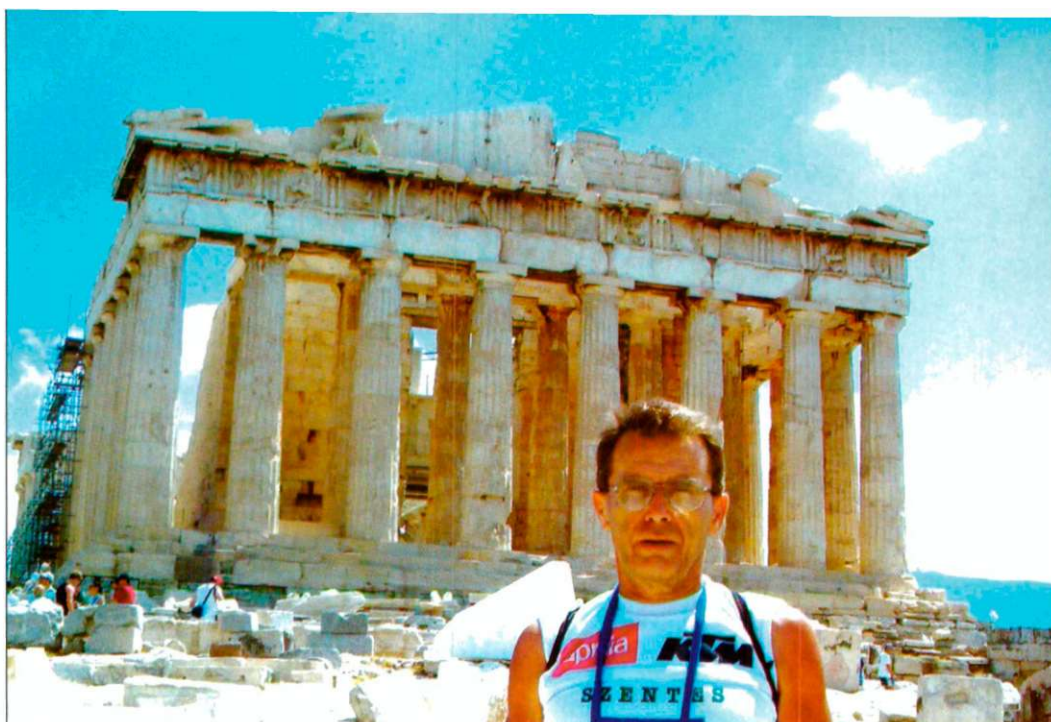
Hosszú éjszaka és reggeli után elmentem edzeni. Közben megnéztem a

pireusi kikötőt, itt a Queen Mary 2-t és a többi óriás hajót.

Innen az Akropoliszra mentem, ne mondják, hogy nem kultúrálódom egy kicsit. Edzés közben ne csak a piszok ragadjon rám. Elmentem az olimpiai sta-

dionig, majd hazatértem. Ezen a napon 90 km-t tekertem, pihenőként valahol megebédeltem. Este a kivetítőn az úszóversenyeket néztem.

A következő reggel 9 órakor az országúti kerékpározás időfutampályája felé indultam el. Jó érzés volt a kordonnal teljesen lezárt versenypályán biciklizni a rendezők engedélyével, ami csaknem végig a tengerparton volt kijelölve elég sok emelkedővel. Délben újra visszatértem és megtaláltam a kerékpárosok depóját. Sikerült kijátszani a biztonsági őrköt, és beszköttem a lezárt területre.

Megvártam a magyar Bodrogi Lacit és édesapját, akikkel jót beszélgettünk, elemezve az esélyeket. Mivel Laci erőteljesebb és magasabb a legtöbb kerékpárosnál, nem sok esélyt adtam neki az emelkedőkkel tarkított terepen. Persze ez csak egy laikus meglátása volt, amit nem mondtam a papának és Lacinak sem.

Ő a sík terepen mindig esélyes egy jó helyezésre, de a hegyes-dombos vidékek gyakran kifognak rajta. A magyar tátor melletti sátrakban készülődött a korábbi olimpiai bajnok, a német Ullrich és a már sok sikert elért kazah Vinokurov is.

A versenyt nem láttam, mert a papa megkért, hogy vigyázzak az értékeikre a sátrukban. Nagyon jó érzés volt ez a bizalom, hiszen alig ismertek. Sajnos a jóslatom bevált, mert Laci csak a 22. lett.

Másnap kerékpárral mentem az olimpiai stadion melletti uszodához a fiúk USA elleni mérkőzésére. Az izgalmas meccsen 7:5-re sikerült nyerni. Es-

tére a táborvezetőség görög–magyar bulit ígért és rendezett. A svédasztalos vendéglátás először tette lehetővé az elindulásom óta, hogy a számomra is élvezhető ennivalóval teleehettem magam, mert mindenkinek jutott bőven a finomságokból.

Találkoztam a vízilabdás fiúkkal, a vívó Mohamed Aidával, a sportlövő olimpiai bajnok Igaly Dianával. Emlékezetes este volt.

A következő nap programja a Kanada elleni női pólómeccs volt, de előtte még sikerült találkozni a kézis hölgyekkel. Nagyon aranyos és közvetlen volt Farkas Ági. Kanadát megvertük, de sajnos ez volt a magyar lányok egyetlen győzelme.

Nyugtalan éjszaka várt rám, mert a sátram közelében is nagyon jól érezte magát egy baráti társaság. Nem tudtam tenni ellene, mert nekik nem cél-

juk, hogy hazabiciklizzenek, ők bulizni is jöttek Athénba. Ezt tudomásul kellett vennem.

Fél 6-kor keltem fel, mert az evezős versenyek korán kezdődtek, a helyszín viszont tőlünk kb. 60 km-re volt. Ide busszal és metróval tudtam eljutni. Vártam a Varga – Hirtling kettős versenyzését, sajnos hiába, mert ők csak másnap kerültek sorra. Érdekes volt ide eljőnni így is, mert legalább megismertem a kajak-kenu verseny helyszínét. Itt nagy volt a hőség, hiányzott a fedett rész is.

Visszafelé a Syntagma-n (Athén legjelentősebb tere) időztem egy kicsit,

ettem és ittam is. Az Olimpiai Központ (OAKA) ajándékboltjában vettem néhány apróbb emléktárgyat.

Este kézilabdameccset néztem (a brazilok elleni nőit). A magyar szurkolók

csapata ezen a mérkőzésen is nagyot alkotott. A külföldiek is elismerték és csodálták lelkesedésünket.

Csak éjfél körül kerültem ágyba, de sokáig aludhattam, mert másnap nem mentem rendezvényre. Reggel jó hír érkezett a lányoméktól! Kanadán keresztül megérkeztek a képek Szentesre. Elhatároztam, hogy megkeresem az olimpiai falut. Sajnos a nem egyértelmű úttáblák rossz irányba vezettek, de egy szép környéken voltam. Egyébként sem mérgelődtem sokat, mert legalább edzettem egy jót a 36 fokos melegben, ezt egyetlen napon sem hagytam ki. Megérdemeltem a jó ebédet: gyros sült krumplival, pizzatésztával, hagymával és paradicsommal. Bőséges volt és finom. Az itteni árak mellett 5 euróért nem volt drága.

Este egy kényelmes nyugágyból élveztem az olimpiai eseményeket a kivetítőn (női vízilabda, női maraton, férfi kézilabda, férfi párbajdöntő). Nálunk vendégeskedtek a vívónők. Kellemes program volt az olimpikonjaink látogatása csaknem minden este. Nem éreztem, hogy számukra ez teher lenne. Bárki-vel szívesen álltak a fényképezőgépek elé, így Görbicz Anita is.

A reggeli órákban a tábor területén defektet kaptam. A szelep melletti lyuk miatt kicseréltem a belsőt. Dél előtt vettem egy dinnyét, ami olyan finom volt, mint az olasz. A későbbi napokon csaknem mindig ettem. Az esti ukránok elleni női kézilabda-meccs siralmas volt. A korábban szerintem legjobb Kirsner és Radulovics is nagyon gyenge napot fogott ki. Szokásunk szerint megint többgólos vezetés után szenvedtünk vereséget. Pedig a magyar szurkolótábor ismét mindent megtett a sikerért.

A táborban nagy izgalommal néztük a diszkoszvető Fazekas Róbert versenyzését. Győzelme után óriási volt a szurkolók öröme. Természetesen én is nagyon örültem, de nem sokáig!

Másnap délelőtt minden cél nélkül elindultam az Omonia térre (ez a központ 2. legjelentősebb tere a Syntagma mellett), természetesen bicajjal, majd tekeregtem összevissza. Este a Pegazus Tours vezérkara meghívott babgulyásra, ami nagyon jólesett, mert igen ritkán ettem meleg ételt. Beszélgetésünk fő témája lett Fazekas doppingügye. Saját véleményem szerint szándékosan nem pisilt eleget, arra pedig nincs magyarázat, hogy engedély nélkül elhagyta a doppinglabort. Ez az ügy az egész tábor hangulatát befolyásolta.

A női pólósok 6. helye is nagy csalódás volt. Én az olimpia előtt biztos voltam, hogy érmes helyen végeznek.

A kivétitőnél örültünk a férfi kézilabdások elődöntőbe jutásának.

A következő program a másnapi triatlonverseny volt, amit a táborban dolgozó lányokkal tekintettem meg. Az ötkörös kerékpáros pálya legnehezebb szakaszán szurkoltunk Molnár Erikának. Az út emelkedése meghaladta a 20 %-ot. Sajnos Erika már a kerékpározás elején leszakadt az éltől. Óriási meglepetésre az osztrák Allen az utolsó métereken lehajrázta az ausztrál Harropot. Este a táborban együtt örültünk a birkózó Majoros István győzelmének, de annak nem, hogy ezen a napon már a kalapácsvető Annus Adriánt is meg akarják keresni doppinggyanúval. Reggel találkoztam balassagyarmati triatlonistákkal a táborban, majd elindultam az öttusa helyszínére. A verseny előtt az eddigi legdrágább ebédemet fogyasztottam el (7,30 euró). Sajnáltam, hogy Balogh Gábor elrontotta az elejét, mert a sok gyenge lovaglás miatt dobogós lehetett volna. Este a birkózók és öttusázók látogattak meg bennünket, valamint a triatlonista Molnár Erika, aki néhány évvel ezelőtt még a lányommal együtt versenyzett. Ő másként látta a saját versenyét, mint én. A 100. magyar olimpiai bajnokság tulajdonosával is találkoztam. Hegedűs Csaba Münchenben nyert 1972-ben.

Az utolsó három nap sok örömet hozott. Megkezdődtek a kajak-kenu döntők. Láthattam a férfi kajak 4-es győzelmét, a kenus Vajda Attila és a Kolonics-Kozmann kettős bronzérmes sikerét. De egy kicsit csalódást jelentett a női 4-es második helye. Innen siettem a női öttusa helyszínére, ami nem sok izgalmat okozott, mert Vörös Zsuzsa már az úzás után vezetett. Nagyon jól lovagolt, végül csaknem nevetve versenyezhetett végig a futótávot, megérdemelte az aranyérmet.

Reggel újra a kajak helyszínre indultunk. A sok jó helyezés mellett újabb aranyat nyert Janics Natasa és a Kovács Katalin-Janics Natasa kajakpáros. Vártuk a táborban a nap sikerembereit és Vörös Zsuzsát, de sajnos nem jöttek el. Gondolom, hogy az olimpiai faluban is nagy ünneplést tartottak a kajak-kenuzás olimpikonjai – teljes joggal. Az utolsó nap a pihenésé és az előkészületeké volt a másnapi induláshoz. Az ajándékokat, emléktárgyakat és a felesleges cuccomat a Pegazus szállította haza. Ezen a napon volt a pólódöntő. A leányom interneten megüzente, hogy az ő költségükre nézzem meg. Sajnos az üzenetet későn olvastam, de egyébként sem fizettem volna szívesen 160 eurót a leányom, Cintia pénztárcájából sem. A tenger melletti kivetítőnél körülbelül 300 magyar mellett is izgalmas volt a meccs! Mi is megünnepeltük a vízilabdacsapat aranyérmét. A záróünnepséget nem nézhettem meg, mert nagyon korán akartam elindulni. A hajnalig tartó záróbuli nélkül is biztosan emlékezetes volt!

Hazaindulás

4.10-kor keltem fel, 4.50-kor már elindultam. Kicsit nehezen kecmeregtem ki Athénból. Az elején jól haladtam, később szinte csak emelkedett. Félttem a Delphi környéki hegyektől, mert tudtam, hogy közel 17 km-t kell felfelé mennem. Szenvedtem a döglesztő melegtől, és az út során először begörcsölt a lábam. Ez néhányszor megismétlődött. Delphit elhagyva jól haladtam, így 248 km-t teljesítve Eratni kavicsos tengerpartján bújtam hálózsákba. Éjszaka csak néhány kutya szaglászott körbe. Az egyik nem messze tőlem kényelembé helyezte magát és velem együtt elaludt.

Reggel szúnyogok ébresztettek fel. Nagyon nehéz volt a napom, mert fulasztó volt a hőség 11 és 16 óra között, valamint erőteljes ellenszél. Az emelkedőn különösen szenvedtem.

Görögországban az országutak mentén számtalan baleseti emlékhely mellett mentem el. A legtöbbet nagyon szépen gondozták, szinte mindegyik friss virágot láttam, és az elhunyt fényképét.

Besötétedett, amikor egy alagúthoz értem, amin tilos a bicajozás. A biztonsági szolgálat szállított át a másik oldalra egy furgonnal. Hamarosan találtam egy kempinget, ahol még uszoda is volt, de késő volt ahhoz, hogy pancsoljak. Pedig egy lazító fürdő nem ártott volna. Alaposan megfürödtem, és kimostam minden szennyest. Enni már nem volt kedvem, inkább gyorsan elaludtam.

Az aznapi 220 km után nyugodt éjszakám volt. Fél nap alatt meg kellett, hogy érkezzek Igumenitsába, a kikötővárosba. A közel 100 km-t megoldhatónak tartottam, ezért csak 7 órakor indultam el. Olyan jól haladtam, hogy útközben kétszer le is ültem enni. Nem menet közben ettem, mint általában. Néhány nehezebb emelkedő után 12.25-kor megérkeztem. Megkerestem a hajótársaság irodáját, mert el akartam intézni, hogy egy nappal hamarabb hajóra szállhassak. Egy kis kommunikációs zűrzavar után sikerült. A közelben találtam egy nagyon hangulatos kempinget a tengerparton, ahol megjavítottam a defektes hátsó gumimat, mostam, majd magamat tettem rendbe. A kemping éttermében csirkét vacsoráztam, majd 9 óra előtt elaludtam. Reggel nem kellett sietnem, mert a hajó csak 9.30-kor indult. Kicsit unalmas volt a hosszú út, aludni nem tudtam. 18.30-kor kötöttünk ki Brindisinél.

Újra Olaszországban

Amint leszálltam a hajóról, azonnal bementem a városba, ahol ettem és interneteztem. Tudtam, hogy itt nincs kemping, ezért visszatértem a kikötőbe még zárás előtt, remélve, hogy nem zavarnak ki. Csak néhány ember lézengett ott, későn este már senkit sem láttam, csak a kikötő néhány kutyája szaglászott többször körbe. Adtam nekik enni, ezután letelepedtek mellettem. Szerettem volna korán elhagyni a kikötőt, de nem tudtam, mert bezárták a kaput. Csak fél 8 körül sikerült elindulni, szerencsére könnyen kijutottam Brindisiből. Jelentős hátszél segítségével jó iramban haladtam Foggia felé, ahová már sö-

tétben érkeztem meg. A központban készülődtek egy éjszakai autóversenyre, ezért nagy volt a tömeg, így gyorsan kibicikliztem a városból. A település szélén megálltam egy nagy játékaruháznál, ahol a kivilágított parkolónál lévő bevásárlókosarak takarásában a hálósákomban aludtam. Nem éreztem fáradtságot, pedig ezen a napon 297 km-t tettem meg. A rövid éjszaka után is pontosan 6 órakor elindultam. Az első 80 km-en kisebb-nagyobb emelkedők és az ellenszél nehezítette a haladást. Kitört egy küllőm, de Pescara még messze volt, ahol segítséget várhattam. Ha több is kitörik, akkor komoly gondjaim lehetnek volna. Kora este szerencsésen megérkeztem Pescarába, ahol gyorsan találtam szerelőt. Nyolc után értem egy kempinghez, ahol először a vicenzai unokahúgomon keresztül telefonon lekádereztek, majd közölték, hogy reggel 9 óra előtt nem tudom elhagyni a kempinget, mert addig zárva van. Nehéz volt higgadtnak maradnom, de tudtam, hogy magyarul hiába káromkodom. Továbbmentem, és 5 km-rel később befogadtak. Itt gyorsan tisztálkodtam, és a sátramba vonultam lepihenni 238 km után. Az újabb nap is hegyekkel kezdődött, ezért nehezen melegedtem be. Később már jól haladtam. Fél 5-kor elértem a 200 km-t, ezért már csak lazán tekertem. 247 km-nél Lido de Classe kicsi, de gondozott és hangulatos kempingje fogadott be. A szélcsendes reggel után hamarosan nagyon erős lett az ellenszelem, ami 120 km-en keresztül tartott. Haladtam a terveim szerint, de nem volt jó hangulatom, annak ellenére, hogy csak Vicenza-ig kellett mennem Ági unokahúgomékhöz. Pontosan 200 km után érkeztem meg, akkor még nem volt este. Mivel a szandálom elszakadt, elmentünk vásárolni. Vacsorára paprikás csirkét kaptam, majd dinnyét és fagyit. Mindent kimostunk, megfürödtem, majd jót beszélgettünk. Elhatároztam, hogy Ausztria felé megyek haza, mert nagyon jól haladtam, de különben se legyen túl egyszerű a hazaút. Otthon fogadás várt, furcsa lenne, ha megérkeznék egy-két nappal hamarabb.

Egy kis kerülő Ausztrián keresztül

Reggel Edó kikísért a városból autóval. Közben kaptam egy defektet, amit Edó habbal gyógyított meg. Jókedvvel haladtam, változó széllel. Azt hittem, hogy Tarvisió előtt nehezebb lesz a terep, szerencsére tévedtem. A lányommal is erre jöttünk haza 1992-ben Barcelonából, de a memóriám már nem a régi! Tarvisió előtt defektet kaptam egy buszmegállónál. Ekkor már este volt, ezért a szerelés után már nem mentem tovább, hanem a megálló padján próbáltam kényelmesen elhelyezkedni. Az aznapi 261 km-rel meg voltam elégedve. Alig aludtam

néhány órát, amikor felébredtem, mert nagyon fáztam. Nem bújhattam be teljesen a hálósákba, mert akkor a keskeny padról álmomban könnyen leestem volna, a kezemmel nem tudtam volna fékezni az esésemet. Ha viszont a kezemet kint hagytam, akkor hideg volt. Így félálomban töltöttem az éjszakát.

A keserves éjszaka után jól indult a nap, mert jól haladtam. 80 km után viszont 9 km-es kemény hegymenet következett. Kis szünet után jött a híres-hírhedt Lavamünd-i szerpentin. A lányom szerint a jelenlegi edzettségi állapotomban fel tudok rá tekerni. Tévedett. 8 km-en keresztül toltam a megpakolt kerékpáromat.

A nehéz terep miatt csak 185 km-re voltam képes. Mire lejöttem a hegyről, besötétedett. Nem volt hangulatom az erdőben bolyongani, ezért félve az éjszakai hidegtől is, Eibiswaldnál betértem egy fogadóba. Nem volt olcsó (20 euró), de franciaágy, külön fürdőszoba, tv és melegvíz volt az ellenérték.

Korán felkeltem, de még mindenki aludt. Ezért üldögéltem a fogadó lépcsőjén, felkészülve az indulásra. Hosszú várakozás után megjelent egy hölgy, aki közli, hogy reggeli nélkül nem mehetek el. Nem tudtam ellenállni. Alaposan belakmároztam, majd elindultam.

Kellemetlen hideg volt a reggel, sokáig fáztam az úton. Csak kora délután melegedett fel az idő.

Újból Magyarországon

13 órakor Rábafüzesnél átléptem a határt. Körmentől egészen Keszthelyig hegyek és dombok váltották egymást. A legközelebbi vendéglőnél megálltam ebédelni. Pörköltet ettem galuskával. Nagyon finom volt – újra magyar konyha. 244 km után értem Keszthelyre, ahol egy takaros kempinget találtam, aranyos főnökasszonnyal. Hideg volt az este, ezért csak hosszan tartó forró tusolás után feküdtem le. Néhány óra után fázni kezdtem, de hiába vettem magamra minden ruhát, polifom hiányában alulról nagyon fáztam. Csak erőteljes mocorgás után tudtam egy kicsit felmelegedni, majd elaludni.

Hajnalban újra beálltam a tus alá, ami után picit felmelegedve tudtam elindulni. Elhatároztam, hogy megkerülöm a Balatont, mert még 3 napom volt a szentesi fogadásig. Indulás után több km-en keresztül erőteljes kerékpározás ellenére is fáztam. Csak dél körül lett kellemes idő. Az étkezésem most már teljesen rendben volt, ettem rántottát, lángost, sült halat. Később a gyomrom megfájdult (szerintem a haltól), állandóan éreztem a hal ízét a számban még többszöri fogmosás után is. Keszthelytől Keszthelyig 201 km-t tekertem, de mivel még nem volt 6 óra, elindultam visszafelé, egészen Boglárlelléig. 239 km után megálltam egy háznál, mert nem akartam éjszaka megfagyni. A szobáért 4500 Ft-ot fizettem. A gyomrom még lefekvés előtt is gyengélkedett, reménykedtem, hogy az alvás meggyógyít.

Még reggel is érzékeny volt a gyomrom, de enni muszáj volt, ezért néhány km után egy benzinkútnál megálltam reggelizni és kávézni. Utána jól haladtam, de nem volt kedvem a biciklizéshez. Talán most éreztem először komoly fáradtságot és unalmat. A gyomrom meggyógyult, ezért Simontornyán két adag túróscsuszát ettem. Dunaföldváron fagylaltoztam, amit Soltvadkertnél megismételtem. Jánoshalmán egy volt tanítványom, Somogyi Szilárd szülei fogadtak be éjszakára, de minden egyéb jóval is elkényeztettek.

A nagy menetelés utolsó napja

Az utolsó reggelem szép volt, csak egy kicsit hűvös. Jó hátszelem volt egész nap. Mélykútnál tértem le a szegedi útra. Mórahalomnál megálltam kávézni, és megírtam a naplóm hiányzó oldalait. Mielőtt elhagytam Szegedet, ettem 8 db mákos palacsintát. Jó volt közeledni Szentest felé. Vásárhelyen megálltam a „Szőke” cukrászdánál, ahol találkoztam egy tanítványommal (Kocsis Zsófi) és családjával, majd később a nagymamájával is. Félúton Szentest felé lakott egy másik tanítványom (Farsang Anita), aki finom túrógombóccal lepett meg. Itt megfürödtem, mert nem akartam nagyon piszkosan Szentestre érkezni. Váratlanul megjelent az osztályomból Kocsis Zsófi, Szanyi Saci, Salánki Olga, Piti Emőke, a szt. jupátos Valkai Zsolt, akik velem tették meg a hátralévő 14 km-t.

Pontosán a megbeszéltek szerint (17 órára) érkeztem meg a Kossuth térre, ahol a fő támogató, Brezovai Sándor, valamint Bocskay Pista szervezésében meghatóan szép ünnepség várt rám. Boldog voltam és megelégedett.

Köszöntött többek között a gimnáziumi osztályom, Brezovai Sándor, Farkas Sándor országgyűlési képviselő, Szűcs Lajos alpolgármester, dr. Bácskainé Fazekas Márta igazgatónőm, és jelen volt Szremkó Krisztina olimpiai 6. helyezett vízilabdás.

Néhány nap múlva már az újabb (a pekingi) olimpia gondolata foglalkoztatott!

2008. május 1. – augusztus 30.

Előkészületek

Az athéni kerékpározás 231 km-es napi átlagteljesítménye fizikailag nagyon kimerített, de már az út alatt is tudtam, hogy Pekingbe is el kell mennem, hiszen nekem az lenne az 5. (jubileumi) olimpiai utam kerékpárral. Az is biztos volt, hogy az eddigi legnehezebb és legveszélyesebb utat kell megterveznem, és arra minden eddiginél alaposabban felkészülnöm.

Legfontosabb az volt, hogy először az egészségi állapotomról kapjak hiteles képet, hiszen az olimpia évében már hatvannégy éves leszek. A várhatóan három hónapos út alatt lehetnek gondjaim, aminek valószínűségét egy mindenre kiterjedő orvosi vizsgálatsorozat reményeim szerint bizonyos mértékig csökkenthet.

Egy évvel az athéni olimpia után erős fájdalommal járó hasi panaszommal mentem be a szentesi kórház sürgősségi osztályára. A vizsgálat megállapította, hogy elképzelhető a vakbélgyulladás, aminek műtét lehet a megoldása. Lehet, hogy különös, de én ennek megörültem, mert akkor egy „rizikófaktor” az út előtt ki lehet zárni. Másnap megoperáltak, rá egy hétre folytattam testnevelő tanári munkámat, mintha mi sem történt volna.

Három év alatt az alábbi vizsgálatokra, kezelésekre és beavatkozásokra beszéltek rá az orvosaim, illetve én kértem ezeket: prosztataturókrózis és hőkezelés, vastagbél és gyomorturókrózis, hasi ultrahang vizsgálat, izotópos ergométeres szívizomvizsgálat, EEG, visszerek injekciózása háromszor.

Az egyik orvosom azt mondta, hogy nyaktól lefelé garanciát vállal, de feljebb lehetnek problémák. Ezt viccnek szánta, ám lehet ennek egy kis igazságtartalma is, mert ilyen hosszú és veszélyes útra csak az vállalkozik, akinek van egy kis „flúgja”.

A megnyugtató orvosi eredmények és beavatkozások ellenére is – főként a korom miatt – számítanom kellett olyan váratlan egészségügyi problémákra, amik minden előzmény nélkül is előfordulhatnak. Az út alatt is foglalkoztatott ennek eshetősége, így minden egészségesen eltöltött napot ajándéknak éreztem. Sokszor elképzeltem azt, hogy mi lesz velem, ha nem élem túl a túrát. Tanítványaimmal kicsit elhumorizáltam ezt. Velük abban egyeztünk meg, hogy a gimnázium udvarán egy korábban általam elültetett fenyőfát emeljenek ki,

szórják bele a hamvaimat, majd a visszaültetett fenyő fejlődését az én hamva-
im is segíthetik. Azt viszont komolyan gondoltam, hogy ne legyen a temeté-
sem „nagy ünnep”, hanem szórják szét a hamvaimat a Szentés–Csongrád ke-
rékpárúton.

Véleményem szerint egy nagyon kemény kétéves edzéstervet készítettem.
Ennek megvalósítását semmi és senki nem akadályozhatta volna meg. Mindent
ennek rendeltem alá. Nem volt könnyű, mert a felkészülés első évében még
tanítottam a gimnáziumban. Azt nem tehettem meg, hogy emiatt a diákjaim
elégedetlenek legyenek munkámmal, ők az iskolai teendőimnél nem tapasz-
talhattak lezserséget, de nekem is voltak elvárásaim magammal szemben.

**Az 1. évben 9002 km-t kerékpároztam, 367 km-t úsztam, edzőgépe-
ken pedig 127 órát töltöttem el. A 2. évben már 18084 km volt a kerékpá-
ros teljesítményem, úsztam 365 km-t, az edzőgépen 192 órán keresztül
igyekeztem javítani erőállapotomat.**

Úgy gondoltam, hogy ezzel a munkával a fizikumom alkalmassá tett a nagy
útra. Nem csak az volt fontos számomra, hogy egyedül teljesítsem a Szentés
és Peking közötti távolságot, de azt már a felkészülés időszakában is elutasít-
tottam, hogy számomra bármilyen közlekedési eszköz /kerékpár, kismotor,
traktor/ is szélárnyékot biztosítson a könnyebb haladásomért. Valaki mögött
kerékpározva ugyanis lényegesen kisebb erőfeszítéssel lehet haladni. A 11428
km alatt sem vettem igénybe ilyen segítséget. Többen kérdezték tőlem, hogy
miért nem használtam GPS-t? Ennek egyik oka, hogy venni kellett volna sok
pénzért egy európai, egy amerikai és egy kínait, töltővel együtt. De nem
hiányzott a pluszcsomag sem! Hogy értettem volna meg a kínait? A másik
indíkom az, hogy GPS-szel sokkal egyszerűbb lett volna. Az utam izgalmasabb
lett az eltérésekkel is, amelyek nélkül kevesebbet ér egy ilyen túra.

Szentésről Pekingig elbiciklizni takarékos gazdálkodás mellett is nagyon
költséges vállalkozás. Sok helyre küldtem el – a korábbi olimpiai utak ismerte-
tésével együtt – támogatási kérelmeket, de csak kevés helyről kaptam pozitív
választ. Az anyagi háttér megteremtésénél sokat jelentett az, hogy nyugdíja-
zásom után is dolgozhattam – három évig teljes állásban – a gimnáziumban.
Ez tette lehetővé a pekingi elhelyezésemet több mint három héten keresztül a
Pegasus Tours által lekötött szállodában, az ellátásomat és elegendő jegy meg-
vásárlását elsősorban magyar vonatkozású rendezvényekre. Ezt én jutalomnak
szántam magamnak az 5 sikeres olimpiai út elismeréseként. Ehhez támogatást
nem kértem, de nem is fogadtam volna el.

Sokáig megoldhatatlannak éreztem a kerékpáros szakasz anyagi biztonsá-
gát. A 95 napos út három földrészen keresztül nagyon sokba kerül. Köztudott,
hogy minden drágább Nyugat-Európában és Amerikában, mint itthon. Az ét-
kezéssel és folyadékpótlással nem spórolhatok, legfeljebb igyekszem mindent
olcsóbban beszerezni, de az útközből engem leginkább kiszolgáló benzinku-
táknál erre nemigen volt lehetőségem.

Azt már itthon elhatároztam, hogy a biztonságom érdekében igyekszem kempingben elhelyezkedni.

Sajnos ezért nagyon sokszor le kellett volna térni a helyes útról több km-es kerülővel. Ezt ritkán tettem meg, inkább alkalmanként szállodában éjszakáztam, USA-ban és Kanadában többször motelben.

A motelnek nagy előnye volt, hogy kerékpárommal együtt mehettem be az utcáról, a portással csak érkezéskor találkoztam, valamint minden kényelemmel fel volt szerelve. Esetenként nem volt drágább, mint a kemping.

Arra is számítanom kellett a költségvetés elkészítésénél, hogy ilyen hosszú utat kerékpárjavítás és bizonyos alkatrészek cseréje nélkül nem lehet megúszni. Végül jelentős összegeket kellett erre is felhasználnom.

Már csak három hónap volt hátra az indulásig, amikor úgy döntöttem, hogy az anyagiak hiánya miatt lemondok a pekingi tartózkodásom második hetét, amikor a jelentősebb eseményeket, döntőket rendezik. Néhány nappal ezután egy városi sportünnepségen Szentest polgármestere felolvasott egy levelet, ami alapján a polgármesteri keret terhére 500 ezer Ft támogatásban részesítenek. Ez nagyon sokat segített, mert fedezte a három repülőút költségeit. Ekkor jeleztem a Pegazus felé, hogy mégis kérem a második hetet. Csak az indulás előtti napokban vált biztossá, hogy az anyagi háttér rendelkezésemre áll. Elsősorban szentesiek (jelenlegi és régi tanítványaim, nyugdíjasok, közeli ismerősök, ismeretlenek) segítettek, de családomtól és rokonaimtól is jelentős támogatást kaptam. 30 évvel ezelőtt hagytam abba az úszóedzőséget. Ebből az alkalomból a Finnországban élő Cseh Mónika találkozót szervezett. Nyitottak egy bankszámlát azzal a szándékkal, hogy ki-kik lehetősége szerint segítse az utamat, mintegy utólag is megköszönve az edzői munkámat.

Olyan sok pénzt gyűjtöttek össze, hogy az fedezni tudta a motelek költségeit. Jó lenne, ha ezt egyszer viszonzni tudnám nekik!

A tervezésnél az is kérdés volt, hogy milyen kerékpárral indulhatok útnak. Esetleg kapok újat vagy az athénit újítom fel?

Decemberben jelentkezett egy szegedi vállalkozó, aki felajánlotta, hogy készítenek részemre egy testreszabott bicajt. Az út végén vissza kell adni, mert eladás után a bevételt jótékony célra kívánják felajánlani. Ez egy szép gesztus!

Megegyeztünk abban, hogy március elején átvehetem a kerékpárt. Ez azért volt fontos, hogy az indulás előtti edzések tapasztalatai alapján lehessen még alakítani a gépet, pótolni a hiányosságait.

Sajnos csak április közepétől használhattam, ezért az út alatt voltak gondjaim, ami talán megelőzhető lett volna.

Édesanyám 86 éves, sajnos nem teljesen egészséges. Fizikuma gyenge, ezért sok mindent nem tud önállóan megoldani. Mi lesz vele, ha a „kisfia” nem lesz otthon? Ez is sokat foglalkoztatott a felkészülés alatt. Testvéreim más városban élnek, de tudtuk, hogy ő nem szívesen hagyná el Szentest, baj esetén bízik a helyi orvosokban. Ő szerette volna, ha nem megyek el, ám érezte, hogy ebben nem tud befolyásolni.

Váratlan megoldásként felvetődött egy lehetőség arra, hogy nyugodt lehessenek a távolban is, és édesanyám is biztonságban érezhesse magát. A közelmúltban adták át anyukám lakásának szomszédságában a református egyház idősek otthonát. Félve mondtuk el anyukámnak az elképzelésünket, mert az idősök általában ragaszkodnak a megszokott környezethez. Gondolom, ő is érezte, hogy távollétemben ott gondoskodnak róla, mert örömmel elfogadta azt.

Laci fiamnak és kedvesének, Eszternek átadtam 4 hónapra a lakásomat, hogy ne legyen elhanyagolva, különös tekintettel arra, hogy kb. 40 cserepes virágom van. Úgy gondolom, hogy örömet szereztem ezzel nekik.

Korábban sosem tanultam az angol nyelvet. Ez tarthatatlan! De mit lehet ezen segíteni alig több mint fél évvel az indulás előtt?

Sikerült megbeszélni a gimnázium igazgatójával és az egyik angoltanárnővel, hogy néhány hónapig bejárhatok az egyik 9. kezdő angolos osztályba. Hamarosan megtudtam, hogy ebben az osztályban olyan gyermekek tanulnak, akik már 3-8 éve foglalkoznak az angol nyelvvel. Mit tudok én itt tanulni mint gyenge kezdő?

Megíértém a tanárnőnek, hogy jól fogok viselkedni: nem eszem, nem iszom az órán, nem rágózom, nem kések el az órájáról, nem beszélgetek, és nem hagyom el az órát kicsöngetés előtt. Azt mondta, hogy neki ez kevés, mert meg kell írnom minden dolgozatot. Kicsit megijedtem, de igyekeztem napi 2-3 órás tanulással valamennyire megfelelni a követelményeknek. A szódolgozatokkal nem voltak nehézségeim, ám a nagydolgozat nemigen sikerült, mert mire a feladatot megértettem, tanárnő közölte, hogy adjuk be a dolgozatunkat. Ennek ellenére hasznos volt az óralátogatás, azonban a komoly tanulás majd Peking után kezdődik.

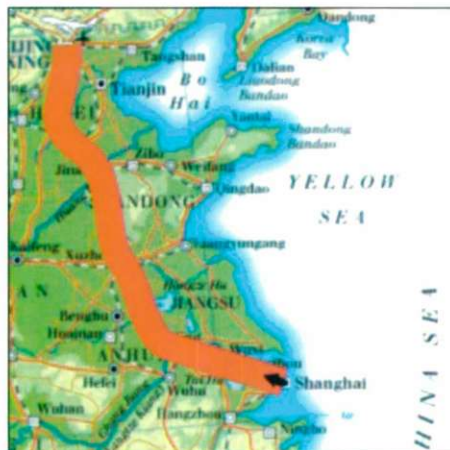
Az útvonal terve

A tervezés kezdeti időszakában az volt természetes, hogy Oroszországon és Mongólián keresztül juthatok majd el Kínába. Tanulmányoztam a térképet, elképzeltem, hogy merre megyek, de az utakról és hegyekről nem tudtam bővebb információkat beszerezni. Közben tájékoztattak arról, hogy nemcsak a kínai vízum megszerzése jelenthet problémát, hanem az orosz is. Hamarosan töröltem ezt az elképzelésemet azért is, mert egyedül végigmenni ezen a szakaszon nem csak a fizikai megpróbáltatások jelenthetnek gondot. Arra nem is gondoltam, hogy társsal menjek, arra pedig különösen nem, hogy jármű kísérjen. Nem szégyellem, de féltem ettől az útvonaltól.

A másik lehetőségem az volt, hogy elinduljak nyugati irányban, és valahol elérjem az Atlanti-óceánt.

Innen átrepülök az amerikai földrészre az óceán partjára. Majd átbiciklizek a másik oldalra, a Csendes-óceán partjára, ahonnan repülővel érek kínai területre.

A térképek tanulmányozása után az alábbiak szerint terveztem meg az utamat:

Szentés – Budapest – Wien –
Salzburg – Basel – Dijon –
Limoges – Bordeaux – Bilbao –
Gijón – Vigo – Porto – Lisboa –
repülővel New York – Hamilton –
Thunder bay – Winnipeg – Regina
– Calgary – Banff – Vancouver –
Victoria – Vancouver –
repülővel Shanghai – Nanjing –
Xuzhou – Jinan – Beijing

A tervemet az is befolyásolta, hogy leányomék 5. éve élnek Kanadában, Hamiltonban. Ez a város kb. az út felénél van, ahol kisebb pihenőt tarthatok, és eltölthetek néhány napot az unokáimmal is.

Úgy érzem, hogy ez az útvonal kevésbé veszélyes, számításaim szerint kissel hosszabb is, mintha keleti irányba mennék. Így emiatt nem lehet lelkiismeret-furdalásom.

Végül megfelelő fizikai felkészültséggel, egészségi állapottal, anyagi háttérrel és egy új kerékpárral indulhattam útnak, reménykedve, hogy a 90 napos, közel 12 ezer km-es utat teljesíteni tudom, és egészségesen térhetek vissza Szentesre.

Búcsú Szentestől

Az utolsó éjszakám nem volt nyugodt, mert sokat meditáltam az útról, a rám leselkedő veszélyekről, és arra a következtetésre jutottam, hogy a tervem örültség.

– Miért kell ezt nekem vállalnom? Hiszen senki sem kényszerít erre!

Mit akarok ezzel bizonyítani? És kinek?

Elsősorban magamnak, és talán azt, hogy alapos felkészültséggel, fegyelmezett életmóddal még ilyen „öreg” korban is sok mindenre képes az ember.

Túl lehet-e élni egy közel 12 ezer km-es utat úgy, hogy elmúltam hatvan-négy éves? Nem éreztem realitását! Nem tudtam elképzelni, hogy egy ilyen hosszú úton ne kapjak valamilyen betegséget, különös tekintettel arra, hogy 3 földrészen haladok keresztül. Lehetséges baleset nélkül eljutni Pekingig? Kizárt dolog! De nincs visszaút!

Elsüllyednék a szégyentől, ha bármilyen indokkal visszalépnék. Ezt már nem tudom megtenni!

Kevés alvás után nagyon szép reggelre ébredtem. Sütött a nap, langyos és enyhe szél fúj, ideális kerékpáros idő volt. Az éjszakai negatív gondolataim elmúltak, izgalommal, de boldogan vártam a búcsú pillanatait.

Fél 9-kor találkoztam a helyi kávézóban – ami a kedvemért korábban kinyitott – egy volt tanítványommal (Zsukkával), aki ragaszkodott egy bőséges búcsúreggelihez, természetesen a számlát ő rendezte. Később a szenior úszótársaim társaságában

töltöttem néhány percet, majd átsétáltunk a Kossuth térre, ahol már sok ismerős, barát és rokon készült elköszönni tőlem.

még tartott velem. Örkényben egy korábbi kolléganőmmel találkoztam egy városi rendezvényen. Ott is elbúcsúztattak néhány biztató szóval. Már sötétben és zuhogó esőben érkeztem meg Budaörsre, a lányom anyósáékhoz. Még utoljára bőségesen megvacsoráztam, jót aludtam, majd kiadós reggeli után az utolsó rokonoktól is búcsút vettem. Legközelebb a lányomékkal találkozom kb. 40 nap múlva.

Már csak két nap Magyarországon

Szeles időben haladtam a határ felé. Győr előtt megijedtem, mert a bal térdemben minden kerékhajtásnál éles fájdalmat éreztem, ami

Kicsit elérzékenyültem, amikor a beteg édesanyámtól elbúcsúztam, mert féltem attól, hogy valamelyikünk nem éli túl a 90 napot, lehet, hogy utoljára látjuk egymást.

Elköszöntem mindenkitől, és tanítványaim, valamint kerékpáros „kollégák” kíséretével elhagytam a várost. Volt, aki a Tisza-hídig, volt, aki Csongrádig, mások Kiskunfélegyházáig, egy fiatal pedig Kecse-

többszörös tekerés után sem csökkent. Mi lesz, ha ez a fájdalom nem szűnik meg, esetleg erősödik? Nagyképűen elindulok Peking felé, aztán már a határ előtt fel kell adnom? Már a gondolata is megviselt! Szégyenemben nem mertem volna visszajönni Szentésre!

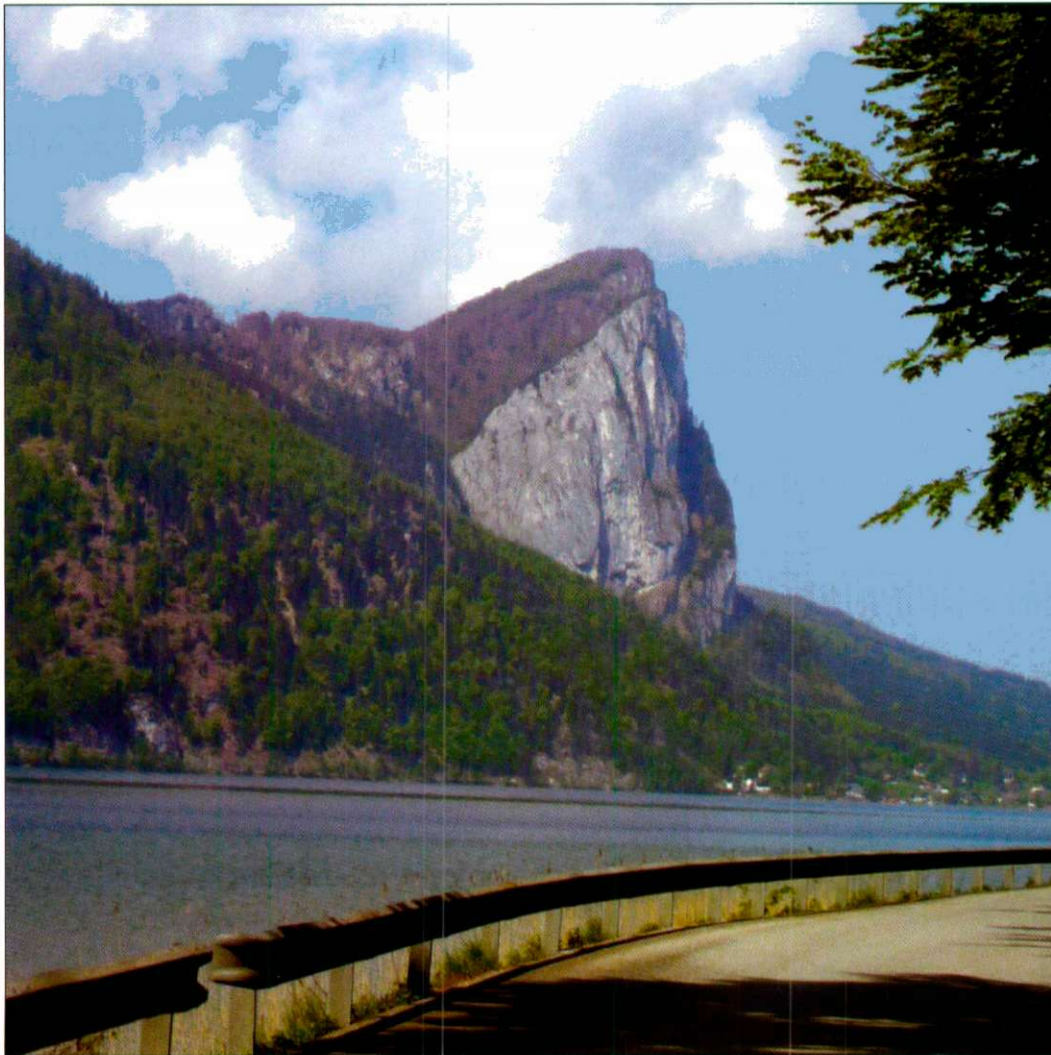
„De aztán a Fastum gel segített!” Néhányszor bedörzsöltem a térdem,

amitől két nap után meggyógyult, és egész hosszú utamon nem volt több problémám vele.

Másnap találkoztam Filep Ali barátommal, aki egy csoporttal kirándult Fertődön. Köztük volt Császár Angéla színésznő, akiről fiatal koromban ábrándoztam, annak idején szívesen kerültem volna vele közelebbi ismeretségbe. Most is nagyon kedves volt.

Európa

A 3. napon már Ausztriában voltam. Igyekeztem a Duna-parti kerékpárúton haladni, ami szép és hangulatos, de nem mindig vitt jó irányba.

Úgy terveztem, hogy Baselig a korábban már megismert úton haladok, mert emlékezetem szerint az Alpok északi szélén nehezen leküzdhető hegyek nélkül is eljuthatok. Sajnos tévedtem. A Linz – Salzburg – Bregenz – Basel szakasz nehezebb volt a vártnál. Ennek két oka lehet:

egyrészt talán mégsem voltam fizikailag eléggé felkészült, illetve 64 évesen ez már más terhelést jelent nekem, másrészt, ami valószínűbb, hogy az emlékezetemmel van a baj. Kicsit elkeseredtem, mert tudtam, hogy ennél még sokkal keményebb hegyeket kell legyőznöm.

Többször eltévedtem a nem egyértelmű tájékoztató táblák miatt, legjobban a Schaffhausen-i vízesésnél, a német–svájci határon.

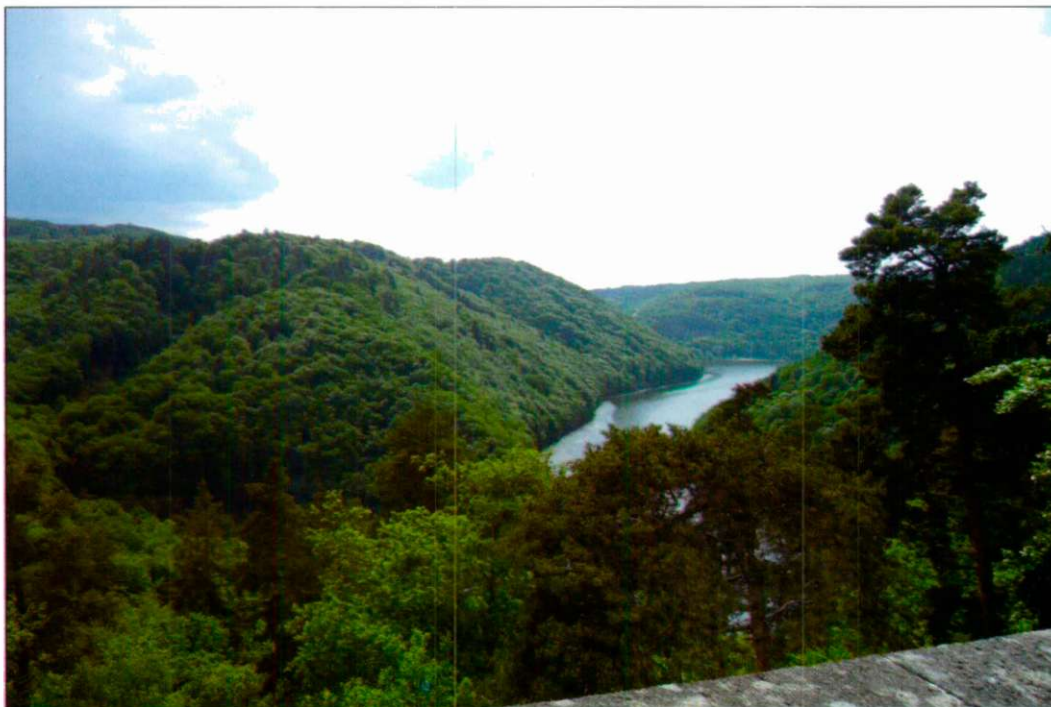

Basel előtt az országút mellett találtam egy csaknem új Nokia telefont. Sajnos nem sikerült kapcsolatot teremteni a gazdájával. Hazaérkezésem után egy telefonos boltban működőképessé tették.

Azt már otthon elhatároztam, hogy a hosszú úton nem vadkempingezem. Sajnos sokszor gondot jelentett, hogy nem találtam megfelelő szálláshelyet, ezért szállodába kényszerültem a kemping helyett.

Eredeti terveim szerint a franciaországi óceánpartot Lyont elhagyva a Francia középhegységen keresztül szerettem volna elérni, de mivel az eddigi hegyek is próbára tették fizikumomat, Gijon és Moulins érintésével haladtam Limoges felé. A térkép szerint Vesoulig könnyű útra számítottam, ennek ellenére sík terep alig volt, a 163 km teljesítéséért több mint 12 órát ültem a kerékpáromon. Innen viszont Moulinsig kellemesen hullámszórt az út, a szél is segített. Élveztem a biciklizést, fáradtságot nem éreztem. Ez az érzés csak két napig tartott, mert Limoges előtt talán az eddigi legnehezebb szakaszt kellett leküzdenem. Voltak nagyon szép szakaszok, de nehezen haladtam. Elkerültem Limoges belvárosát, hogy ne veszítsek sok időt. Napokon keresztül keményen

meg kellett küzdenem a hegyekkel. Ha nem is kétvállal, ám pontozással mindig sikerült győznöm.

Egy hatalmas jégesőt egy boltban vészeltem át, egy nagy záport az út melletti lepusztult buszváróban.

Franciaországban az esővel szerencsém volt, mert rövid ideig tartottak, és mindig be tudtam húzódni valahová. Bordeaux-ban egy vendéglőben ért el az eső, ahol diákokkal együtt megebédeltem. Kívül nyugodtan sodorták a füves cigit.

Az első igazán nagy élményemet akkor éltem át, amikor Mimizannál megláttam az Atlanti-óceánt. Gyönyörű volt a „plage”, a víz viszont hideg. Az utolsó szállásom Franciaországban Biarritz-nél volt. Itt is csodaszép a part, de a város is nagyon tetszett.

Az óceánparti St. Jean de Luzban egy utcai futóversenynek (félmaratoni) voltam tanúja. A verseny végén

sok masszőr lazította az elfáradt, elmerevedett izmokat.

Abban reménykedtem, hogy Spanyolországban az óceán partján haladva hegymászás nélkül gyönyörködhetek a tájban, ezzel szemben legtöbbször a partot elhagyva a Kantabriai hegység jelentős emelkedőivel kellett küszködnöm.

Santandert megkerülve értem Torrelavegába, ahol szállásként először egy lepusztult bordélyházhoz inkább hasonló panziót ajánlottak, ahonnan félve menekültem egy szállodába, mert kemping nem volt.

Mivel nem nagyon élvezhettem a part menti utakat, úgy döntöttem, hogy La Coruna érintése helyett, Gijon után megkerülve a Kantabriai hegységet, elindulok lefelé, Vigo felé Lugo és Orense érintésével. A hegyeket így sem tudtam elkerülni, ráadásul több gondot jelentettek az ismétlődő és tartós esők is. A drágán otthon vásárolt „szuper esőkabátom” csak kétszer használatos, mert utána már a legkisebb eső is átfolyt rajta. Haladnom kellett, így sok ruhám átázott. Egyszer egy kis kocsmában várakoztam, amíg a rajtam lévő vizes ruha meg nem száradt. Elhatároztam, hogy Vigoig vennem kell valahol esőkabátot, mert elkezdtem aggódni az egészségemért. Ez Porrinoban sikerült, ráadásul egy tartalékot is vettem.

Sajnos ezek sem váltották be a hozzájuk fűzött reményeimet.

Spanyolországban többször tértem be kisebb kávézókba enni vagy inni valamit. A kiszolgálópult és az asztalok környéke tiszta volt és kulturált. Viszont annak okát nem értettem meg, hogy a pultnál a bárszékeken ülő vendégek miért szórnak minden szemetet maguk alá. Így szalvétát, zsebkendőt, csikket, üres cigarettás dobozt, ételmaradékokat. Ezzel nem foglalkozott a személyzet.

Vigo után nagyon jó napom volt: se hegy, se eső, se szél, hanem napsütés és kellemes hőmérséklet. Szép időben értem portugál földre. Meglepetésemre az ottani árak megfeleltek a hazaiaknak, esetenként még olcsóbban tudtam enni, és a ruhaneműk sem drágák.

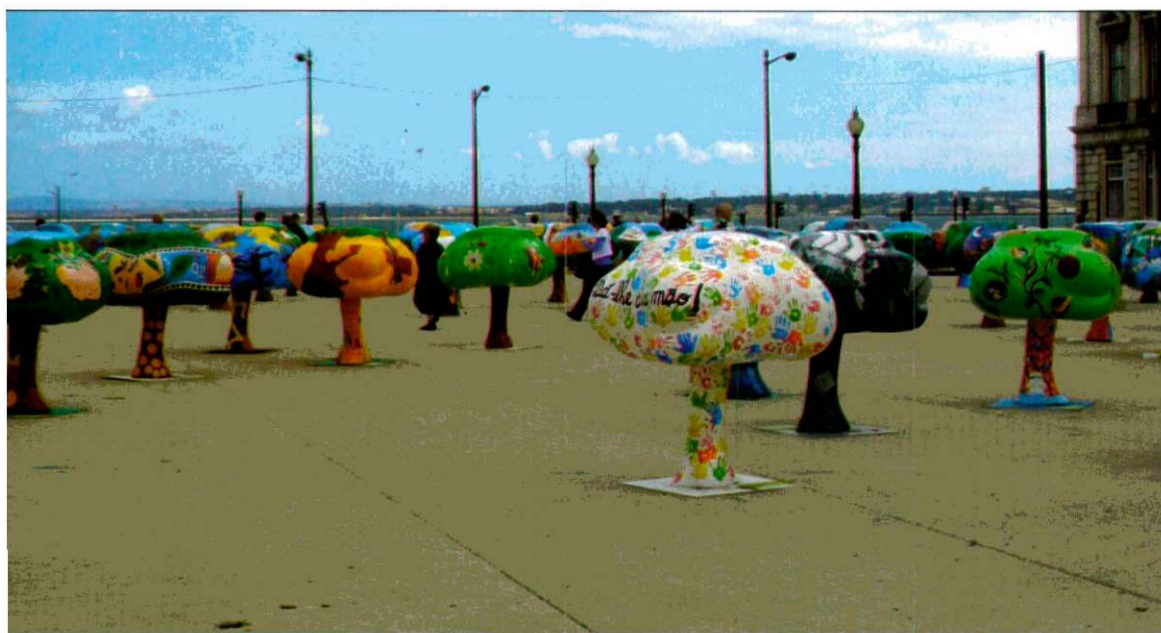
A következő napon szinte megállás nélkül esett az eső változó intenzitással, de mivel már közel voltam Lisszabonhoz, megtehettem azt, hogy sok időt tölthessek kávézókban. Portóban nehéz volt közlekedni, mert a gyakori macskakő szétrázott a kerékpárommal együtt, valamint a városon belül is sok

volt az emelkedő. A Lisszabon előtti éjszakámat egy takaros kisvárosban, Martinho do Portóban töltöttem. Itt egy középkorú hölgy szólított meg, ajánlva a panzióját. Kellemes hely volt, reggelit is kaptam. Nem volt drága. Sokáig lustálkodhattam, mert nem voltam messze a lisszaboni óceántól.

Nyugodt tempóban érkeztem meg május 28-án, de nem könnyen találtam meg a főváros központját. Sajnos az ajánlott panzióban nem volt hely, a kemping messze, így a Rossio téren egy nagyon drága szállóban töltöttem az éjszakát. Örültem ennek a helynek, mert több órán keresztül tudtam internetezni, a kerékpárt is bevihettem az épületbe.

Az egyik téren több mint 100 gombát helyeztek el, amikre gyermekek festettek.

Reggel kimentem a reptérre – mert a tervezettnél sokkal hamarabb értem ide –, hogy elcseréljem a jegyemet egy korábbi járatra. Ez sikerült, de fizetnem kellett 168 eurót. A gépem másnap reggel indul New York-ba Zürichen keresztül.

tül. Visszatérve, a központban megtaláltam egy internetezőt, ahová a nap folyamán többször is bementem. Tettem egy 43 km-es kirándulást Lisszabonban az óceán környékén, majd betértem még egyszer internetezni, és feltölteni a fényképezőgépem elemét. Ezután egy étterem teraszán megvacsoráztam, ahol eszembe jutott, hogy az internetezőben felejtettem a töltőmet. Rohantam vissza, de már zárva találtam. Nagyon elkeseredtem, mert annak hiányában nem tudok majd képeket készíteni New York-ról. Éjfélkor kibicikliztem a reptérre, elhelyezkedtem egy padon, majd rövid pihenő után előkészítettem a csomagjaimat és a kerékpáromat az utazásra. Hat óra előtt megjött a csomagok fóliázását végző fiatalember, aki a lehetőségeihez képest szépen becsomagolt mindent. Ezért összesen 80 eurót fizettem, később a kerékpár mérete miatt még 50 eurót. Felkészülve és megkönnyebbülve vártam a gép indulását. Zürichi átszállással kellemes utazás után érkeztem meg New York-ba, ahol kellemtelen meglepetés ért.

Egyesült Államok és Kanada

Türelmesen várok a futószalagnál a csomagjaim megérkezésére. Egyre kevesebb csomag volt a szalagon, és már csak kevesen várták a csomagjaikat. Néhány perccel később azt vettem észre, hogy egyedül maradtam. Arra gondoltam, hogy a kerékpár miatt késnek a csomagok, de kezdtem türelmetlen lenni. Hiába próbáltam érdeklődni, nem akartak tudomást venni a problémámról.

Angol nyelvtudás hiányában felhívtam a vejemet, Gergőt, akinek elmondtam, hogy mi történt. Szintén segítségemre volt a Los Angelesben élő volt szentesi Haraszi Tegze is. Hamar kiderítették, hogy a svájci légitársaság engem New York-ba utaztatott, de a csomagjaimat csak Zürichig. Mai napig nem értem, hogyan követhettek el ekkora hibát. Közölték velem, hogy esetleg 3 napot is várhatok, mire a csomagot utánam küldik. Gergő végül meggyőzte az illetékeseket, hogy nekem mielőbb tovább kell mennem. Kaptunk egy

ígéretet, hogy mindent megtesznek a csomag holnapi megérkezéséért, addig pedig helyezkedjek el egy közeli szállóban, ahová a reptér busza elvisz. Ennek költségeit Gergő magára vállalta.

Kényelmes helyem volt és jó éjszakám, de izgalommal vártam a másnapot, hogy a csomagjaim megérkeznek-e. A szálló busza visszavitt a reptérre, ahol türelmetlenül vártam a zürichi gép érkezését.

A gép megjött, a csomagokat azonban csak több órával később kaphattam meg. Kora este már nem volt értelme elindulni Manhattan felé, ezért újra szállodába mentem, de most már ennek költségeit én fedeztem. Ezen az úton már eddig is több szállodában voltam, mint egész életemben összesen. Ezért nem ismertem a szokásokat és előírásokat, mit illik és mit nem, ami miatt voltak nehézségeim.

Korán ébredtem, átnéztem a csomagokat, a kerékpárt, és elindultam Manhattanba.

Kicsit tartottam az úttól, de végül egyetlen eltévedés nélkül érkeztem meg. Kevés ismeretem volt már New York-ról, mert az atlantai út alatt már jártam erre. Legfontosabb teendőm az volt, hogy találjak egy olyan műszaki áruházat, ahol vehetek töltőt és elemet a fényképezőgépembe. Sajnos sikerült, de a lányom szerint ciklámen színe miatt ki vagyok téve az azonos neműek zaklatásának. Hát ez volt, ezt kellett szeretni. Szerencsémre senki nem akart ismerkedni velem.

Sokat tekeregtem a Broadwayn és környékén, közben a Centrál Parkban is.

Nyolc nap alatt érkeztem meg a kanadai Hamiltonba, a lányomékhöz. A nyolc nap tartalmazott nehézségeket, de maradandó élményeket is. Azt gondoltam, hogy Pennsylvánián keresztülhaladni nem jelenthet gon-

dot. Az első nap valóban könnyű volt, ha a jelentős eltérést nem számítom, utána napokon keresztül nehéz hegyi szakaszok következtek, elsősorban a Pocono hegység környéke.

Közben megláttam egy kerékpáros boltot, ahol alapos átnézés után a szerelő ajánlotta a kitágult lánc, valamint a hátsó lánckerék cseréjét. Ezt elfogadtam, mert a váltások nem voltak zökkenőmentesek. Utána viszont érezhető volt a különbség.

Az első tárcsaféknél is volt egy rejtély, mert nem értettem, hogy miért súrlódik a fékbetét teljesen rendszertelenül. Kicseréltettem, de a súrlódás továbbra is megmaradt. Logikus választ csak néhány ezer km-rel később kaptam, addig viszont keveset használtam az első fékemet, mert féltem, hogy teljesen elkopik.

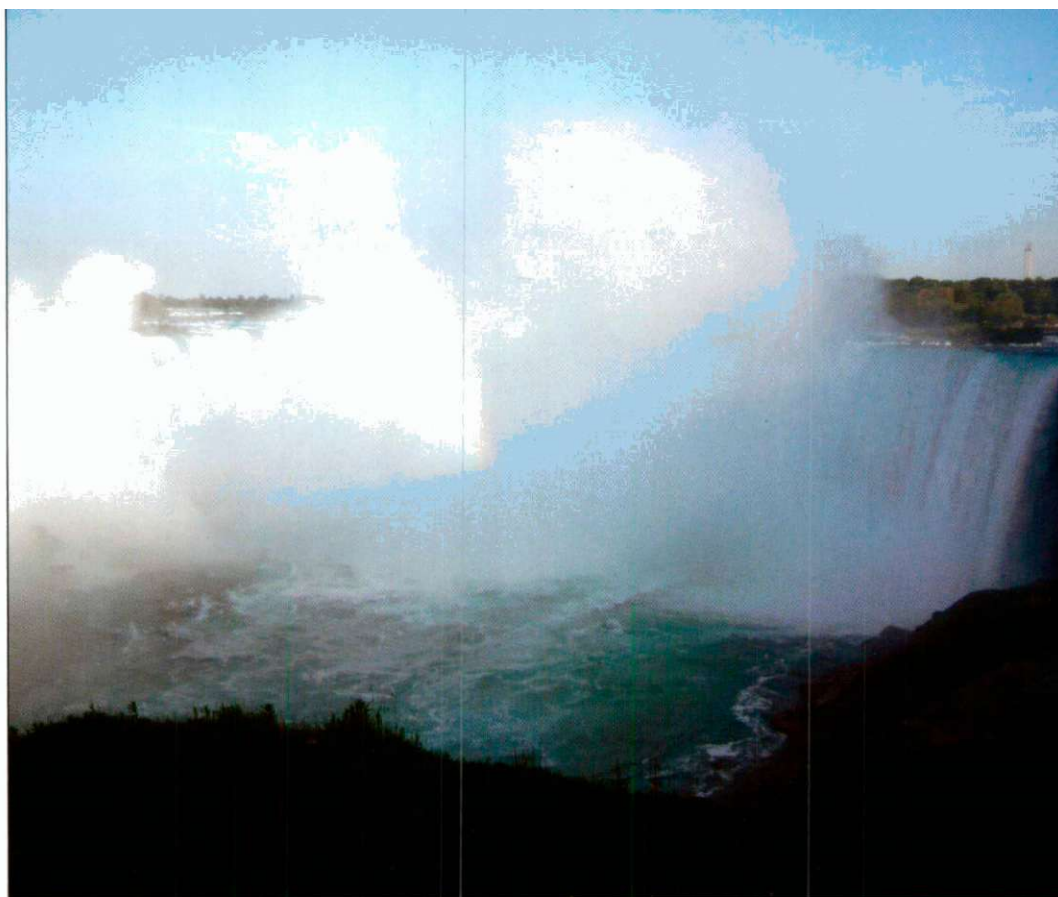

A Pocono hegység után megérkeztem a Seneca-tóhoz. Bízam abban, hogy a partján maradhatok, és már nem találkozom nehezen kezelhető hegyekkel. Így is történt. Útközben érdekes játék- és ajándékboltokat láttam.

Rochester érintésével közeledtem a Niagara felé. Előtte nem találtam kempinget, ezért egy motelnél érdeklődtem, hogy kerékpárosként kaphatok-e szállást. Ezen jól mosolyogtak, hiszen miért ne kaphatnék! Nagyon meglepődtem, hogy a kerékpárt is magammal vihetem a szobámba. Ettől kezdve nem mentem olyan

kempingekbe, ahová csak kerülővel juthatok el.

A Niagaránál nagy szerencsém volt, mert egy kis eltérés az eredményezett, hogy láthattam a vízesés amerikai és kanadai részét is. Amikor egy hídon át akartam menni a kanadai oldalra, nagyon komoly ellenőrzést kaptam.

Csak akkor engedtek át, miután megmutattam a vancouveri repülőjegyemet Sanghajba, és igazoltam, hogy a lányoméék több év óta élnek Kanadában. Ezen a napon nem volt nagy tömeg a Niagaránál, így kerékpárral is megközelíthettem. Nagy élmény volt!

Hamilton

Nem messze a Niagarától, már sötétben találtam egy motelt. Kivételesen sokáig aludtam, mert már nem voltam messze Hamiltontól. Az út menti táblák szerint 60 mérföldre van. Akkor jutott eszembe, hogy USA-val ellentétben, Kanadában km-ben mérik a távolságot, amikor már sok km-rel elhaladtam a hamiltoni elágazás mellett.

Végül ez sem jelentett gondot, mert a lányoméék csak délután 4 óra körül jöttek meg a nyaralásból. Éppen a házuk előtti lépcsőn ültem, amikor a család megérkezett.

Eddig 5125 km-t tettem meg, tehát csaknem az út fele teljesítve.

Június 7. és 14. között voltam a lányoméknál. Részben így is terveztem, de a jelentős előnyöm – többnapos – birtokában ennek nem is volt akadálya. Nem tudom, hogy mennyit fogytam eddig, mindenesetre jó volt

egy hétig annyit enni, amennyi jólesett.

Sokat pihentem, bár itt is voltak halaszthatatlan programjaim. Legfontosabb volt, hogy a kerékpárt egy teljes szerviz céljából egy szakemberre bízam. A szomszédos Dundasban már vártak, mert be voltam jelentve. Cserélni kellett a középtengelyt – több ezer km óta kopogott. Közölték, hogy az előző gyenge minőségű volt, szerencse, hogy idáig eljutottam. Mindent alaposan felkészítettek a további 6 ezer km-re.

Megvettük az alábbi részletes térképeket: Ontario, Manitoba és Saskatchewan, Alberta és British Columbia. Néhányszor Marci unokámat vittem úszni, és voltunk kétszer uszodában valamennyien. A gyerekekkel a játszótérre is kimentem.

Mindezek mellett Cintia mindenemet kimosott. Átnéztük a holmimat, így néhány dolgot nem vittem tovább magammal, mert úgy éreztem, hogy felesleges. Esténként a gyerekeket felügyeltem, mert a szülők csak ilyenkor tudtak programot szervezni maguknak. Az egyik estém nem volt nyugodt, mert Minna sokszor felsírt. Nem volt megelégedve a társaságommal, az anyukáját hiányolta. Nehezen, de sikerült megnyugtatni.

Az indulás előtti napon alaposan áttanulmányoztuk a térképet, igyekeztünk a legjobb útvonalat megtalálni Kanadán keresztül.

Nem volt könnyű vidáman elbúcsúzni, mert ezen a reggelen is voltak rossz előérzeteim. Közel 5 ezer km-en keresztül nem számíhattam segítségre, és át kellett mennem a Sziklás hegységen, amitől tartottam. Azt sem tudhattam, hogy mennyi medve fogja elállni az utamat.

Cintia rendelt nekem szállást a kb. 300 km-re lévő Tobermoryban. Ezt 3 nap alatt kellett megtennem, tehát rohanni felesleges volt. A megérkezésem előtti éjszakát a Wiartoni-öböl partján egy kempingben töltöttem el.

Vacsorám elfogyasztásánál rengeteg sirály is besegített. Nagy harcot folytattak egy-egy falatért. Ez az éjszaka hideg volt, de még délelőtt is sok ruhát hagytam magamon. Ennek a szakasznak érdekessége volt, hogy a 6-os főúton haladva értem egy földnyelvre, aminek végéről komp szállított át háromórás úttal a másik oldalra, ahol a 6-os út folytatódott. Tobermory egy nagyon kicsi falu sok üdülővel, szállóval, motellel és kempinggel, valamint néhány bolttal és étteremmel. Az én szállásom egy nagyon szép erdőben volt.

A Superior-tóig az út elég unalmas volt, kisebb dombokkal és ellenszéllel. Gyakran volt enyhe eső, ez a haladásomat nem zavarta. Bild River előtt egy autó megállt az út szélén. A vezető kiszállt, és lelkesen integetett, majd magyarul köszönt. A férfit Csokai Jánosnak hívták, aki az olimpiai bajnok Hegedűs Csabával volt a birkózó-válogatott tagja. Érdekes, hogy a feleségét Szentesi Évának hívták.

Meghívtak ebédre, majd kaptam tőlük telefonkártya kódokat és számokat, ezekkel később több órát tudtam beszélgetni. Szerették volna az utamat anyagilag is támogatni, de a nyaralásról érkezve csak 22 dollár volt a zsebükben. Búcsúzáskor ezt átadták nekem.

A Superior-tó partjánál kellemes az út, szép erdők mellett is haladhattam Wawáig, ahol egy fiatal magyar állatorvos szólított meg.

Rövid beszélgetés után figyelmeztetett, hogy hamarosan medvékkel is találkozhatok. Érdekes tanáccsal látott el, ha ez megtörténik: legyen nálam egy zacskó chips, amit a medve felé kell dobni. Amíg a zacskóval kínlódik, én nyugodtan el tudok tekerni. Ezzel nem nyugtatott meg, mert kérdéses, hogy lenne-e időm a zacskót elővenni. Arra is felkészített, hogy a következő napokon lehetnek gondjaim a hegyekkel.

Számtalan indián rezervátumon haladtam keresztül vagy mentem mellett, volt, ahol jól felszerelt ajándékboltot is láttam.

Sajnos a tó körül megszűnt a telefonkapcsolat a hazaiakkal, mert nem volt térerő. Telefonfülkét is ritkán találtam. Amikor sikerült, akkor viszont állandóan megszakadt a kapcsolatom a lányommal. Thunder Bayig csak Marathon környékén voltak nehéz hegyi szakaszok, de a wawai fiatalember elmondása alapján sokkal rosszabbra számítottam.

Thunder Bayben kaptam egy hatalmas esőt, gyakran villámlott, ezért nem mertem továbbmenni. Viszont bementem a Subway-hálózat egyik étkezőhelyére, ahol nagyon sokat és viszonylag finomat ettem. Itt ízlésem szerint készítették el a szendvicseket, elfogadható áron. Kanadában végig elsősorban a Subway boltjait kerestem, itt pontosan tudtam, hogy mit fogok kapni a pénzemért.

Thunder Baynél elhagytam a Superior-tavat. 20 km-rel később érkeztem meg a Kakabekavízeséshez. Ez nekem talán még jobban tetszett, mint a Niagara, mert sokkal közelebből csodálhattam meg. Itt találkoztam egy népes motoros csoporttal, amelynek tagjai miután megtudták útertervem, őszintén elismerték azt, sok sikert kívántak hozzá.

Kanadában nem voltak nehézségeim a tájékozódással, mert Hamilton után mindössze három főúton haladhattam: a 6-oson, a 17-esen és az 1-esen. A városokon is könnyen jutottam keresztül.

Útközben néhány különleges turistával is találkoztam. Így egy háromkerekű biciklit kézzel hajtó fekete fiatalemberrel. Őt elől és hátul is biztosította egy-egy mikrobusz. Megtudtam, hogy jótékony céllal vannak úton.

Egy férfi alaposan megpakolt kézikocsit húzott maga után, és hátizsákot is cipelt. Egy kutya is kísérté úgy, hogy első két lábán kis cipőt viselt, mert a hosszú úton elkopott a talpa.

Találkoztam egy korombeli hölgygel is, aki egykerekű utánfutót húzott maga után. Már több ezer km volt a lábában.

Egy fiatal stoppolni próbált gördeszkájával, és két kutyájával, egyiknek csak három lába volt. Többször sikerrel, mert Vancouverből indult kelet felé.

Közel a 7000 km-hez egy motelben hajnalban erős hátfájásra ébredtem. A fájdalom hullámszerű volt, néhány másodpercenként ismétlődött. Próbáltam megmasszírozni, azonban a lapockám belső szélét nemigen tudtam elérni. Csak a reggeli órákban szűnt meg, de féltem, hogy nem végleg. Szerencsére csak reggeli után éreztem még a fájdalmat, utána teljesen elmúlt. Féltem, hogy a gyakori esők miatt komoly betegséget kapok. Nem kaptam. Az egész úton nem voltak már hasonló panaszaim.

Kenoráig szép úton haladhattam, könnyen kezelhető dombokkal. Elhagyva a várost elkezdett esni az eső, egyre erősebben. Éreztem, hogy az újabb esőkabátom is átengedi a vizet, a ruhám hamarosan teljesen átázott, mire végre megérkeztem egy jól ellátott bolthoz. Itt átöltöztem, és vettem egy újabb esőkabátot, majd ettem szendvicseket és banánt.

Winnipeg előtt 40 km-rel kempingben sátoroztam. Nem volt könnyű helyet kapni, mert valamilyen intézmény foglalta el. Érkezésemkor countryzene szólt, fiatalok sportoltak, idősebbek iszogattak. A zenére aludtam el 9 óra körül, de éjjel tűzijáték ébresztett. Csaknem fél óráig tartott, utána viszont elcsendesedett a kemping.

Winnipegben csak reggelizni álltam meg. A következő szálláshelyemen (Portage la Prairie), egy motelben szerencsém volt, mert láthattam a labdarúgó EB döntőjét.

A Winnipeg – Regina – Calgary szakasz nem jelentett nagy élményt. Az út legtöbbször egyenes, nagy ritkán van egy emelkedő, fa sehol az út mellett, település nincs, ha csak el nem hagytam a főutat néhány km-re valamelyik oldalon. Semmi árnyék! Nem tudom, hogy mit tettem volna, ha az évszaknak megfelelően meleg van. Cipelhettem volna magammal sok liter folyadékot!

Négy pályás úton haladhattam teljes biztonságban, mert csaknem az egész szakaszon volt leállósáv.

Egyébként is a közlekedő autósok nagyon figyelmesek voltak. Messziről jelezték egy rövid kürtszóval, hogy közelednek, így nem volt váratlan, amikor mellém értek, és akkor is nagy ívben kerültek ki.

Ezen a vidéken fekete madarak jelentek meg sárga szárnytővel az út mellett. Nagyon sokszor énekelve repültek mellettem vagy felettem. Nem zavartak, mert 4-5 m-nél közelebb nem merészkedtek.

Az útra gyakran felszaladtak a prérikuttyák „körülnézni”, ami többük halálát jelentette. Sokat közülük egészen közelről sikerült lefényképezni.

Regina közelében megálltam egy benzinkútnál, ahol egy újság címlapján olvashattam, hogy nem messze attól a helytől, ahol én tartózkodom, Virden előtt halálos balesetet szenvedtek kerékpárosok. Ők a cukorbetegéért vállalták azt, hogy Vancouverből bicikliznek Torontóig. Két középkorú férfi meghalt, két fiatal súlyos sérülésekkel került kórházba. Megtudtam, hogy a kísérő autójuk, amelyik biztosította őket, még a városban volt, amikor egy személyautó beléjük rohant. Megkerestem a baleset helyszínét. Azon a szakaszon nem volt leállósáv!

Nem tudom, hogy miért vannak az út mellett mobiltelefonok. Elejtik vagy elveszítik, esetleg eldobják? A svájci után ismét találtam egyet. Most a gazdájának szerencséje volt, mert egy motelben segítettek kapcsolatot teremteni vele. A készüléket visszakapta. Csak az volt érdekes, hogy ő az ontáriói Londonban lakik, ami a telefontól 2500 km távolságra van.

Medicine Hat előtti napon nagy viharra ébredtem. Kicsit vártam, hátha csökken a szél ereje. Nem így történt, nekem viszont el kellett indulnom. Gyakori emelkedőkkel az erős szél szinte fájdalmat okozott. 62 km után feladtam a küzdelmet, mert ehhez a távolsághoz 6 órára volt szükségem. Nem láttam értelmét, hogy továbbmenjek. Majd pótolom a kieső km-eket később.

Brooksnál gondolkodóba estem, mert kis kerülővel elmehettem volna az albertai Dinosaur Parkba. Erre azért gondoltam, mert a 6 éves Marci unokám több mint egy éve elhatározta, hogy őslénykutató akar lenni. Már rengeteget tud róluk, ismeri a latin nevüket is. Végül lemondtam erről, mert nem biztos, hogy hasznos információkkal szolgálhattam volna neki.

Calgary előtt újabb telefont találtam, de fedőlap és akku nélkül. Később tudtam meg, hogy pótolva a hiányosságait, működőképes lenne.

Calgaryban szerettem volna megszállni, de csak 20 km-rel később találtam kempinget egy dombon, ahonnan láthattam a téli olimpia síugrósáncát

és borbélyját. Ide az autópályán keresztül érkeztem, mert eltévedtem, de egy kerékpáros fiú elmagyarázta, hogy nyugodtan maradhatok, hiszen ezen a szakaszon szabad kerékpározni. A kempinget is az ő segítségével találtam meg. Tudtam inter-

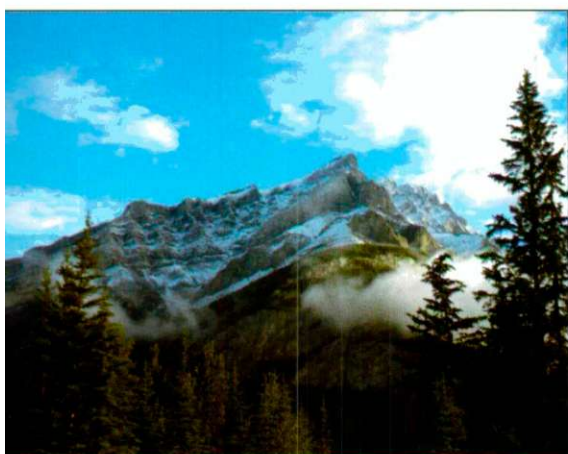
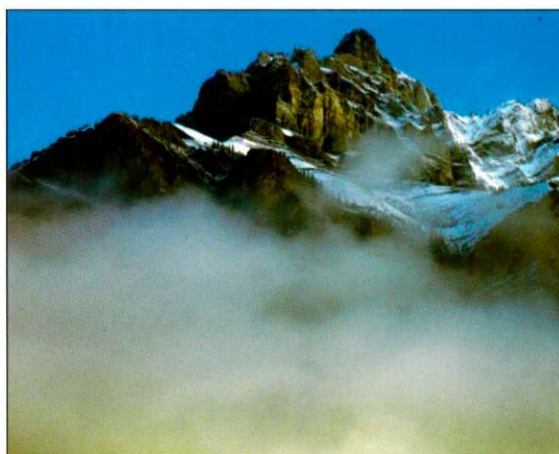
netezni, találtam telefonfülkét és egy boltot, ahol bevásároltam.

Arról tájékoztattak, hogy Kanadában számtalan moose-zal (jávorszarvas) fogok találkozni, de én csak egyet láttam. Ez csodálkozva rám nézett, majd komótosan átsétált mögöttem a másik oldalra.

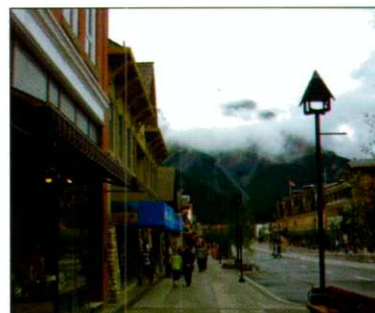

Reggel nagy izgalommal indultam el a Banff Nemzeti Park felé.

Már otthon is sokat hallottam arról, hogy ez a világ egyik legszebb területe. Előtte kezdődik a Sziklás-hegység, amit nagy izgalommal közelítettem meg, nem kis aggódással.

Az elmondások alapján féltem a hegyeitől, még inkább a medvéktől. Banffig, egy csodaszép kisvárosig jól bírtam a hegyeket, pedig volt egy 30 km-es erős ellenszeles szakasz. Az Amerikában elő Haraszi Tegze – akivel szinte napi telefonkapcsolatom volt – rábeszélte, hogy tartsak itt egy nap pihenőt. Úgy döntöttem, hogy 25 napos kanadai tekerés után megérdemlek egy nap pihenőt, „szabadságot”! A szálláskeresésben egy fiatal magyar pár segített, ők jelenleg Vancouverben élnek. Sokat kellett fizetnem a motelben, mert ezen a környéken minden drágább.

Annak ellenére, hogy a pihenőnapomon állandóan esett az eső, érdemes volt itt maradnom. A kerékpárt beadtam egy szervizbe, hogy ellenőrizték az állapotát, és cserélték ki az egyik elromlott km-órát. Sokat sétáltam, vettem kisebb emlék- és ajándéktárgyat, valamint egy újabb esőkabátot.

Találkoztam egy férfival, aki pici lányával, kerékpárral járja az országot. A kormány előtti gyermekülésen a kislány egy speciális áttétellel tud segíteni a haladásban.

A motel előtt kiesett egy madárfióka a fészekből. Megpróbáltam segíteni, de a „szülők” miatt nem tudtam megközelíteni, mert majdnem megtámadtak, mérgükben a saját csőrüket verték egy szikladarabhoz.

Legközelebb Lake Luisnél álltam meg, de csak annyi időre, hogy a biztonság kedvéért vegyek egy újabb esőkabátot és ennivalót. Golden előtt egy magyar családdal (Török Attiláék) találkoztam, s mivel közeledett az este, meghívtak vacsorára. Ők Salmon Armban élnek Goldentől 300 km-re, így megegyeztünk, hogy két nap múlva találkozunk náluk, ahol egy éjszakát tölthetek el.

Golden határában terméskövekből elkészítették a 2010-es vancouveri téli olimpia emblémáját.

Az éjszakát ennek a városnak a moteljében töltöttem. Szerettem volna Cintivel beszélni, de nem sikerült. Gondoltam, hogy majd reggel újra próbálkozom. Akkor sem sikerült. A mindent tudó füzetemet (ebben voltak az e-mail címeim, telefonszámok, a naplóm, stb.) a telefon mellé tettem, hogy indulás előtt még egyszer próbálkozom. Ez elmaradt, így a füzetem nélkül indultam el. A motel kulcsát egy lezárt postaládába kellett bedobnom. Néhány km után megálltam

a „Husky” benzinkútnál, ahol nagyon kulturált étterem is volt. Amikor leültem, észrevettem egy telefont a falon. Úgy gondoltam, hogy teszek még egy kísérletet, hogy beszélni tudjak a lánnyal. A kormánytáskából ki akartam venni a füzetemet, hogy megnézzem a telefonszámot, amikor döbbenten vettem észre annak hiányát.

Érdekes volt útközben az „Elvarázsolt erdő”.

Vissza kellett mennem a motelhez, de sajnos a recepció csak 11 órakor nyit ki. A postaláda lelakatolva! Mit tudok tenni? Eszembe jutott, hogy van néhány tartalék küllőm. Kínlódva próbáltam kipiszkálni a kulcsot, ami végül 6.-7. kísérletre sikerült. Nem tudom, hogy mi történt volna, ha valaki észreveszi. Hogyan magyaráztam volna ezt meg bárkinek?

Ha nem állok meg reggelizni, akkor a füzet hiányát csak 150 km után, a legközelebbi szálláshelyen vettem volna észre. Kellemetlen lett volna visszajönni érte, amivel két napot elvesztettem volna. Tehát nagy szerencsém volt!

Már szinte el is feledkeztem arról, hogy a környéken medvék is élnek, amikor megláttam egyet legelészni az út szélén. Gyorsan megálltam és lefényképeztem, de úgy éreztem, hogy a közelebbi képen majd jobban látszik. Elővettem a lányom által vásárolt „medvesprayt”, és a hónom alá szorítva elindultam a medve felé. Sajnos a medve gyávább volt, mint én, mert elvonult a bokorba. Elindultam az irányába, de nyoma veszett.

Továbbhaladva megálltam a „Miniaturland”-nél, ahol számtalan ország építkezési stílusait mutatták be kicsiben.

Négy mexikói kerékpárossal is találkoztam, akik szintén Vancouverbe igyekeztek. Salmon Armban a Török család szeretettel fogadott.

A vendéglátás szuper: mosás, varrás, jó vacsora és reggeli. Vacsora után megnéztük a kikötőt, ahol heti 5 ezer dollárért lehetett hajót bérelni, valamint láttam indián kenukat is.

Reggel Attila nekem adta a fejevédőjét, mert az enyém idétlenül állt rajtam: valószínű, hogy a fejemben volt a hiba. Kaptam az útra narancslevet és kolbászt is.

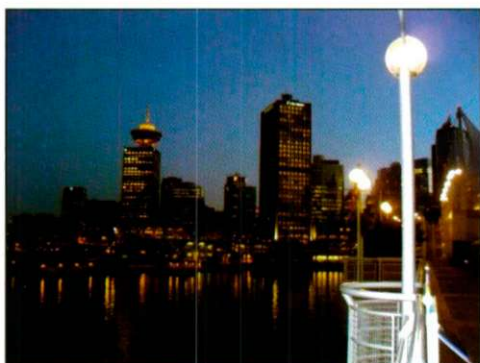
Kampoops után csaknem 300 km-en keresztül az egész utam legkülönlegesebb tájain haladhattam. Ezen a szakaszon 9408 km-nél kaptam az 1. defektemet. Az utam legtöbbször magasan a Thompson folyó felett vezetett. Ez a rész nekem jobban tetszett, mint Banff környéke. Fentről nézhettem a hömpölygő folyót.

Hell Gate Canyonnál drótkötélpályán utaztam felette. Érdekes volt, hogy közvetlenül a folyó partját végig követte egy vasútvonal, ahol az egy, esetleg két mozdony húzta maga után a hullámos úton a több mint száz vasúti kocsit. Ezt a vonalat állítólag kínaiak építették.

Az utolsó szakaszt Vancouverig Törökékkel terveztem meg. Szerintük még egy nagyon nehéz szakasz vár rám, mégpedig Hope után. Ez valóban így volt, de szerencsémre nem tartott sokáig.

Vancouver előtt bementem egy információs irodába, hogy tájékozódjak a szálláslehetőségekről. Megtudtam, hogy kemping csak a várostól távol található, viszont telefonon keresnek nekem helyet valamelyik belvárosi szállóban. Ez sikerült, így különösebb izgalom nélkül közeledtem Vancouver felé.

Hamarosan egy autós állt meg előttem, és barátságosan köszönt, természetesen magyarul. Gyorsan megegyeztünk, hogy a szállodát lemondva náluk töltöm az éjszakát. Mivel ismét hamarabb értem ide, el kellett intézni a repülőjegy cseréjét közelebbi időpontra. Végül három napot töltöttem Molnár Lacinál és Csillánál, valamint Sofi lányuknál. Ez alatt teljes ellátást kaptam, korlátlan

internethasználatot, és megmutatták a várost. Elvittek egy olyan fagylatozóba, ahol 281 féle kapható. Egyik este egy másik magyar családnál vendégeskedtünk. Ebben az időben szervezett egy pikniket a vancouveri Magyar Ház a külvárosban, ahol csaknem 300 magyar vett részt. Ettünk, ittunk, beszélgettünk, a magyar csapat pedig focimeccset játszott a horvátokkal. Este a helyi magyar rádió beszélgetett velem, amit hazaérkezésem után megismételt.

A repülőút előtti napon még átlátogattam Vancouver-szigetre, Victoriába, ahol Balogh János és felesége vendégszeretetét élvezhettem. Bemutatták a várost, a helyi Parlamentet és a világ egyik legkeskenyebb utcáját.

Nagyon sok finomságot kaptam. János segített becsomagolni a kerékpárt, amihez szerzett egy dobozt. Kaptam egy bőröndöt is, hogy könnyebb legyen a csomagjaimat feladni a repülőre. Másnap kikísértek egy buszhoz, ami átszállított a vancouveri reptérre. Ott Molnár Laciék vártak, akik segítettek tájékozódni és feladni a csomagokat.

Érzékeny búcsú után szálltam fel a gépre, nem kis izgalommal várva a sanghaji megérkezést.

Kína

Otthon a kínai nagykövetségen elképzelhetőnek tartották azt is, hogy nem engedik be a kerékpáromat az országba. Ennek tudatában megterveztem egy vészforgatókönyvet. Ebben az esetben repülővel megyek Pekingbe, ahol lebiciklizem a városban azt a 2000 km-t, amit várhatóan meg kellett volna tennem Sanghaj és Peking között.

Leszállva a gépről ennek semmi jelét nem tapasztaltam. Különösebb ellenőrzés nélkül hagyhattam el a repteret a bőröndömmel és a becsomagolt kerékpárommal együtt. A reptér előtt találkoztam az alkonzul hölgygel, aki autóval elszállított abba a szállodába, ahonnan a 134-es úton másnap elindulhatok Peking felé. A rövid út alatt nem sokat láttam Sanghajból.

Közben elmondta, ha rajta múlna, megtiltaná a kerékpáros utamat, mert sok biciklist elütnek vagy kirabolnak az általam elképzelt úton. Ezt nem volt jó hallani, ennek ellenére nagy izgalom nem volt bennem. Viszont féltettek itt-hon anyukámék, amikor a szentesi internetes újságon keresztül tájékoztak az alkonzul által közöltekről. Én úgy gondolom, azért közölte velem az út várható veszélyeit, hogy esetleges baleset esetén ne legyen lelkiismeret-furdalása a nem megfelelő tájékoztatása miatt.

Az első Kínában eltöltött napon csak pozitív élményeim voltak. A becsomagolt kerékpáromat felvihettem a szobámba, a vezető irodájában internetezhettem fiatalok érdeklődő tekintete mellett. A kerékpár előkészítése után lementem egy áruházba, ahol szokatlan volt a helyiek kíváncsisága, mintha nem láttak volna még európai embert. Fiatalokkal jókat szórakoztunk a kölcsönös kommunikációs nehézségeink miatt. Bementem egy kifizetőbe, ahol „nevenincs” levest ettem, ami először ízlett, mert éhes voltam, később már kevésbé.

Másnap már 7 órakor úton voltam. Az úton, amelyiken elindultam, építkeztek éppen, ám volt kerékpárút.

Nem értettem, hogy az építéshez használt hatalmas termésköveket miért emberek verik szét hosszú nyelű nagy kalapácsaikkal. Egyébként nagyon sokszor láttam értelmetlen munkát végző embereket, így söprögetőket ott is, ahol nem volt mit. Gondolom, hogy a teljes körű foglalkoztatás miatt. Egyes helyeken lelkesen szedték a gáz, máshol pedig senkit nem zavart az.

Különösek voltak a közlekedési szokások. Jöttek velem szemben a leállósávon vagy kerékpárúton biciklik, riksák, triciklik, motorok, de még autók is. Kényelmi okokból nem voltak hajlandók átmenni a másik oldalra. Nagyon kellett figyelni, ám ebben a káoszban sem kerültem veszélyes helyzetbe, igaz, hogy én úgy közlekedtem, mintha sosem lenne elsőbbségem. Este nem láttam kivilágított biciklit vagy kismotort.

Nagyon gyakori, hogy egy kismotoron szinte egy egész család utazik.

Az emberek nagyon érdeklődők. Ha megállok, mindig körbevesznek. Próbálnak velem szót érteni, ami nem könnyű, inkább csak nevetgélünk. Az egész kínai utamat a jó hangulat jellemezte. Aki megérti, hogy honnan jöttem és hová megyek, elismerését próbálja kifejezni.

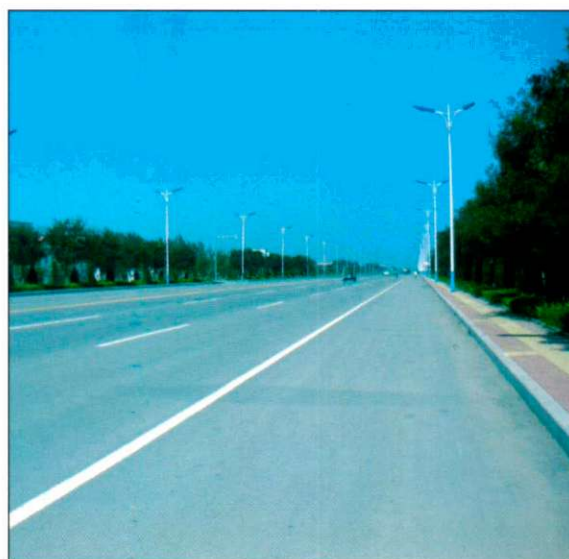
Szokatlan volt, hogy a legtöbb szállodába a megérkezésem után néhány perccel rendőrök jelentek meg. Ez először furcsa volt, de megtudtam, hogy a szálloda üzemeltetőjének – ha külföldi érkezik –, azonnal jelentést kell tennie a rendőrségnek. A rendőrök elkértek minden papíromat, és érdeklődtek további kínai terveimről. Mindezt rendkívül udvariasan tették. Távozás előtt elnézést kértek tőlem a zavarásért, majd jó utat kívántak.

Nem volt könnyű megtalálni a szállodákat, mert legtöbb helyen nem volt kiírva latin betűkkel. Ezért megkértem egy fiataalt, hogy írja le kínaiul. Sajnos az út alatt sokan azt sem tudták, mit jelent az, hogy szálloda. Akkor kezdtem gyanakodni, hogy jó helyen járok, amikor megláttam minden ablak mellett a klíma dobozát.

Kínában nincsenek kempingek és motelek, a vadkempingezés pedig szigorúan tilos. Emiatt nem voltak anyagi problémáim, mert a legtöbb szálló olcsóbb volt, mint az európai vagy kanadai kempingek. A Sanghaj utáni első éjszakámért fizettem a legtöbbet, 170 jüant, ami kb. 4000 forintnak felelt meg, volt, ahol csak 80 jüant. A legtöbb helyen a tényleges árnál többet kérnek, amit a távozásakor visszaadnak.

Az egész Sanghaj – Peking szakaszra jellemző, hogy a legtöbb helyen nagyon szépek és tiszták az utak és a kerékpársávok.

A városokig könnyű volt tájéko-

zódni, mert érthetően jelezték a helyes utat és a megtett km-eket. A városokban viszont legtöbbször csak megtévesztő táblákat láttam kínai betűkkel. Egy nagyvárosban, Nanjingban sok km-en keresztül próbáltam megtalálni a kivezető utat, reménytelenül. Egy fiú meglátta tehetetlenségemet, ezért vett egy térképet, amit nem engedett kifizetni, egy másik fiú pedig 6-8 km-en keresztül kísért ki a városból.

Chuzhouban szintén eltévedtem. Itt a rendőrséghez fordultam segítségért. Természetes volt, hogy segítenek. Több mint 10 km-en keresztül villogó fények kíséretében hagyhattam el a várost.

hiszen elég közel voltam már Pekinghez ahhoz, hogy nagyon már ne tévedjek el. Ezt megtették. Néhány km után örömmel vettem észre a 104-es utat jelző táblákat. Jinanban tanúja voltam egy piacon annak, amikor befejezték a kutyák nyúzását.

Több nappal később Jinanban is voltak gondjaim. Sokáig nem kértem segítséget, bíztam magamban. Ez felelőtlenség volt. Legalább 30 km-t kínlódtam a városban, amikor két lelkes fiatal ajánlotta fel segítségét egy mikrobusszal.

Beszálltam hozzájuk, de így sem boldogultunk. Nekem Nanjing után a 104-es úton kellett haladnom. Meglepetésünkre a rendőrségen sem tudtak segíteni. Ekkor azt kértem a fiataloktól, hogy vigyenek ki egy olyan útra, ami észak felé vezet,

Egy étteremben megpróbáltam a pálcikákat használni több-kevesebb sikerrel. Készségesen megmutatták, hogyan kell használni. Máskor, amikor látták ügyetlenségemet, hoztak rendes evőeszközt, amit nem mindig fogadtam el, mert gyakorolni akartam. Az egyik boltban meg lehetett enni egy hosszú asztalnál azt, amit vásároltam. Sajnos a ventilátor mellett nem volt hely. A vezető észrevette, hogy elég

megviselt vagyok, és jólesne egy kis hűsítés a nagy melegben, ezért az egyik vendéget – tiltakozásom ellenére is – felállította, hogy megehessem az ebédemet. Meglepetésemre az elküldött vendég természetesnek vette, hogy elfoglaltam a helyét.

Egyébként az étkezési lehetőségeimmel nem voltam megelégedve. Az éttermekben elém tették az étlapot, ami természetesen csak kínai betűkkel volt megírva. A kínai „túlélő” szótáram segítségével megtaláltam a csirke és krumpli szavakat. Ezekkel túl sokat nem tévedhetek, tehát megrendeltem. A krumpli nyers volt, vékony csíkokra vágva és megszórva valamilyen fűszerrel, ami szerintem szörnyű volt. A csirkét apró darabokra vagdosták, ami tele volt csontszilánkokkal. Néhányszor megettem ezt, de pár nap múlva már nem volt kedvem hozzá.

Nagyon sokszor csak kekszeket ettem és különböző magvakat, valamint többször dinnyét az út mellett. Ha piacok mentén mentem el, kicsit félve, de ettem sült csirkét vagy frissen készített buktaféléket. Egyszer fiatalok is meghívtak ebédre, ami persze megtiszteltetés. Borjúhúslevessel kínáltak, mellé pitét kaptam. Szenvedtem, mert a leves nagyon zsíros volt, szörnyű ízzel, a hús mócsingos, de nem tehettem meg, hogy ne egyek vagy észrevegyék rajtam az undort. Sok pitét ettem, ami részben elnyomta a kellemetlen ízeket.

A nagy meleg miatt rengeteg folyadékot fogyasztottam, sokszor a napi 10 liternél is többet. Ezeket megtaláltam az út mellett, mert sokan kiköltöztek az út mellé egy hűtőládával. Koszosak voltak és rozsdásak, a legtöbb egy rongyos paplannal leterítve, hogy jobban tartsa a hideget. Teát, narancslevet és kólát árultak, egyes helyeken jégkrémet. Ezek elfogadható minőségűek voltak.

Vizet az egész úton nem mertem inni, de kutat sem láttam sehol.

A nagyobb városok viszonylag tiszták, de sok kisváros és falu kétségbeejtően nézett ki. Legtöbb piszkos és bűdös, egyes házakat szinte ellepett a felhalmozott szemét.

Nem értettem ennek okát. Én nem szeretek semmit eldobni útközben, ezért kellemetlen helyzetben voltam, mert nem láttam konténert sehol, de a házak mellett sem volt szemetes. Ha a házaknál ettem vagy ittam valamit, és a szemetet szeret-

tem volna valahová tenni, a háziak közölték, hogy dobjam el. Erre nem voltam hajlandó, ezért elkérték tőlem, és ők dobták el. Csak az volt segítségemre, hogy számtalan illegális szemétteltelepet láttam. Nem voltam büszke magamra, de kényszerhelyzetben itt helyeztem el az útközben összegyűjtött szemetemet.

Sokan laktak 3x3 méteres helyiségekben, ami egyben üzlet vagy bolt volt. Mivel alig akadt forgalmuk, aludtak bent vagy kártyáztak a ház előtt. Én azt tapasztaltam, hogy a kisebb településeken nagy a szegénység. Persze nem természetes, hogy emellé a rendetlenség és piszok is társul. Érdekes, hogy ezeken a helyeken az utak minősége is hagyott kívánnivalót maga után, pedig egész útamon többnyire a jó minőségű utak voltak a jellemzőek, kerékpárutakkal és leállósávokkal. Egy 40 km-es szakasz számított kivételnek, ahol jelentős útfelújítás folyt. A durva úton defektet kaptam, ami a második és egyben az utolsó volt. Félreálltam egy ház elé, ahonnan egymás után jöttek ki a lakók. Először barátságtalanok voltak, de hamarosan már ők is aktív részesei lettek a kerékpár javításának. Amikor végeztünk, mosdóvízzel és szappannal is elláttak.

Másnap nagy ijedelmet okozott, hogy túlváltás miatt a hátsó váltókanál beakadt a küllők közé. Az volt a szerencsém, hogy ekkor nagyon lassan haladtam, így nem törte el a küllőket. Már arra gondoltam, hogy ha nem sikerül megjavítani, akkor mennyi nap alatt tudok eljutni Pekingbe, ha tolni kell a kerékpárt. Kínlódva, de sikerült a kanalat visszahúzni eredeti állapotába, bár féltem, hogy esetleg eltöröm. Két napig nem mertem váltani, mert féltem, hogy az eset megismétlődik. Ez azért volt kellemetlen, mert ezen a vidéken volt néhány emelkedő, amiken a váltó segítségével könnyebben keresztüljuthattam volna.

A kínai szakaszon volt még két mulatságos esetem is. Minden kerékhajtásnál halk kopogást hallottam a középtengely felől. Féltem, hogy emiatt komoly nehézségeim lehetnek. Így haladtam több száz kilométeren keresztül, amikor a rejtély megoldódott. Az egyik esetben a cipőfűzőm műanyag vége csapódott a pedál klipszéhez, a másik alkalommal pedig a nadrágom madzagjának vége a vázhoz, ami a furcsa, ismétlődő kopogó hangot adta.

Az emberek az egész útamon rendkívül kedvesek és szolgálatkészek voltak, ha tudtak, boldogan segítettek nekem. Egyetlen gorombaságot sem tapasztaltam. Jelét sem éreztem annak, hogy valaki bántani akarna. A szegényebb településeken is jól éreztem magam, teljes biztonságban. Én azt láttam, hogy az emberek erre felé is vidámak, nem mutatták ki szomorú sorsukat.

Közeledve Peking felé eltűnt a 104-es út. Szerencsémre találkoztam egy sanghaji fiúval, akinek segítségével a 106-os úton indultam tovább, ami bevezetett a fővárosba. Peking előtt két rendőri ellenőrzés állított meg. Az elsőnél öt perc után továbbengedtek, de a másodiknál több mint fél órát kellett várakoznom. Ez az olimpia előtt teljesen természetes volt. Hosszan ellenőrizték az irataimat, udvariasan tájékoztódtak pekingi terveimről, majd barátságosan elköszöntek.

Jó hangulatban haladtam Peking felé.

Egyszer még megálltam dinnyét enni, utána viszont nem volt megállás a Tiananmen térig. Későn délután megérkeztem, de a szálloda kb. 40 km-re volt innen. Fogalmam sem volt, hogyan jutok el oda. Próbáltam

telefonálni a Pegazus képviselőinek, akik gondoskodtak az elhelyezésemről, de megtudtam, hogy a recepción egyelőre csak kínaiak voltak. Egy fiatal házaspár észrevette bizonytalanságomat. Amikor megtudták, hogy hová szeretnék eljutni, addig nem nyugodtak, amíg nem találtak egy olyan taxist, aki hajlandó volt a kerékpárommal együtt kiszállítani.

Nagyon boldog voltam és elégedett, amikor egy óra múlva a taxi megállt a szálloda, a Longmai Hot Spring Resort előtt. Teljesítettem életem legnagyobb és legveszélyesebbnek tartott vállalkozását, eljutottam kerékpárral az 5. olimpia helyszínére is Barcelona, Atlanta, Sydney és Athén után. 64 évesen, 95 nap után, augusztus 3-án 11428 km-t mutatott a km-óráim, amikor átszakítottam a „célszalagot”. Úgy éreztem, hogy büszke lehetek magamra, reméltem, hogy ezt mások is így gondolják.

Longmai Hot Spring Resort

Kellemes meglepetés volt, hogy a szálló portáján Kovács Norbert fogadott,

akit kicsi korában tanítottam, majd a helyi kézilabdacsapatban is játszott. A Testnevelési Egyetemen szerzett diplomát, középiskolában tanít, mellette válogatott atléta. Itt a Pegazus Toursnak segít a turisták kiszolgálásában.

A csomagjaimat felvitték egy szobába, a kerékpárt egy irodahelyiségbe, engem pedig azonnal felkísértek az étterembe. Végre Vancouver után újra annyit ehettem, amennyi jólesett.

Csaknem négy hetet töltöttem a szállóban, ahol tökéletes kiszolgálást kaptam. Egyedül voltam egy szobában, a svédasztalos reggeli és

vacsora minden igényemet kielégítette. Kaptam 6 belépőt a helyi sportlétesítményekbe (uszoda, szabadtéri gyógymedencék, fedett tenisz- és tollaspályák, íjász és kispuska termek, billiárd- és pingpongasztalok). Később ismerősöktől kaptam még többet, hogy tudjak rendszeresen úszni. Volt egy internetszoba is hűs géppel. Érdekesnek találtam a szálló területének dekorálását.

A hatalmas kertben állítottak fel egy óriás kivetítőt, ahol végig követhettük helyben is az olimpia esemé-

nyeit. Itt minden este ismertették az olimpiai eredményeket, találkozhattunk a magyar olimpiai csapat tagjaival és vezetőivel, valamint a velünk együtt el-

szállásolt korábbi olimpiai bajnokokkal, többek között Pulai Imrével, Kovács Koko Istvánnal, Fábián Lászlóval, Czene Attilával. Az előre befizetett összeg tartalmazott belépőjegyeket is, amelyeket saját anyagi lehetőségeink szerint kiegészíthettünk a szállóban üzemelő jegyirodában. A jegyeket elcserélhettük vagy eladhattuk, ha valakinek nem volt kedve beutazni az eseményekre vagy nem érdekelte a

magyar érdekeltség nélküli verseny.

Külön buszok álltak rendelkezésünkre, amelyekkel elvittek bennünket a metró végállomásához, ahonnan valamennyi sportlétesítményhez eljuthattunk. A legújabb metrók rendkívül biztonságosak, mert egy olyan átlátszó fal választja el az utasokat a sínektől, ami csak a szerelvény megérkezése után nyílik ki a metró ajtajával együtt.

Kirándulások, városnézések

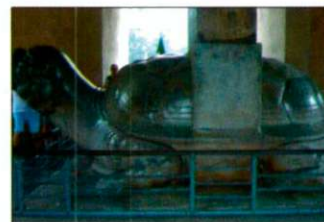
Mivel én már az olimpia megnyitása előtt néhány nappal megérkeztem, volt lehetőség arra, hogy a nevezetesebb helyszíneket korábban meglátogassam különbusszal és idegenvezető segítségével.

Először a Ming-sírokat néztük meg, ami a 16 Ming császár közül 13-nak a végső nyughelyét biztosítja. A sírhoz vezető 7 km-es út egyik szakasza, a Szellemek útja mentén 36 hivatalnok, katona, állat és mitikus szörny kőszobrára áll.

A legmegkapóbb Yongle császár sírja, amit szépen felújítottak, bár a sírkamrát, ahol feltehetően felesége és 16 ágyasa nyugszik, még nem tárták fel. A 13 sír 40 négyzetkilométeren van szétszórva, így gyalog képtelenség bejárni. Eddig csak néhányat újítottak fel.

Innen a Tiananmen térre vitt a buszunk. A Mennyei Béke kapujának tere hatalmas lebetonozott tér a modern Peking szívében. Központjában Mao mauzóleuma áll, szélein az 1950-es években épült

kommunista stílusú épületek, köztük az országos Népi Gyűlés csarnoka és a Kínai Nemzeti Múzeum. Itt látható a Népi Hősök emlékműve is. A tér tömegdemonstrációk helyéül is szolgált, melyek közül a legismertebb az 1989-es, vérbe fojtott diákmozgalom. A téren számos, az olimpiára utaló építmény volt.

A Peking központját jelentő Tiltott Város – hivatalos nevén Palotamúzeum – Kína legnagyobb szabású épületegyüttese. Az 1420-ban készült palota a császári Kína legmáradandóbb emléke.

Az 1920-as évekig kizárólag a császári udvarnak és az előkelőségeknek tartották fenn. Csak 1949-ben nyitották meg teljesen a nyilvánosságnak. A Legfelső Összhang csarnokában tartották a legfontosabb ünnepélyeket, például az új császár trónra lépési ceremóniáját.

Másnap programunk a Nagy Fal meghódítása volt, ami több ezer km-en keresztül kígyózik síkságokon, hegységeken át. Az idegenek támadása ellen építették, de végül hatástalannak bizonyult, mert a 13. században a mongolok, a 17.-ben pedig a mandzsuk törték át, és foglalták el Kínát.

Én 1789 lépcső után tudtam „elfoglalni” a Fal legfelső bástyáját.

A hazaindulás előtti napon kirándultunk a Pekingtől 350 km-re lévő Shanhaiguanba,

ahol a Nagy Fal eléri a tengert. A Nagy Fal végpontja az újjáépített Lao Long Tou (Vén Sárkány), amely valóban sárkányfejre emlékeztet. Visszafelé megálltunk Kína egyik legkedveltebb nyaralóhelyénél, Beidaihe-nél.

A megnyitó napján egyedül mentem be az egyik központi sétálóutcába, ahol – attól tartva, hogy később nem kapok elegendő emlék- és ajándéktárgyat – sikerült bevásárolnom. Itt is érezhető volt a megnyitó előtti órák izgatott várakozása.

Az olimpia

A csodálatos megnyitóünnepséget a szálló kertjében néztük végig a kivetítőn. Tőlünk csak kevesen voltak a helyszínen, mert a többi belépővel ellentétben az nem volt olcsó. De így is nagy élmény volt.

A kínaiak nagyszerű olimpiát rendeztek. Az olimpiai helyszínek közelében az önkéntesek tömege segített tájékozódni, tették ezt barátságosan, mosolyogva. Ha valamire nem találtak megoldást, akkor a társaikhoz fordultak segítségért. Érdekes volt, hogy csaknem valamennyien nagyon fiatalok voltak, még a biztonsági ellenőrzéseknél is.

Az olimpiai helyszíneken rend és tisztaság volt. Sikerült a kínai emberek köpködését csaknem teljesen visszaszorítani, a rájuk korábban nem jellemző sorbanállást is többnyire megtanulták.

Magyar szempontból jól indult az olimpia. A kézilabdás lányok nagyon jó játékkal győzték le a svéd csapatot. A későbbiekben voltak gyengébb mérkőzéseik is, de a románok elleni győzelem fantasztikus volt, amivel az elődöntőbe jutottak. Az oroszok elleni mérkőzésen nem sok hiányzott a sikerhez, sajnos a koreai meccsen nyújtottak nem voltak elegendőek a bronzéremhez, de helytállásuk így is dicséretes.

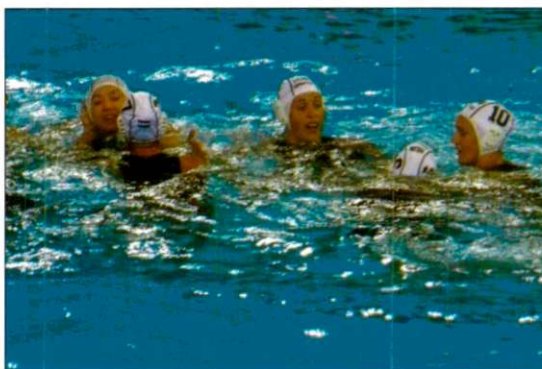
A mérkőzések szünetében táncosok szórakoztattak bennünket csaknem valamennyi helyszínen.

Másnap megkezdődött a férfi vízilabdások nagy menetelése is. Csalódás volt a Montenegro elleni döntetlen, de utána nem volt megállás. Biztosan jutottak a döntőbe, ahol fantasztikus hajrával szerezték meg a győzelmet.

Erre a mérkőzésre nem sikerült jegyet szerezni, de a rendezők az 1. negyed után beengedték a kint rekedt magyar szurkolókat, köztük engem is. Az első sorból kiabálhattam végig a mérkőzést. Ez azért volt különösen jó, mert el tudtam helyezni a magyar zászlót „Szentese” felirattal és címerrel. Nekem ez nagyon fontos volt. Gondolom, hogy mindenkinek jó érzés, ha Szentese megjelenik a képernyőn, különösen akkor, ha azt több millióan is láthatják. Mindig nagy harcot kellett folytatni azért, hogy kinek a zászlója kap helyet az első sorban. Nem érdekelt különösebben, hogy engem láthatnak-e az otthoniak, de ez is megtörtént.

A következő napon kezdődtek a női vízilabda-mérkőzések magabiztos magyar győzelemmel a hollandok ellen. A csoportgyőzelem is sikerült. Az elődöntőben megismétlődött a magyar-holland meccs, sajnos az aznapi játékunk kevés volt a „tulipánosok” ellen. Végül hasonlóan a kézilabdás lányokhoz, elvesztettük a 3. helyért folyó mérkőzést. A képen középen a szentesi Szremkó Krisztina látható.

A hollandok elleni második mérkőzés előtti események miatt majdnem kizárták a magyar szurkolókat a következő rendezvényekről. A női kézilabda után, ami az uszoda melletti csarnokban zajlott, a jegy nélküli magyarok nagy csoportja egy lezárt szakaszon átgázolva ment be a pólómeccsre. A fiatal rendezők teljesen tehetetlenek voltak. Úgy gondolom, hogy kamerákon keresztül tudták az elkövetőket azonosítani. A kizárás nem történt meg, mert a későbbiekben szurkolóink egy kicsit visszafogták magukat.

Sajnáltam, hogy nem lehettem jelen a „Vizeskockában”, de készült közös kép az „ezüstfiunkkal”, Cseh Lacival és Gyurta Danival.

Mi, szurkolók mindent megtettünk a minél eredményesebb szereplésért a kézi- és vízilabda-mérkőzéseken. A külföldiek is elismerték, hogy nekünk volt a leglelkesebb és leghangosabb táborunk.

Nagyon bíztam a vívóinkban, ezért sok jegyet vettem a versenyekre, az előmérkőzésekre és a döntőkre is. Az eredmények ismeretében a döntőkön már sokszor nem jelentem meg annak ellenére, hogy volt jegyem, mert legtöbbször nem volt magyar érdekltség. Mincza Ildikó egyetlen vívóérmünket szerezte, még a legpesszimistábbak is többet vártak ennél.

Tudtam vásárolni jegyet az atlétikai stadionba is („Madárfészek”), de itt a kalapácsvető Pars Krisztián volt az egyetlen kiemelkedően szereplő atlétánk, aki 4. lett. Láthattam a selejtező dobásait. Meglepetést okozott az eltiltását letöltő Fazekas Róbert 8. helyével.

Kötelességemnek éreztem, hogy meglátogassam a kerékpárosokat is. A leglátványosabbat, a pályaversenyek egy napját néztem végig. Nagyszerű versenyeket láttam az impozáns csarnokban.

Reménykedtem a férfi öttusázók jó szereplésében, ezért vettem jegyet a lovaglásra és a futásra, ahol eldőlt a verseny. Horváth Viktornak egy jó lovaglással még lett volna esélye pontszerző helyezésre, de sajnos leesett a lóról, és ugyanígy járt Balogh Gábor is.

Szerettem volna megnézni az amerikai férfi kosárcsapat játékát is, de csak egy női meccsre volt lehetőségem. Nem bántam meg, mert az ezüstérmet szerző ausztrál csapat szép játékát láthattam a koreai csapat ellen.

Az utolsó két nap eseményei mosolyt fakasztottak a nagy számú magyar szurkolók arcára a kajak-kenu versenyek helyszínén. A lelátó itt is a magyaroktól volt hangos. A több jó helyezés mellett örülhettünk Vajda Attila kenuaranyának és a Kovács Katalin–Janics Natasa kajakpáros győzelmének. Megható volt a Kozmann György–Kiss Tamás meglepetés bronzérme után a közönség reagálása. Mindenki hallhatta a Kolonics Gyuri nevét skandáló tömeget. Gyuri az olimpia előtti hetekben halt meg váratlanul edzés közben, az ő helyét vette át a fiatal Kiss Tamás.

Nagyon gyakran előfordult, hogy a mérkőzéseken megjelent kínaiak, ha nem volt saját versenyzőjük, velünk együtt szurkoltak a magyaroknak.

Összességében szerettem volna több magyar győzelemnek örülni, de jó érzés volt, hogy mindhárom magyar arany megszületésénél a helyszínen voltam.

Kellemesen érintett, hogy a szállodai kertben kétszer is felkértek az esti programok részeként élménybeszámoló megtartására a kerékpáros utamról.

Jó barátságot kötöttem a Robur-Pannónia-expedíció tagjaival. Ők keleti irányból érkeztek Kínába, de a mongol határon nem engedték át a járműveket, így onnan autóbusszal

érkeztek Pekingbe. Az indulás előtt megajándékoztak a Magyarok Világszövetsége zászlójával. Ezt azzal indokolták, hogy engem tartottak méltónak arra, hogy átadják azt. Így tőlük kaptam az első komolyabb elismerést.

A péceliek meghívtak a „roburosok” fogadására, amikor ők megérkeztek Magyarországra, és egy nagyon szép érmet adtak, valamint oklevelet. Küldtek egy oklevelet édesanyámnak is, mert szerintük neki is nagy szerepe van abban, hogy én sikeresen hazaértem. Ebben igazuk van!

A záróünnepséget is a szálló kertjében néztük meg a kivetítőn. Szép volt a búcsú is.

Még aznap éjjel megkezdődött a magyar szurkolók hazautaztatása. Szomorú voltam, hogy nekem csak az olimpia után hat nappal jutott hely a repülőn. Elég sokat unatkoztam, néhányszor úsztam, interneteztem, sétáltam a városban, és vettem még ajándéktárgyakat.

Egy kínaiul tudó hölgygel elmentünk egy nagy piacra, hogy olcsón vegyünk bőröndöt, amibe a csomagjaimat át tudom pakolni. Érdekes egy ilyen piaci vásár. A hölgy tudta, hogy alkudni szinte kötelező. Megláttunk két bőröndöt, amit a tulajdonos 550 jüanért akart eladni. A társam alkudozása eredményes lett, mert a végén az eladó szinte könyörgött, hogy vigyük el 250 jüanért. Elvittük.

Az utolsó napon egy fiatalemberrel kartondobozok és folpack segítségével becsomagoltuk a kerékpáromat. Ami a bőröndökbe nem fért el, azokat feladtam postán, bízva abban, hogy hamarosan és sértetlenül megérkeznek Szentésre.

Este 10 órakor az autóbusz kivitt bennünket a repülőtérre, ahol a túlsúlyos csomagokat is sikerült ráfizetés nélkül feladni, a kerékpárommal együtt. A repülő éjjel egy órakor elindult Budapest felé.

Négy hónap után újra Magyarországon

Nekem óriási élményt jelentett, hogy a kellemes repülőút után újra Magyarországon lehettem – négy hónap után. Nagyon hiányzott már az ország, elsősorban Szentés, amit nem szívesen hagyok el hosszabb időre.

Megérkezés után találkoztam a lányom anyósáékkal, akik miután a bőröndökből átpakoltam a csomagomat a kerékpár oldaltáskáiba, autóval kikísértek a repülőtérre a Szentés felé vezető útra. Kicsit féltem a 160 km-es úttól, mert egyrészt több mint egy hónapig Pekingben nem ültem biciklin, másrészt pedig mindig veszélyesnek tartottam a Budapest – Kiskunfélegyháza szakaszt kerékpárral.

Végül nyugodt tempóban, a lajosmizsei cukrászda érintésével megérkeztem Csongrádra, ahol a fürdőben megborotválok, és tisztálkodtam, hogy Szentésre érkezve megfelelően „ápol” legyek.

Itt a csongrádi Murányi Laci megajándékozott egy üveg borral, de ő fizetett be a fürdőbe is. Kerékpáros kísérettel érkeztem meg a szentesi kerékpárúthoz, ahol átszakítottam a volt tanítványaim által kifeszített célszalagot, nyakamba akasztottak egy szép érmet, majd rendőri felvezetéssel érkeztem meg a Kossuth térre.

Meghatódtam, amikor megláttam a sok embert a téren, köztük elsősorban édesanyámat, aki gyengélkedése ellenére is meg tudott jelenni. A városi fúvószenekar eljátszotta tiszteletemre a Himnuszt, majd Szirbik Imre polgármester köszöntött.

Ezután fogadtam rokonok, barátok, távoli és közelebbi ismerőseim őszinte elismeréseit, gratulációit.

Nagyon szép és emlékezetes fogadás után családi körben elfogyasztottam a tiszteletemre elkészített paprikás csirkét galuskával.

Hálával és köszönettel tartozom azoknak, akik anyagi és erkölcsi segítségükkel ehhez az emlékezetes olimpiai túrához hozzásegítettek.

Összegzés

**95 nap alatt összesen 11428 km-t teljesítettem, ebből
79 napot töltöttem kerékpáron,
144 km volt a napi átlagom.
Európában 4147,
Egyesült Államokban és Kanadában 5715,
Kínában 1566 km-t tettem meg.**

Az utamat támogatták:

*A város önkormányzata (polgármesteri keret)
Szűcs Lajos alpolgármester, a 30 évvel ezelőtti úszócsapatom,
a 10 éve érettségizett drámais gimnáziumi osztályom,
a gimnázium 12. a osztályának csoportja, Perger Edit, Vidovics Ferenc,
TEAM Számítástechnika, Ibolyáné Tóth Mária, Hornyik László,
Metafor Kft., Garbó Plussz Kft. (Hódmezővásárhely),
dr. Domonkos Katalin, Kossuth téri nyugdíjasok, dr. Soós Beáta,
Delfin ESC, Szakács Ernő, Pólyáné Téli Éva, dr. Assefa Abebe,
Bike center, Valkai Zsolt, Köhalmi Forrai Julianna,
Kastner László és neje, Maitinsky András és neje,
Kecse N. Ferenc, Mészáros Imre, Vecseri Lajosné,
Tokaji István, Tejszolg Szentés Kft., Coca-Cola Magyarország,
Sebestyén Béla (Ausztrália), Kispál Sándor, Elekes Flóra,
Ludányi Mihályné, Píramis Szentés Kft., Demeter István, Príma Nyomda,
Bakacsi Gyula, Európa Business Kft., Hungerit Zrt., Lőrincz Edit,
Berezvainé G. Szabó Zsuzsanna, Bike Szaki (Szeged),
László Andrea, Félegyházi és Tsa, Calivita, Fotó Print Stúdió,
édesanyám, leányom, fiam és kedvese, testvéreim, unokatestvéreim.*

Zárszó

Amikor 1992-ben az első utamra elindultam a lányommal Barcelonába, a legmerészebb álmomban sem gondoltam arra, hogy hatvannégy éves koromig valamennyi olimpiára el fogok jutni kerékpárral. Nem tudtam elképzelni, hogy ilyen idősen erre képes lehetek. Igyekeztem úgy élni, hogy minél tovább érezhessem magam egészségesnek, a korosztályunk problémái lehetőség szerint minél nagyobb ívben kerüljenek el. Nem dohányzom, soha nem iszom alkoholtartalmú italokat, hosszabb időre sosem hagytam abba a sportolást, ritkán voltam vendég éjszakai szórakozóhelyeken. Soha nem éreztem azt, hogy „önmegtartóztató” életmódom miatt kevesebb örömöm lenne az életben.

Mindig voltak céljaim, amiknek teljesítése fontos volt számomra. Szerintem szigorú voltam magamhoz, de ez így volt jó. Fontosnak tartottam az emberek, a környezetem véleményét, de elsősorban a saját lelkiismeretemmel kellett elszámolnom. Az megviselt, ha valami vagy valaki miatt hibáztam, viszont, ha a sikertelenség csak az én hibámmal volt magyarázható, azt sokkal nehezebben dolgoztam fel.

Talán a túráimmal bizonyítani tudtam azt, hogy akaraterővel, egészséges életmóddal és alapos felkészüléssel még az olyan közepes képességekkel rendelkező emberek is elérhetnek kiemelkedő teljesítményeket, mint amilyen én vagyok, még akkor is, ha közelednek életük utolsó szakaszához. Nagyon nagy tettekre lehetünk képesek, ha hajlandóak vagyunk tenni érte, küzdeni céljaink eléréséhez. Úgy érzem, hogy minden ember tud nagyot nyújtani, ha másként nem, saját adottságaihoz képest.

Engem a sport tett akaratilag és lelkileg is erőssé. Ennek köszönhetem, hogy életem nehéz szakaszaiban is felül tudtam emelkedni a megpróbáltatásokon.

A pekingi utam minden bizonnyal az utolsó olimpiai kerékpáros túráim. A londoni olimpia idején négy évvel leszek idősebb. Már nem vállalom az újabb kétéves felkészülést, amivel talán esélyem lehet a sikeres útra. Félek, hogy akkor már nem leszek képesek leküzdeni a német hegyeket, amelyeken keresztül el tudnék jutni Londonba.

Nagyon remélem, hogy ezt az álláspontomat nem változtatom meg. – Persze ezt nálam sosem lehet tudni!

Ahogy mondani szokták – jöjjenek a fiatalok!